
Cresc Vita
cat Sci Exco
entia latur

Bible. N.T. Matthew. Siamese.

หนังสือ

กริติคุณ ประเสริฐ

ตาม มัดธาย แปล ออก จาก ภาษา เฮเลน เปน ภาษาไท

THE GOSPEL

ACCORDING TO MATTHEW.

TRANSLATED FROM THE GREEK.

REVISED

BY S. MATTOON

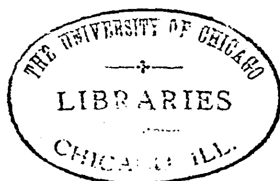

BANGKOK.

A.M.A. PRESS. 3500 COPIES.

1853.

๑ ตี๊ภิม ริม ป้อม ปาก คลอง บาง หลวง เมื่อ จุลศักราช
พรร สอง ร้อย สิบ ห้า ปี ฉลู เบญศก

New Testament

๏ หนังสือ กรีตคุณประเสริฐ ตาม มัดธาย ฯ

๏ บทต้น ฯ

๑ หนังสือ เชื้อ วงษ แห่ง พระเยซู ครีศ บุตร ดาวิด, ซึ่ง เปน ๑
บุตร อับราฮาม. ฯ มี บุตร ชื่อ ยิศฮาก, ฯ มี บุตร ชื่อ ยาโคบ, ฯ ๒
มี บุตร ชื่อ ยฮุดา กับ ทั้ง พี่ น้อง ยฮุดา นั้น. ยฮุดา มี บุตร ชื่อ ๓
เฟเร็ศ กับ เทรา เกิด แต่ เทมา. แล เฟเร็ศ มี บุตร ชื่อ เฮศโรม, ฯ ๔
มี บุตร ชื่อ อราม, ฯ มี บุตร ชื่อ อมินาดาบ, ฯ มี บุตร ชื่อ นาโซน, ฯ
มี บุตร ชื่อ ซัลโมน, ฯ มี บุตร ชื่อ โบอัศ เกิด แต่ ราฮาบ. แล โบ ๕
อัศ มี บุตร ชื่อ โอเบ็ด เกิด แต่ รูธ. แล โอเบ็ด มี บุตร ชื่อ ยิซาย, ฯ
มี บุตร ชื่อ ดาวิด ผู้ เปน กระษัตร. ฯ มี บุตร ชื่อ ซะโลโม เกิด แต่ ๖
หญิง ซึ่ง เปน ภรรยา อูรียา แต่ ก่อน. แล ซะโลโม มี บุตร ชื่อ ระหับ ๗
อาม. ฯ มี บุตร ชื่อ อะบียา, ฯ มี บุตร ชื่อ อาซา, ฯ มี บุตร ชื่อ
ยะโฮซาฟาด, ฯ มี บุตร ชื่อ โยราม, ฯ มี บุตร ชื่อ อูสิยา, ฯ มี ๘
บุตร ชื่อ โยธาม, ฯ มี บุตร ชื่อ อาฮาศ, ฯ มี บุตร ชื่อ ฮิศกียา, ฯ ๙
มี บุตร ชื่อ มะนาเซ, ฯ มี บุตร ชื่อ อาโมน, ฯ มี บุตร ชื่อ โยซียา, ฯ ๑๐
มี บุตร ชื่อ ยะคันยา กับ พี่ น้อง ทั้งหลาย, เกิด เมื่อ คราว กวาด ไป ๑๑
เมือง บาบุโลน. เมื่อ กวาด ไป เมือง บาบุโลน แล้ว, ยะคันยา มี ๑๒
บุตร ชื่อ ซะอัลธิเอล, ฯ มี บุตร ชื่อ ซรุบาเบ็ล, ฯ มี บุตร ชื่อ อะ ๑๓
บีฮูด, ฯ มี บุตร ชื่อ เอลยาคิม, ฯ มี บุตร ชื่อ อาโซร, ฯ มี บุตร ๑๔
ชื่อ ซาโดด, ฯ มี บุตร ชื่อ อาคิม, ฯ มี บุตร ชื่อ เอลิฮูด, ฯ มี บุตร ๑๕
ชื่อ เอละอาซาร, ฯ มี บุตร ชื่อ มาธาน, ฯ มี บุตร ชื่อ ยาโคบ, ฯ ๑๖
มี บุตร ชื่อ โยเซฟ สามี แห่ง มาเรีย. แต่ มาเรีย ผู้ นี้ เกิด พระเยซู
ที่ เรียก ครีศโต. เหตุ ดั่ง นั้น บันดา ชั่ว คน ตั้ง แต่ อับราฮาม จน ๑๗

ถึง ดาวิด เปน สิบ สี่ ชั่ว, แล ตั้ง แต่ ดาวิด จน ถึง ตอ้ง กวาด ไป
เมือง บาบุโลน เปน สิบ สี่ ชั่ว, ตั้ง แต่ ตอ้ง กวาด ไป จน ถึง พระ
๑๘ เยซู เปน สิบ สี่ ชั่ว. ฝ่าย ซึ่ง บังเกิด แห่ง พระเยซู คฤษ เปน ดั่ง นี้.
มาเรีย ผู้ มารดา พระองค์ โยเซพ สู่ ขอ ยิง ยอม แล้ว. ก่อน เมื่อ
ยัง มิ ได้ เข้า อยู่ ดว้ย กัน, ก็ เหน มาเรีย นั้น ทรง ครรภ์ ดว้ย เดช
๑๙ พระวิญาณ บริสุทธิ์ แล้ว. ส่วน โยเซพ ผู้ สามิ เปน บุรุษ ตั้ง อยู่
ใน ธรรม, มิ ใค่ร จะ แพร่ง พราย ความ นาง นั้น, คิด จะ ละ นาง
๒๐ เสีย แต่ มิ ให้ ผู้ ใด รู้. เมื่อ โยเซพ ยัง คิด อยู่ ดั่ง นี้, นี่ แนะ ทูต
พระองค์ เจ้า, มา ปรากฏ ใน ความ ฝัน สั่ง ว่า, โยเซพ บุตร ดาวิด
เอ๋ย, อย่า กลัว ที่ จะ รับ เอา มาเรีย ภรรยา ของ ท่าน, ดว้ย ว่า,
ซึ่ง ปั้ติสนธิ์ ใน ครรภ มาเรีย นั้น, เปน ดว้ย เดช พระวิญาณ บริ
๒๑ สุทธิ์. นาง นั้น จะ คลอด บุตร์ ชาย, แล ท่าน จะ เรียก นาม ว่า
เยซู. เหตุ ว่า บุตร นั้น จะ มา โปรด ไพร่ พล ของ พระองค์ ให้ รอด
๒๒ จาก ความ ผิด ของ ตน. ความ ทั้ง นี้ บังเกิด มา, เพื่อ จะ ให้ สำ
๒๓ เรทธิ์ คำ ที่ พระเจ้า ตรัส ไว้ ดว้ย ผู้ ทำ นาย ว่า. นี่ แนะ สาว พรม
จารี จะ ทรง ครรภ, แล้ว จะ คลอด บุตร ชาย และ เขา จะ เรียก
๒๔ นาม บุตร นั้น ว่า, อิมานุเอล, แปล ว่า พระเจ้า อยู่ กับ เรา. ฝ่าย
เมื่อ โยเซพ ตื่นขึ้น แล้ว, ก็ กระทำ ตาม คำ ทูต พระเจ้า สั่ง ไว้ นั้น.
๒๕ จึ่ง รับ เอา ภรรยา ของ ตน มา. แต่ มิ ได้ ร่วม รู้ กัน, กว่า นาง
นั้น ได้ คลอด บุตร ชาย หัว ปี, แล เขา เรียก นาม บุตร์ นั้น ว่า เยซู.

๏ บท ๒ ฯะ

๑ ๏ ครั้น พระเยซู บังเกิด ใน บ้าน เบธเลเฮ็ม แขวง เมือง ยูดาย, คราว
เมื่อ เฮโรด เปน กระษัตร, ก็ มี พวก โหร มา แต่ ทิศ ตวัน ออก,

มายังกรุงยะรุซาเล็มสืบถามว่า. ท่านที่พึ่งเกิดเปนกระ ๒
ษัตรชาวยูดายอยู่แห่งใด. เหตุว่าเราได้เหนดาวท่านในทิศ
ตวันออก, แลเรามาหวังจะถวายบังคมแก่ท่าน. ครั้นกระษัตร ๓
เฮโรดได้ยินดั่งนั้นก็สดุ้งตกพระไทยกลัว, กับทั้งชาวกรุง
ยรูซาเล็มสิ้น. จึ่งให้หาบันดาพวกประโรหิตใหญ่, แลบันดา ๔
พวกอาลักษแห่งพลเมือง, ให้เข้ามาตรัสถามว่า, พระคฤษโต
จะบังเกิดในสถารที่ใด. เขาก็ทูลว่า, จะบังเกิดในบ้านเบธ ๕
เลเฮ็มแขวงเมืองยุดาย. ดว้ยผู้ทำนายได้จาฤกไว้ว่า, ท่าน ๖
บ้านเบธเลเฮ็มในแผ่นดินยุดาย, ท่านจะเปนผู้เล็กน้อยในท่ำ
กลางชาวยุดายหามิได้, เพราะว่า, ผู้ใหญ่จะเกิดมาแต่ท่าน
แลจะครอบครองชาวยิศราเอลที่เปนไพ่รพลของเรา. ครั้ง ๗
นั้นเฮโรด, ให้หาพวกโหรเข้ามาเปนการลับ, จึ่งสืบถามถี่
ถว้นว่า, ดาวนั้นมาปรากฎในกาลเมื่อใด. แล้วก็ใช้พวก ๘
โหรไปบ้านเบธเลเฮ็ม, สั่งว่า, จงไปอุษ่าห์ไต่ถามแสวงหาทา
รกนั้น, ครั้นภบแล้วจงมาบอกเรา, เพื่อเราจะได้ไปถวาย
บังคมดว้ย. พวกโหรได้ฟั่งกระษัตรตรัสแล้วก็ลาไป. แล ๙
นี่แนะดาวซึ่งได้เหนในทิศตวันออกนั้นก็นำหน้าเขาไป, กว่า
ไปอยุดอยู่เหนือสถารที่ทารกอยู่นั้น. เมื่อพวกโหรได้เหน ๑๐
ดาวนั้นก็โสมนัศยินดีนัก. แลเมื่อเข้าไปในเรือนก็ภพทารก ๑๑
กับมาเรียผู้มารดา, แล้วก็กราบถวายบังคมแก่ทารกนั้น.
แล้วจึ่งเปิดหยิบเอาของวิเสศ, คือทองคำ, กำยาน, มดยอบ,
ถวายเปนบรรนาการแก่ทารก. แล้วในความฝันพวกโหรได้ ๑๒
รับคำพระเจ้าห้ามมิให้กลับไปหาเฮโรด, จึ่งเดิรไปทางอื่น

๑๓ ไปเมืองของตน. ครั้นพวกโหรไปแล้ว, ทูตพระองค์เจ้ามา
ปรากฏแก่โยเซพในฝันบอกว่า, จงลุกขึ้นเอาทารกกับมาร
ดาภาหนีไปยังเมืองอายฆุบโต, แล้วอยู่ที่นั่นกว่าเราจะ
มาบอกแก่ท่านอีก. เพราะว่าเฮโรดจะมาหาทารก, ประหาร
๑๔ ชีวิตรเสีย. โยเซพก็ลุกขึ้นภาเอาทารกกับมารดาไปยัง
๑๕ เมืองอายฆุบโต, แล้วอยู่ที่นั่นกว่าเฮโรดถึงแก่กรรม์. เปน
ทั้งนี้เพื่อคำของพระองค์เจ้าจะสำเร็จ ที่ว่าไว้ตามผู้ทำนาย
๑๖ ว่า, เราได้เรียกบุตรเราออกจากเมืองอายฆุบโต. ครั้นเมื่อ
เฮโรดเหนว่าพวกโหรพ้อลวงแล้วก็กริ้วโกรธนัก. จึ่งใช้
คนไปประหารชีวิตรเด็กผู้ชายในบ้านเบธเลเฮ็มแลแว่นแคว้น
บ้านนั้น, ตั้งแต่อายุศม์สองขวบลงไปตามเวลาที่ได้ไถ่ถาม
๑๗ พวกโหรนั้น. คราวนั้นคำผู้ทำนายชื่อยิระมะยาก็สำเร็จซึ่งว่า
๑๘ ในบ้านรามาจะได้ยินเสียงร้องไห้พิลาพรำไรเปนอันมาก. รา
๑๙ เฮลก็ร้องถึงลูก, จะปลอบโยนก็มิฟัง, ด้วยลูกหาไม่แล้ว.
ครั้นเฮโรดถึงแก่กรรม์แล้ว, นี่แนะ, ทูตพระองค์เจ้ามาปรา
๒๐ กฏแก่โยเซพในฝันที่เมืองอายฆุบโตว่า, จงลุกขึ้นภาเอา
ทารกกับมารดากลับไปเมืองยิศราเอล, ด้วยว่า, ผู้ที่จะใคร่
๒๑ ประหารชีวิตรทารกนั้นตายแล้ว. โยเซพจึ่งลุกขึ้นภาเอาทา
รกกับมารดากลับไปเมืองยิศราเอล. แต่เมื่อได้ยินว่า, อาเค
ลาวได้เสวยราชแทนเฮโรดผู้บิดาในเมืองยุดาย, ก็กลัวมิ
๒๒ อาจไปที่นั่น. แลเมื่อได้รับคำสั่งในฝันแล้ว, ก็ไปในแขวง
เมืองฆาลิลาย, ไปอาไศรยในบ้านชื่อว่านาซาเร็ธ, เพื่อคำผู้
ทำนายจะสำเร็จซึ่งว่า, เขาจะเรียกท่านว่าชาวนาซาเร็ธ.

๏ บท ๓ ฯ

๏ คราวนั้นโยฮันผู้ให้ศิลบัพติศมามาในป่าแขวงเมืองยุ ๑
ดาย, ป่าวประกาษเทศนาว่า, ท่านทั้งหลายจงตั้งใจเสีย ๒
ใหม่, ด้วยว่า, ราชสมบัติสวรรค์ใกล้จะตั้งอยู่แล้ว. แลโย ๓
ฮันผู้นี้เปนที่ยะซายาได้ว่าถึง, เมื่อว่า, มิเสียงผู้ร้องประกาษ
ในป่าว่า, ท่านทั้งหลายจงจัดแจงทางแห่งพระองค์เจ้า, กระ
ทำมรรคาแห่งพระองค์ให้ตรงไป.

๏ ฝ่ายโยฮันผู้นี้, ใช้เสื้อกระทำด้วยขนอูด. เอาหนังคาด ๔
เอวไว้, เอาตักกะแตนกับน้ำผึ้งป่าเปนอาหาร. ครั้งนั้นชาว ๕
เมืองยรูซาเลมแลสิ้นทั้งเมืองยุดาย, แลเมืองที่อยู่ตามริม
แม่น้ำยาระเดน, ภากันมาหาโยฮัน, แลสารภาพลุแก่โทษ ๖
ของตัว, รับบัพติศมาแต่โยฮันในแม่น้ำยาระเด็น. เมื่อโยฮัน ๗
ได้เหนพวกฟาริซาย แลพวกซาดูกายเปนอันมากมาจะรับบัพ
ติศมา จึ่งว่าแก่เขาว่า, โอ้ชาติงูร้าย, ใครผู้ใดได้ตักเตือน
ให้ท่านหนีพ้นจากพระอาญาที่จะมาเบื้องหน้านั้น. เหตุฉนี้ ๘
จงทำผลให้สมกับใจซึ่งกลับเสียใหม่. แล้วอย่านึกในใจ ๙
ว่า, เรามีอับราฮามเปนบิดา, ด้วยว่า, เราบอกแก่ท่านว่าพระ
เจ้ามีฤทธิเดช จะกระทำให้หินนี้กลายเปนลูกอับราฮามได้. ๑๐
ด้วยว่าขวานวางอยู่ที่โคนต้นไม้แล้ว, ต้นใด ๆ ที่ไม่เปน
ผลอันดี, จะต้องฟันทิ้งในไฟเสีย. ข้านี้ให้รับบัพติศมา ๑๑
ด้วยน้ำ, เพื่อจะให้ตั้งใจเสียใหม่ก็จริง, แต่ทว่า, ท่านผู้จะ
มาภายหลังข้า, ท่านนั้นมีฤทธิเดชยิ่งกว่าข้า, ที่ข้าจะรับ
ถือรองท้าวของท่านก็หาสมควรไม่อีก. ท่านผู้นั้นจะให้ท่าน

๑๒ ทั้งหลาย รับ บัพติศมา ด้วย พระ วิญาณ บริสุทธิ, แล ด้วย ไฟ.
พระ หัดถ์ ท่าน ถือ กระด้ง อยู่, ท่าน จะ ทรง ชำระ ล้าง ลาน ของ
ท่าน ให้ ทั่ว. แล้ว จะ เก็บ เข้า ไส่ ใน ฉาง, แต่ แกลบ ฟาง นั้น
ท่าน จะ เผา เสีย ด้วย ไฟ มิ รู้ ดับ.
๑๓ ๏ ใน คราว นั้น, พระเยซู เสดจ์ มา จาก ฆาลิลาย, ไป หา
๑๔ โยฮัน ยัง แม่ น้ำ ยาระเดน. เพื่อ จะ รับ บัพติศมา แต่ โยฮัน. ฝ่าย
โยฮัน ก็ ห้าม พระองค์ ว่า, ชอบ แต่ ข้าพเจ้า จะ รับ บัพติศมา แต่
๑๕ พระองค์, แล พระองค์ จะ มา รับ แต่ ข้าพเจ้า หฤๅ. พระเยซู
ตรัส ตอบ แก่ โยฮัน ว่า, บัด นี้ จง ยอม เถิด. ด้วย ว่า, ควร เรา
๑๖ จะ ทำ ตาม ชอบ ธรรม์, ให้ สำเร็จ ทุก สิ่ง. แล้ว โยฮัน จึ่ง ยอม.
ครั้น พระเยซู รับ บัพติศมา แล้ว, ก็ เสดจ์ ขึ้น จาก น้ำ, นี่ แนะ,
ใน ทัน ใด นั้น, ฟ้า อากาษ ก็ เบิด แก่ พระองค์, แล โยฮัน ได้ เหน
พระ วิญาณ แห่ง พระเจ้า, ลง มา เหมือน นก พิราบ มา จับ อยู่ บน
๑๗ พระองค์. แล นี่ แนะ มี สำเนียง ออก มา จาก ฟ้า ว่า, ผู้ นี้ แล
เปน บุตร ที่ รักษ ของ เรา เปน ที่ ชอบ พระ ไทย เรา นัก.

๏ บท ๔ ฯ

๑ ๏ ขณะ นั้น พระ วิญาณ ก็ นำ พระเยซู เข้า ไป ใน ป่า, ที่ ซาตาน
๒ จะ มา ชันะสูด พระองค์. ครั้น เมื่อ พระองค์ ได้ อดโรชนาหาร ถ้วน
๓ สี่ สิบ วัน สี่ สิบ คืน แล้ว, พระองค์ หยาก อาหาร. ฝ่าย ผู้ ชันะสูด
นั้น จึ่ง เข้า มา หา พระองค์ ว่า, ถ้า แล ท่าน เปน บุตร พระเจ้า,
๔ ท่าน จง สั่ง ให้ ก้อน หิน นี้ กลาย เปน ขนม ไป. พระเยซู จึ่ง ตรัส
ตอบ ว่า, มี คำ เขียน ไว้ ว่า, มนุษ จะ ได้ เลี้ยง ชีวิตร แต่ ขนม สิ่ง
๕ เดียว ก็ หา มิ ได้. แต่ ด้วย สารพัด คำ ที่ ออก จาก พระ โอฐ พระเจ้า

นั้น. แล้ว ซาตาน ก็ ภา พระองค์ ไป ยัง เมือง ประเสริฐ, แล้ว
ตั้ง พระองค์ บน ยอด วิหาร, จึ่ง ว่า ถ้า แล ท่าน เปน บุตร พระเจ้า, ๖
จง ทิ้ง พระองค์ ลง เถิด. ด้วย มี คำ เขียน ไว้ ว่า, พระเจ้า จะ สั่ง
ทูต ของ พระองค์ ให้ รับ รอง ท่าน ไว้ ใน มือ, เพื่อ มิ ให้ พระ บาท
ท่าน มา กระทบ ก้อน หิน ได้. พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ ว่า, ยัง มี คำ ๗
เขียน ไว้ อีก ว่า, อย่า ทด ลอง พระองค์ ผู้ เปน พระเจ้า ของ ตัว.
๏ ประการ หนึ่ง ซาตาน ก็ ภา พระองค์ ไป บน ภูเขา ที่ สูง นัก, ๘
แล สำแดง บ้านเมือง ทั่ว พิภพ กับ ทั้ง สง่าราษี บ้าน เมือง เหล่า นั้น,
ให้ พระองค์ เหน. แล้ว บอก แก่ พระองค์ ว่า, ถ้า ท่าน จะ กราบ ๙
ไหว้ เรา, เรา จะ ยก สรรพ สิ่ง ทั้งปวง เหล่า นี้ ให้ แก่ ท่าน. แล้ว ๑๐
พระเยซู ตรัส ตอบ ว่า, ซาตาน เอ๋ย, ถอย ไป เสีย. เพราะ ว่า มี
คำ เขียน ไว้ ว่า, ตัว คง จะ กราบ ไหว้ พระเจ้า ของ ตัว, แล ปรนิ
บัติ แก่ ท่าน แต่ พระองค์ เดียว. ครั้ง นั้น ซาตาน ก็ ละ พระองค์ ๑๑
ไป. แล นี่ แนะ ฝูง ทูต สวรรค์ มา ปรนิบัติ แก่ พระองค์.
๏ เมื่อ พระเยซู ได้ ยิน ว่า, โยฮัน ต้อง จำ อยู่, พระองค์ ก็ เสด็จ ๑๒
ไป เมือง ฆาลิลาย, ละ บ้าน นาซาเร็ด ไป อาไศรย บ้าน กับเรนาอูม ๑๓
ที่ ริม ชเล, เปน เขตร แดน ซะบุโลน แล นัพธาลี, เพื่อ จะ ให้ ๑๔
สำเร็จ คำ ที่ ยะซายา ผู้ ทำนาย ได้ ว่า ไว้ ว่า, เมือง ซะบุโลน แล ๑๕
เมือง นัพธาลี ตาม ทาง ชเล, ยาระเด็น ฟาก พ้น ไป, ฆาลิลาย
เมือง แห่ง นา นา ประเทษ, บันดา ราษฎร ซึ่ง นั่ง อยู่ ใน ที่ มืด, ได้ ๑๖
เหน สว่าง อัน ใหญ่, แล บันดา ที่ นั่ง อยู่ ใน ที่ เงา ความ มรณา,
สว่าง ก็ ได้ ส่อง มา แก่ เขา แล้ว.
๏ จับ เดิม แต่ นั้น มา, พระเยซู ตั้ง ต้น ป่าว ประกาศ ว่า, ท่าน ทั้ง ๑๗

หลาย จง ตั้ง ใจ เสีย ใหม่, ดว้ย ว่า ราชสมบัติ สวรรค์ จะ ใก้ล อยู่
๑๘ แล้ว. แล เมื่อ พระเยซู เสดจ ดำเนิน อยู่ ริม ชเล ฆาลิลาย, ก็ได้
เหนพี่ นอ้ง สอง คน. ซิโมน ที่ เรียก ว่า เปโตร, แลอันดเรยา ผู้
๑๙ นอ้ง, เอา อวน ติ ลง ที่ ชเล ดว้ย เขา ทั้ง สอง เปน ชาว ประโมง.
พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, จง ตาม หลัง เรา มา, แล้ว เรา จะ
๒๐ ทำ ให้ ท่าน เปน ชาว ประโมง แห่ง คน. ใน ทันใด นั้น, คน ทั้ง
๒๑ สอง ก็ ทิ้ง อวน เสีย ติด ตาม พระองค์ ไป. ครั้น พระองค์ ไป จาก
ที่ นั่น, มา ภบ พี่ นอ้ง อีก สอง คน. ชื่อ ยาโกโบ แล โยฮัน, เปน
บุตร เซเบดาย, ซุน อวน อยู่ ใน เรือ กับ เซเบดาย ผู้ บิดา, แล
๒๒ พระองค์ ก็ เรียก เขา. ใน ทันใด นั้น เขา ทั้ง สอง ก็ ละ เรือ ละ บิดา
๒๓ ติจ ตาม พระองค์ ไป. แล้ว พระเยซู ก็ เที่ยว ไป ทั่ว เมือง ฆาลิ
ลาย, เทศนา ใน โรง ธรรม์ ของ เขา. ป่าว ประกาศ กริติคุณ ประ
เสริฐ แห่ง ราช สมบัติ พระเจ้า. แล รักษา พล เมือง ซึ่ง เปน ไข้
๒๔ แล โรค ต่าง ๆ, ให้ หาย สิ้น. ฝ่าย กริติสับท์ พระองค์ ก็ ลือ ไป
ทั่ว เมือง ซูเรีย, แล ชาว เมือง นั้น เอา บันดา คน ไข้ คน เจ็บ ที่ มี
โรค ต่าง ๆ, บันดา ผี ประจำ อยู่, แล คน บ้า หมู, คน ง่อย มา หา
๒๕ พระองค์. พระองค์ ก็ รักษา ให้ หาย สิ้น ทุก คน. แล ฝูง คน เปน
อัน มาก มา แต่ เมือง ฆาลิลาย บ้าง, เดกาโปล์ บ้าง, กรุง ยรูซา
เลม บ้าง, เมือง ยุดาย บ้าง, มา แต่ แม่ น้ำ ยาระเด็น ฟาก ข้าง
โน้น บ้าง, ภา กัน ติด ตาม พระองค์ ไป.

๏ บท ๕ ฯ

๑ ๏ เมื่อ พระเยซู เหน ฝูง คน มา เปน อัน มาก, พระองค์ เสดจ์
๒ ขึ้น ไป บน ภูเขา นั่ง ลง, แล พวก สิษ เข้า มา หา พระองค์. แล้ว

พระองค์ ก็ ออก พระ โอฐ สอน เขา ว่า, ผู้ ใด จะ ถ่อม จิตร ใจ ของ ๓
ตัว ลง, ผู้ นั้น แล จะ เปน ศุข. ด้วย ว่า เมือง สวรรค์ ก็ เปน ของ
เขา แล้ว. ผู้ ใด เปน ทุกข์ โศก เศร้า, ผู้ นั้น จะ เปน ศุข, ด้วย ว่า, ๔
เขา จะ ได้ ซึ่ง บันเทา ทุกข์ นั้น. ผู้ ใด เปน คน ใจ อ่อน สุภาพ, ผู้ ๕
นั้น แล ก็ เปน ศุข, ด้วย ว่า, เขา จะ ได้ แผ่นดิน เปน มรฎก. ผู้ ๖
ใด หยาก กระหาย ความ ชอบ ธรรม์, ผู้ นั้น แล ก็ เปน ศุข, ด้วย
ว่า เขา จะ ได้ อิ่ม หนำ. ผู้ ใด มี ใจ เมตา ปรานี, ผู้ นั้น ก็ เปน ศุข ๗
ด้วย ว่า เขา จะ ได้ ความ เมตา ปรานี เหมือน กัน. ผู้ ใด มี ใจ บริ ๘
สุทธิ, ผู้ นั้น ก็ เปน ศุข, ด้วย ว่า เขา จะ ได้ เหน พระเจ้า. ผู้ ใด มี ๙
ใจ ระงับ ซึ่ง ผูก พญาบาท, ผู้ นั้น ก็ เปน ศุข, ด้วย ว่า, เขา จะ ได้
ชื่อ ว่า เปน ลูก พระเจ้า. ผู้ ใด ต้อง ทน ความ ราวี เบียดเบียน เพราะ ๑๐
กระทำ ความ ชอบ ธรรม์, ผู้ นั้น ก็ เปน ศุข, ด้วย ว่า, เมือง สวรรค์
เปน เมือง ของ เขา แล้ว. เมื่อ เขา นินทา ด่า ท่าน เขียว เขน ว่า ๑๑
หยาบ ช้า เปน ความ เท็จ เพราะ เรา, ท่าน ก็ จะ เปน ศุข. ท่าน จง ๑๒
ชื่น ชม ยินดี เต้น โลด ดี ใจ เถิด, ด้วย ว่า, บำเหน็จ ของ ท่าน มี
อยู่ เปน บริบูรณ ใน เมือง สวรรค์. ด้วย ว่า เขา ได้ เบียด เบียน
บันดา ผู้ ทำนาย ที่ อยู่ ก่อน ท่าน เหมือน กัน.

๏ ท่าน ทั้งหลาย เปน เกลือ แห่ง แผ่นดิน, แต่ ว่า ถ้า เกลือ นั้น ๑๓
จืด จาง ไป แล้ว, ก็ จะ กลับ เค็ม ไป อีก อย่าง ไร ได้. ใช้ มิ ได้
แล้ว มี แต่ จะ ทิ้ง เสีย ภาย นอก, ให้ คน เหยียบ ย่ำ. ท่าน ทั้ง ๑๔
หลาย เปน สว่าง แห่ง โลกย์, อัน เมือง ซึ่ง ตั้ง อยู่ บน ภูเขา, จะ
ซ่อน บัง ไว้ ก็ หา มิได้. อัน คน ทั้งปวง เมื่อ จุด ตะเกียง, เขา มิ ได้ ๑๕
ตั้ง บัง ไว้ ใต้ ถัง. แต่ ตั้ง ไว้ บน เชิง ตะเกียง ให้ ส่อง สว่าง แก่

๑๖ ทุกคน ซึ่ง อยู่ ใน เรือน นั้น. ดั่งนี้ แล ให้ สว่าง ของ ท่าน, สว่าง
ไป ต่อ หน้า คน ทั้งปวง, เพื่อ เขา จะ ได้ เหน การ ดี ของ ท่าน, แล
๑๗ จะ ได้ สรรเสิญ พระ บิดา ของ ท่าน ที่ อยู่ ใน สวรรค์. ท่าน ทั้ง
หลาย อย่า คิด ว่า, เรา มา จะ ทำลาย ซึ่ง บัญัติ แล ถ้อย คำ แห่ง ผู้
๑๘ ทำนาย. เรา มิ ได้ มา จะ ทำลาย เสีย, แต่ มา จะ ทำ ให้ สำเร็จ. เรา
บอก แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, ที่ ฟ้า แล ดิน จะ ล่วง ไป ก่อน กว่า บัญัติ
๑๙ จะ สำเร็จ ก็ หา มิ ได้, แม้น ภิม หนึ่ง จุด หนึ่ง จะ ขาด ก็ หา มิ ได้.
เหตุฉนี้, ผู้ ใด ที่ จะ ล่วง ข้อ บัญัติ เลก น้อย ที่ สุด, แล สอน คน
อื่น ให้ ล่วง เหมือน กัน. ผู้ นั้น จะ ได้ ชื่อ ว่า เปน เล็ก กว่า คน ทั้ง
ปวง ใน เมือง สวรรค์. แต่ ผู้ ใด จะ ประพฤทธิ ตาม, แล สอน คน
๒๐ อื่น ด้วย, ผู้ นั้น จะ ได้ ชื่อ ว่า เปน ใหญ่ ใน เมือง สวรรค์. ด้วย
ว่า, เรา บอก แก่ ท่าน ว่า, ถ้า ความ ชอบ ของ ท่าน มิ เปน ยิ่ง กว่า
ความ ชอบ พวก อาลักษ แล พวก ฟาริซาย, ท่าน จะ ได้ เข้า ใน เมือง
สวรรค์ นั้น ก็ หา มิ ได้ เลย.

๒๑ ๏ ท่าน ได้ ยิน ซึ่ง คน บุราณ ว่า ไว้ ว่า, อย่า ฆ่า คน. ถ้า ผู้
๒๒ ใด ฆ่า คน ก็ จะ ต้อง พิภากษา ปรับ โทษ แก่ ผู้ นั้น. ส่วน เรา บอก
แก่ ท่าน ว่า, ถ้า ผู้ ใด จะ โกรธ ต่อ พี่ น้อง ด้วย หา เหตุ มิ ได้, ผู้
นั้น จะ เปน โทษ ถึง พิภากษา. ผู้ ใด จะ ว่า แก่ พี่ น้อง ว่า, ใอ้ คน
เกียด, จะ ฟ้อง คน นั้น ได้ ต่อ ผู้ พิภากษา. ถ้า จะ ว่า ใอ้ บ้า, จะ
๒๓ เปน โทษ ถึง ไฟ นรก. เหตุฉนี้, ถ้า ท่าน พา เอา ของ บูชา ถึง แท่น
แล้ว, แล ลำภุก คิด ขึ้น ว่า, พี่ น้อง เปน ความ สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด กับ
๒๔ ท่าน, จง ละ ของ บูชา ไว้, ที่ หน้า แท่น, กลับ ไป ดี กัน กับ พี่
๒๕ น้อง ก่อน, แล้ว จง มา ถวาย ของ บูชา เถิด. จง ทำ ให้ สัตรู

หาย แค้น โดย พลัน, เมื่อ ยัง อยู่ ใน กลาง ทาง ด้วย กัน, เกลือก
ว่า, เขา จะ เอา ตัว มอบ ให้ แก่ ตระลาการ, แล ตระลาการ จะ มอบ
ไว้ แก่ ธำมรง, แล ท่าน จะ ติด คุก เสีย. เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ ๒๖
ว่า, ท่าน จะ ออก จาก ที่ นั่น ก็ หา มิ ได้, กว่า จะ ใช้ ให้ ครบ หมด
ทีเดียว. ท่าน ได้ ยิน ซึ่ง คน บูราณ กล่าว ไว้ ว่า, อย่า ผิด ผัว ๒๗
เมีย เขา. ส่วน เรา บอก แก่ ท่าน ว่า, ถ้า ผู้ ใด แล ดู ผู้ หญิง ด้วย ๒๘
ใจ กำหนัด ใน หญิง นั้น, ผู้ นั้น ก็ ได้ ผิด กับ หญิง นั้น ด้วย ใจ
แล้ว. ถ้า แม้น ว่า ตา ข้าง ขวา ทำ ให้ ตัว หลง ผิด, จง ควัก ตา ๒๙
นั้น ทิ้ง เสีย จาก ตัว. ด้วย ว่า, จะ ให้ ส่วน อาการ อัน หนึ่ง เสีย
ดี กว่า ที่ จะ ให้ ตก นรก สิ้น ทั้ง ตัว. หนึ่ง ถ้า มือ ขวา ทำ ให้ ตัว ๓๐
หลง ผิด, จง ตัด ทิ้ง เสีย จาก ตัว. ด้วย ว่า, จะ ให้ ส่วน อาการ
อัน หนึ่ง เสีย, ดี กว่า ที่ จะ ให้ ตก นรก สิ้น ทั้ง ตัว. ยัง มี คำ ๓๑
ว่า ไว้ ว่า, ถ้า ผู้ ใด จะ หย่า เมีย, ก็ ให้ ทำ หนังสือ หย่า ให้ แก่
เมีย นั้น. ส่วน เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้ง ปวง ว่า, ถ้า ผู้ ใด ๆ จะ หย่า ๓๒
เมีย เพราะ เหตุ อื่น, เว้น แต่ การ ล่วง ประเวณีย์, ผู้ นั้น จะ กระ
ทำ ให้ หญิง นั้น ทำ ผิด. แล ผู้ ใด ๆ จะ เอา หญิง ที่ หย่า นั้น เปน
ภรรยา ของ ตน, ผู้ นั้น ก็ ได้ ล่วง ประเวณีย์ ด้วย. อีก ท่าน ทั้ง ๓๓
หลาย ได้ ยิน ซึ่ง คน บูราณ กล่าว ไว้ ว่า, อย่า ทำ ลาย ซึ่ง คำ สา
บาล เสีย, แต่ จง ถวาย แก่ พระเจ้า ตาม ซึ่ง สาบาล นั้น. ส่วน ๓๔
เรา บอก แก่ ท่าน ว่า, อย่า สาบาล เลย, ถึง จะ ออก ชื่อ สวรรค์ ก็ อย่า
ออก เลย, เพราะ ว่า, สวรรค์ นั้น เปน พระ ที่ นั่ง ของ พระเจ้า. ถึง ๓๕
จะ ออก ชื่อ แผ่นดิน ก็ อย่า เลย, เพราะ ว่า, แผ่นดิน นั้น เปน ที่ รอง
พระ บาท แห่ง พระเจ้า. ถึง จะ ออก ชื่อ เมือง ยรูซาเล็ม ก็ อย่า ออก

๓๖ เลย, เพราะ ว่า, เปน เมือง พระ มหากระษัตร. อนึ่ง อย่า สาบาล
ออก ชื่อ ศีศะ ของ ตัว เลย, เพราะ ว่า ตัว จะ กระทำ ผม ศักเส้น
๓๗ หนึ่ง ให้ ขาว, หฤๅ ให้ ดำ ก็ มิได้. ให้ ถ้อย คำ ของ ท่าน เปน ตรง
ไป, มิ ก็ ว่า มิ, ไม่ ก็ ว่า ไม่. ซึ่ง พูด มาก เกิน จาก นั้น เปน แต่ ชั่ว
๓๘ หมด. ท่าน ได้ ยิน คำ กล่าว ไว้ ว่า, ตา แทน ตา, ฟัน แทน ฟัน.
๓๙ แต่ เรา บอก แก่ ท่าน ว่า, อย่า ทำ ผิด แทน ผิด. ถ้า ผู้ ใด ตบ แก้ม
๔๐ ขวา แล้ว, ก็ หัน แก้ม ซ้าย ให้ เขา ด้วย. ถ้า ผู้ ใด จะ สู้ กับ ท่าน
ต่อ หน้า ตระลาการ, แล เอา เสื้อ ของ ท่าน ไป, ท่าน จง เอา ผ้า ห่ม
๔๑ ให้ เขา ด้วย. ถ้า ผู้ ใด จะ ข่ม ขื่น ท่าน ให้ ไป กับ เขา ไกล ถึง ๔๐
๔๒ เส้น, ก็ จง ไป ๘๐ เส้น เถิด. ถ้า ผู้ ใด จะ ขอ ท่าน, ๆ จง ให้ เขา
เถิด, แล อย่า เบื่อ หน่าย แก่ ผู้ ที่ จะ ยืม แก่ ท่าน.
๔๓ ๏ ท่าน ทั้งหลาย ได้ ยิน คำ กล่าว ไว้ ว่า, จง รักษ คน สนิด ของ
๔๔ ตัว, จง เกลียด ชัง คน ผู้ เปน สัตรู ของ ตัว. ส่วน เรา บอก แก่
ท่าน ว่า, จง รักษ สัตรู ของ ท่าน, จง อวย พร แก่ ผู้ แช่ง ด่า ท่าน.
จง ทำ คุณ แก่ ผู้ เกลียด ชัง ท่าน, แล อ้อน วอน ขอ พร ให้ แก่ ผู้
๔๕ ประทุศร้าย เขี่ยวเขน ท่าน. เพื่อ จะ ได้ เปน ลูก ของ พระ บิดา
ท่าน ที่ อยู่ ใน สวรรค์. ด้วย ว่า, พระองค์ ให้ แสง อาทิตย์ ส่อง
สว่าง แก่ คน ดี แล คน ชั่ว, แล ให้ ฝน ตก แก่ คน ชอบ ธรรม แล
๔๖ คน มิ ชอบ ธรรม. ถ้า แม้น ท่าน รักษ แต่ ผู้ รักษ ท่าน, ท่าน จะ
๔๗ ได้ บำเหน็จ อะไร. บันดา ผู้ เก็บ ภาษี มิ ทำ ดั่ง นั้น หฤๅ. ถ้า ท่าน
คำนับ แต่ ญาติ พี่ น้อง ของ ท่าน, ท่าน ทำ การ อะไร เกิน คน ทั้ง
๔๘ ปวง เล่า. พวก ต่าง ประเทษ มิ ทำ ดั่ง นั้น หฤๅ. เหตุ ฉนี้ ท่าน ทั้ง

หลาย จง เปน คน ดี รอบ คอบ.   เหมือนหนึ่ง, พระ บิดา แห่ง ท่าน
ที่ อยู่ สวรรค์ เปน ดี รอบ คอบ ที่ สุด.

๏ บท ๖ ฯ

๏ ท่าน ระวัง จง ดี, อย่า ทำ ทาน ต่อ หน้า มนุษ, เพื่อ จะ ให้ เขา ๑
เหน. ถ้า ทำ ดั่ง นั้น, ท่าน จะ รับ บำเหน็จ แต่ พระ บิดา ท่าน ที่ อยู่
สวรรค์ นั้น หา มิ ได้. เหตุฉะ นั้น, เมื่อ ท่าน จะ ทำ ทาน, อย่า ป่าว ๒
แตร ข้าง หน้า ท่าน, เหมือน หนึ่ง คน ทำเทียม กระทำ ใน ที่ ชุม
นุม แล ใน หน ทาง, เพื่อ จะ ให้ มนุษ ยก ยอ สรรเสิญ ตัว. เรา ว่า
แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, เขา ได้ รับ บำเหน็จ ของ เขา แล้ว. ฝ่าย ท่าน ๓
เมื่อ ทำ ทาน นั้น, อย่า ให้ มือ ซ้าย รู้ ว่า มือ ขวา กระทำ อะไร. เพื่อ
ทาน ของ ท่าน จะ อยู่ ใน ที่ ลับ, แล้ว พระ บิดา ของ ท่าน ซึ่ง เหน ๔
ใน ที่ ลับ, ก็ จะ โปรด ประทาน ให้ เปน ปรากฎ.
๏ แล้ว เมื่อ ท่าน จะ สวด อ้อน วอน, อย่า ทำ เหมือน คน ทำเทียม ๕
นั้น. ด้วย ว่า, เขา ชอบ ยืน อ้อน วอน ใน ที่ ชุม นุม, แล ใน ทาง
หลาย แพร่ง, เพื่อ ให้ มนุษ เหน. เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, เขา
ได้ รับ บำเหน็จ ของ เขา แล้ว. ฝ่าย เมื่อ ท่าน จะ อ้อน วอน นั้น, ก็ ๖
เข้าไปใน ห้อง ปิด ประตู อ้อน วอน ขอ แต่ พระ บิดา ซึ่ง อยู่ใน ที่ ลับ,
แล้ว พระ บิดา ซึ่ง เหน ใน ที่ ลับ, จะ โปรด ปราน ท่าน ให้ เปน ปรา
กฎ. แต่เมื่อ ท่าน จะ อ้อน วอน นั้น, อย่า ว่า มาก ซ้ำ เหมือน คน ๗
ต่าง ๆ ประเทษ ทำ นั้น. ด้วยเขา คิด ว่า, ถ้า พูด มาก, พระเจ้า จะ
โปรด ฟัง. อย่า ทำ เหมือน เขา, ด้วย ว่า, เมื่อ ท่าน ยัง ไม่ ทัน ขอ, ๘
พระบิดา ของ ท่าน รู้ ซึ่ง ท่าน ต้อง การ นั้น. เหตุ ดั่ง นี้ ท่าน จง อ้อน ๙
วอน ว่า ดั่ง นี้, พระ บิดา แห่ง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ผู้ อยู่ ใน สวรรค์,

๑๐ ให้ พระ นาม ของ พระองค์ เปน ที่ นับ ถือ บริสุทธิ. ให้ ราช สมบัติ
ของ พระองค์ มา ตั้ง อยู่. พระ ไทย ของ พระองค์ สำเรจ อย่างไร
๑๑ ใน สวรรค์, ก็ ให้ สำเรจ ใน แผ่นดิน เหมือน กัน. ขอ โปรด ประ
๑๒ ทาน อาหาร เลี้ยง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ใน กาล วัน นี้. ขอ โปรด ยก หนี้
ของ ข้าพเจ้า, เหมือน ข้าพเจ้า โปรด แก่ ลูก หนี้ ของ ข้าพเจ้า นั้น.
๑๓ แล อย่า นำ ข้าพเจ้า ไป ใน ที่ ทด ลอง, แต่ ขอ ให้ พ้น จาก ซึ่ง ชั่ว
ร้าย. เหตุ ว่า, ราช สมบัติ แล ฤทธิ เดช, แล รัศมี ภาพ, สิทธิ์
๑๔ ขาด อยู่ แก่ พระองค์ สืบ ๆ ไป เปน นิจ. อาเมน. ด้วย ว่า, ถ้า
ท่าน ยก ความผิด แห่ง มนุษ, พระ บิดา ของ ท่าน ซึ่ง อยู่ใน สวรรค์,
๑๕ จะ ทรง โปรด ยก ความ ผิด ของ ท่าน ด้วย. แต่ว่า, ถ้า ท่าน ไม่
โปรด ยก ความ ผิด ของ มนุษ, พระ บิดา แห่ง ท่าน ก็ จะ มิ ได้ ยก
ความ ผิด ของ ท่าน เหมือน กัน.
๑๖ ◎ ฝ่าย เมื่อ ท่าน ถือ อด อาหาร, อย่า ทำ เหมือน คน ทำ เทียม,
ทำ หน้า เศ้รา หมอง, ด้วย เขา ให้ หน้า มอม แมม เพื่อ จะ ให้ มนุษ
เหน ว่า, เขา ถือ อด อาหาร. เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, เขา ได้
๑๗ รับ บำเหนจ ของ เขา แล้ว. แต่ ว่า, เมื่อ ท่าน ถือ อด อาหาร นั้น,
๑๘ จง เอา น้ำมัน ทา หัว, ล้าง หน้า. เพื่อ มิ ให้ ปรากฏ แก่ มนุษ ว่า,
ถือ อด อาหาร แต่ ให้ ปรากฏ แก่ พระ บิดา ซึ่ง อยู่ ใน ที่ ลับ, แล้ว
พระ บิดา ซึ่ง เหน ใน ที่ ลับ, จะ โปรด ปราน แก่ ท่าน ให้ เปน ปรา
กฏ.
๑๙ ◎ อย่า ประสม ทรัพย์ สมบัติ ไว้ บน แผ่นดิน, ที่ สนิม แล ตัว
๒๐ หนอน กัด กิน, แล ที่ ขะโมย ขุด ช่อง ลัก เอา, แต่ จง ประสม
ทรัพย์ สมบัติ ไว้ ใน สวรรค์. ที่ นั่น, แม้น สนิม ก็ ดี, ตัว หนอน ก็

ดี, จะ กัด กิน หา มิ ได้. แล ที่ นั่น, ขะโมย มิ ได้ ขุด ช่อง ลัก เอา
เลย. เหตุ ว่า, ทรัพย์ สมบัติ ของ ท่าน อยู่ ที่ ไหน, ใจ ของ ท่าน จะ ๒๑
อยู่ ที่ นั้น ด้วย. สว่าง แห่ง กาย, คือ ตา, เหตุ ฉนี้ ถ้า ตา ของ ๒๒
ท่าน เปน อัน หนึ่ง, กาย ของ ท่าน ก็ จะ ศุข ใสย สว่าง ทั้ง ตัว.
แต่ ถ้า และ ตา ของ ท่าน เปน ชั่ว มืด ไป, กาย ของ ท่าน จะ เปน ๒๓
มืด ทั้ง ตัว. เหตุ ฉนี้, ถ้า สว่าง ซึ่ง อยู่ ใน ท่าน เปน มืด ไป แล้ว,
ความ มืด นั้น จะ เปน มืด เท่า ใด.

๏ หา มิ ผู้ ใด จะ ปรนิบัติ แก่ สอง นาย ได้. ข้าง หนึ่ง, จะ ชัง, ๒๔
ข้าง หนึ่ง จะ รักษ. หฤๅ ข้าง หนึ่ง จะ นับ ถือ, ข้าง หนึ่ง จะ ดู หมิ่น.
ซึ่ง ท่าน จะ ปรนิบัติ พระเจ้า, แล ปรนิบัติ เงิน ทอง ทรัพย์ สมบัติ
ก็ หา มิ ได้. เหตุ ฉะนี้, เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, อย่า รำพึง ๒๕
ถึง ชีวิตร ว่า, จะ เอา อะไร กิน, จะ เอา อะไร ดื่ม, แล ด้วย กาย ว่า,
จะ เอา อะไร มา นุ่ง ห่ม, ชีวิตร นั้น มิ เปน ใหญ่ กว่า อาหาร หฤๅ,
แล กาย นั้น มิ เปน ใหญ่ กว่า เครื่อง นุ่ง ห่ม หฤๅ. จง ดู ฝูง นก ใน ๒๖
อากาศ, มัน มิ ได้ หว่าน, มิ ได้ เกี่ยว เก็บ ใน ยุ้ง ฉาง, แต่ ว่า,
พระ บิดา ของ ท่าน ทั้งหลาย ที่ อยู่ ใน สวรรค์, ก็ เลี้ยง มัน อยู่.
ท่าน ทั้งหลาย นี้, มิ ดี กว่า นก มาก อีก หฤๅ. ใน พวก ท่าน นี้ จะ ๒๗
มี ผู้ ใด จะ รำพึง นึก ให้ ตัว สูง ขึ้น ศอก หนึ่ง ได้ หฤๅ. ท่าน รำ ๒๘
พึง ถึง เครื่อง นุ่ง ห่ม ทำไม. จง ดู ดอก ไม้ กลาง ทุ่ง นา, มัน งอก
ขึ้น อย่าง ไร, มัน ไม่ ทำ การ อะไร, มัน มิ ได้ ปั่น ฝ้าย, แต่ เรา ว่า ๒๙
แก่ ท่าน ว่า, ถึง แม้น กระษัตร ซะโลโม เมื่อ บริบูรรณ ด้วย สง่า
ราศี ก็ มิ ได้ ทรง เครื่อง งาม เท่า ดอก ไม้ ดอก หนึ่ง. ถ้า แม้น พระ ๓๐
เจ้า ตก แต่ง หญ้า กลาง ทุ่ง นา, ซึ่ง เปน อยู่ วัน นี้, แล พรุ่ง นี้

ต้อง ทิ้ง ใน เต่า ไฟ, ให้ งาม ดั่ง นี้, ที่ไหน พระองค์ จะไม่ ตก แต่ง
๓๑ ท่าน เล่า, โอ้ คน ความ เชื่อ น้อย. เหตุฉนี้, อย่า ปราริม ว่า จะ เอา
๓๒ อะไร มา กิน, จะ เอา อะไร มา ดื่ม, จะ เอา อะไร มา นุ่ง ห่ม. เพราะ
ว่า พวก นา ๆ ประเทษ แสวง หา บันดา สิ่ง เหล่า นี้, แล พระ บิดา
แห่ง ท่าน ผู้ อยู่ สวรรค์ ก็ รู้ อยู่ ว่า, ท่าน ต้องการ สิ่ง ทั้งปวง นี้.
๓๓ แต่ ว่า, ท่าน จง แสวง หา ราช สมบัติ แห่ง พระเจ้า, แล ซึ่ง ชอบ
ธรรม แห่ง ราช สมบัติ นั้น ก่อน, แล้ว สิ่ง ทั้งปวง นี้, จะ เพิ่ม เติม
๓๔ ให้ แก่ ท่าน ทั้งหลาย. อย่า รำพึง คิด ถึง พรุ่งนี้, ด้วย ว่า, พรุ่งนี้
จะ คิด ถึง มัน เอง. ความ ทุกข์ ละ วัน ๆ ก็ ภอ อยู่ แล้ว.

๏ บท ๗ ฯ

๑ ๏ อย่า พิภากษา เขา, เพื่อ เขา จะ มิ ได้ พิภากษา ท่าน. ด้วย ว่า,
๒ ท่าน จะ พิภากษา เขา อย่างไร, เขา จะ พิภากษา ท่าน อย่าง นั้น. ท่าน
จะ ให้ เขา ด้วย ทะนาล อัน ใด, เขา จะ ให้ ท่าน ด้วย ทะนาล อัน
๓ นั้น. เหตุ ไฉน ท่าน มา ดู ผง ใน ตา ของ พี่ น้อง, แต่ ไม้ ทั้ง ลำ
๔ ใน ตา ของ ตัว, ท่าน หา ได้ เหน ไม่. หฤๅ เปน ไฉน ท่าน จะ ว่า แก่ พี่
น้อง ว่า, ขอ ให้ ข้า เขี่ย ผง ออก จาก ตา ของ ท่าน, แล นี่ แนะ,
๕ ไม้ ทั้ง ลำ อยู่ ใน ตา ของ ตัว. โอ้ คน ทำ เทียม, จง เอา ไม้ ทั้ง ลำ
ออก จาก ตา ของ ตัว เสีย ก่อน, แล้ว จะ ได้ เหน ถนัด, จะ เขี่ย ผง
๖ ออก จาก ตา พี่ น้อง ได้. อย่า เอา ของ บริสุทธิ์ ทิ้ง ให้ แก่ สุนักข์,
อย่า เอา แก้ว มุกดา ทิ้ง ให้ แก่ หมู, เกลือก ว่า, มัน จะ เหยียบ ย่ำ
เสีย ด้วย ตีน, แล้ว จะ กลับ กัด ฉีก เนื้อ เอา ท่าน อีก.
๗ ๏ จง ขอ แล จะ ได้, จง หา แล จะ พบ, จง เฒาะ แล จะ เปิด ให้
๘ แก่ ท่าน. ด้วย ว่า, ผู้ ใด ๆ ขอ ผู้ นั้น จะ ได้. ผู้ ใด ๆ หา, ผู้ นั้น

จะพบ. ผู้ใดๆเฅาะแล้ว, จะเปิดให้แก่ผู้นั้น. ในพวก ๙
ท่านมีคนบ้างหฤๅ, ถ้าลูกขอขนมจะส่งหินให้เขา. หฤๅ ๑๐
ถ้าลูกจะขอปลา, จะส่งงูให้. เหตุฉนี้, ถ้าท่านผู้เปนคนชั่ว, ๑๑
ยังรู้จะให้ของดีแก่ลูกของท่าน, ที่ไหนพระบิดาของท่าน,
จะมิประทานของดีให้แก่คนที่ขอแก่พระองค์. เหตุฉนี้, บัน ๑๒
ดาสิ่งซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน, จงทำให้เขาเหมือน
กัน, ด้วยพระบัญญัติแลผู้ทำนายเปนดังนั้นแล.
๏ จงเข้าไปประตูที่คับแคบ, ด้วยว่า, ประตูเปนกว้างแล ๑๓
ทางเปนใหญ่, ซึ่งจะนำไปถึงที่ฉิบหาย. แลคนที่เข้าเดินใน
ทางนั้นก็มาก. ด้วยว่าประตูแลทางซึ่งจะนำไปถึงที่มีชี ๑๔
วิตรก็เปนคับแคบ, แลคนที่พบทางนั้นก็มีแต่น้อย. ท่าน ๑๕
ทั้งหลายระวังจงดีด้วยผู้ทำนายเท็จ, ผู้มาคลุมตัวด้วยหนัง
แกะ, ส่วนภายในนั้น, เปนแต่หมาในดุร้าย. ท่านจะได้รู้ ๑๖
จักเขาเพราะผลเขา. ด้วยว่า, เขาเคยเก็บผลอะหงุ่นแต่ต้น
ระกำหฤๅ. ๆเคยเก็บมะเดื่อเทศ, แต่ต้นที่มีหนามมากหฤๅ.
ดังนั้น, ต้นไม้ใดๆที่ดีก็มีผลดี, ต้นไม้ใดๆที่ชั่ว, ก็มีผล ๑๗
ชั่ว. ต้นไม้ดีจะมีผลชั่วก็มิได้. ต้นไม้ชั่วจะมีผลดีก็มิ ๑๘
ได้. ต้นไม้ใดๆที่มิได้มีผลดีจะต้องฟันเสีย, แลทิ้งใน ๑๙
ไฟ. เหตุฉนี้, ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา. ๒๐
๏ มิใช่ทุกคนผู้เรียกเราว่าพระองค์เจ้าข้า, ๆ, จะเข้าใน ๒๑
เมืองสวรรค์ได้. แต่ว่าผู้ที่กระทำตามพระไทยพระบิดาเรา,
ที่อยู่สวรรค์นั้น. ในวันนั้นจะมีคนหลายคนมาว่าแก่เราว่า, ๒๒
พระองค์เจ้าข้า, ๆ, ข้าพเจ้าทั้งหลายมิได้สั่งสอนออกชื่อของพระ

องค์, แลขับผีด้วยออกชื่อพระองค์, แลได้ทำซึ่งอัศจรรย์
๒๓ มากมาย, ด้วยชื่อของพระองค์มิใช่หฤๅ. แลในเวลานั้นเรา
จะตรัสแก่เขาว่า, เราไม่รู้จักท่านทั้งหลายเลย, จงถอยไป
๒๔ จากเรา, ผู้กระทำแต่ล้วนความชั่ว. เหตุฉนี้ บันดาผู้ที่ฟังคำ
ของเรา, แลประพฤทธิ์ตาม, เราก็จะเปรียบเขากับผู้มีปัญา
๒๕ มาสร้างเรือนตนบนศิลา. แล้วฝนก็ตก, น้ำก็ไหลเชี่ยว, ลม
ก็พัดกระทบกระแทกเรือนนั้น. เรือนนั้นจะได้พังทลายลงก็
๒๖ หามิได้. เพราะว่า, ตั้งอยู่บนศิลา. บันดาผู้ที่ฟังคำของเรา
ทั้งนี้, แลมิได้ประพฤทธิ์ตาม, ก็จะเปรียบเขา, เหมือนคนหา
๒๗ ปัญามิได้, ที่มาสร้างเรือนของตนบนทราย. แลฝนก็ตก,
น้ำก็ไหลเชี่ยวลมก็พัดกระทบกระแทกเรือนนั้น. เรือนนั้น,
ก็พังทลายลงเปนความฉิบหายอันใหญ่หลวง.
๒๘ ๏ ครั้นเมื่อพระเยซูได้ตรัสสอนทั้งนี้สำเรจแล้ว, ฝูงคนทั้ง
๒๙ หลาย, ก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสอนแห่งพระองค์. ด้วยว่า, พระ
องค์ก็ได้สั่งสอนเขา, เหมือนผู้มีอาชฺญ, จะเหมือนพวกอาลักษ
ก็หามิได้.

๏ บท ๘ ฯ

๑ ๏ เมื่อพระองค์เสดจลงมาจากภูเขาแล้ว, ฝูงคนเปนอันมาก
๒ ติดตามพระองค์ไป. ก็นี่แนะ, มีคนขี้เรื้อนมากราบลงทูล
พระองค์ว่า, พระองค์เจ้าข้า, ถ้าพระองค์มีน้ำพระไทยที่จะ
โปรดให้ข้าพเจ้าหายโรคเปนสอาจ, พระองค์ก็จะกระทำได้.
๓ พระเยซูจึ่งเหยียดพระหัดถ์ต้องคนนั้น, แล้วตรัสว่า, เรามีน้ำ
ใจแล้ว, จงให้หายโรคเปนปรกติเถิด. ในทันใดนั้น, โรค

เรื้อนคน นั้น ก็ หาย เปน ปรกติ. ฝ่าย พระเยซู สั่ง เขา ว่า, ระวัง ๔
อย่า บอก แก่ ผู้ ใด แต่ จง ไป สำแดง ตัว แก่ ปะโรหิต, แล ถวาย
ของ บูชาฯ ซึ่ง โมเซ สั่ง ไว้, ให้ เปน พญาณ แก่ เขา.
๏ อยู่ มา เมื่อ พระเยซู เสดจ เข้า ไป เมือง กับเรนาอูม, ก็ มี ๕
นาย รอ้ย คน หนึ่ง, มา อ้อน วอน พระองค์ ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า, ๖
บ่าว ของ ข้าพเจ้า เปน งอ่ย นอน อยู่ ที่ เรือน, มี ความ ทุกข์ ลำบาก
นัก. ฝ่าย พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, เรา จะ ไป รักษา มัน ให้ หาย. ๗
นาย รอ้ย ทูล ตอบ ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า, ข้าพเจ้า หา เปน คน ควร ที่ ๘
พระองค์ จะ เสดจ เข้า ใต้ หลังคา เรือน ข้าพเจ้า. แต่ ว่า, ขอ พระ
องค์ ตรัส แต่ คำ เดียว, แล บ่าว ข้าพเจ้า ก็ จะ หาย. ด้วย ว่า, ข้า ๙
พเจ้า เปน คน อยู่ ใต้ บังคับ เขา, ยัง มี ทหาร อยู่ ใต้ บังคับ ข้าพเจ้า.
ข้าพเจ้า ว่า แก่ คน นี้ ว่า, ไป ก็ ไป, แก่ คน นั้น ว่า มา ก็ มา, ว่า แก่
บ่าว ของ ข้าพเจ้า ว่า ทำ สิ่ง นี้, มัน ก็ ทำ. ครั้น พระเยซู ได้ ยิน ดั่ง ๑๐
นั้น, ก็ หลาก พระไทย, ตรัส แก่ บันดา ที่ ตาม พระองค์ มา ว่า, เรา
บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ ว่า, เรา หา ได้ พบ ความ เชื่อ ใหญ่
ดั่ง นี้, ใน พวก ชาว ยิศราเอล ไม่. เรา ยัง ว่า แก่ ท่าน ว่า, คน เปน ๑๑
อัน มาก จะ มา แต่ ตวัน ออก, แล ตวัน ตก, มา นั่ง อยู่ กับ อับรา
ฮาม, แล ยิศฮาค, แล ยาโคบ, ใน เมือง สวรรค์. แต่ ลูก แห่ง ๑๒
เมือง นั้น, จะ ต้อง ผลัก ทิ้ง เสีย, ใน ที่ มืด ภาย นอก. ที่ นั้น แล,
จะ มี พิลาพ ร้องไห้ ขบเขี้ยวเคี้ยว ฟัน. แล้ว พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ ๑๓
นาย รอ้ย ว่า, จง ไป เถิด, ท่าน ได้ เชื่อ อย่าง ไร, ก็ ให้ เปน แก่
ท่าน อย่าง นั้น. ใน เวลา นั้น บ่าว นาย รอ้ย ก็ หาย เปน ปรกติ.
๏ ครั้น เมื่อ พระเยซู เสดจ เข้า ไป ใน เรือน ของ เปโตร, ก็ เหน ๑๔

๑๕ แม่ ยาย เปโตร นอน, จับ ไข้ อยู่. แล้ว พระองค์ ก็ ต้อง มือ แห่ง
ยาย นั้น, ยาย นั้น, ก็ หาย จับ ไข้ ลุก ขึ้น มา ปรนิบัติ แก่ เขา ทั้ง
๑๖ หลาย. ครั้น เพลา เย็น, เขา พา คน เปน อัน มาก ที่ ผี เข้า สิง อยู่,
มา หา พระองค์. พระองค์ ก็ ขับ ผี ออก แต่ ด้วย คำ ตรัส. แล บัน
๑๗ ดา ที่ เจบ ป่วย นั้น, พระองค์ รักษา ให้ หาย. เพื่อ จะ ให้ สำเร็จ คำ
ซึ่ง ยะซายา ผู้ ทำ นาย ได้ ว่า ไว้ ว่า, ความ ทุกข์ ลำบาก ของ เรา,
ท่าน ได้ รับ เอา เอง. แล โรค ต่าง ๆ, ท่าน ได้ แบก เอา.
๑๘ ๏ ฝ่าย เมื่อ พระเยซู เหน ฝูง คน เปน อัน มาก อยู่ รอบ พระองค์, ๆ
๑๙ จึ่ง สั่ง ให้ ข้าม ฟาก ไป. ขณะ นั้น, คน หนึ่ง เปน พวก อาลักษ มา
หา พระองค์ ทูล ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า, ท่าน จะ เสดจ ไป ข้าง ไหน,
๒๐ ข้าพเจ้า จะ ติด ตาม ไป ด้วย. ฝ่าย พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า,
หมา จิ้ง จอก มี รู, นก กลาง อากาษ มี รัง, แต่ บุตร มนุษ หา มี ที่
จะ วาง ศีศะ ไม่.
๒๑ ๏ อีก คน หนึ่ง แต่ พวก สิษ แห่ง พระองค์, มา ทูล พระองค์ ว่า,
๒๒ โปรด ให้ ข้าพเจ้า ไป ฝัง บิดา ข้าพเจ้า เสีย ก่อน. พระเยซู จึ่ง ตรัส
ตอบ แก่ เขา ว่า, จง ตาม เรา มา, ให้ ผู้ ตาย ฝัง ผู้ ตาย เอง เถิด.
๒๓ ๏ แล้ว พระองค์ เสดจ ลง เรือ, แล พวก สิษ ก็ ติด ตาม พระองค์
๒๔ ไป ด้วย. แล นี่ แนะ, ก็ บังเกิด ลม พยุห์ มาก ใน ชเล, จน คลื่น
๒๕ ท่วม เรือ, แต่ พระองค์ บันทม อยู่. แล พวก สิษ จึ่ง ปลุก พระองค์
ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า, ข้าพเจ้า จะ ฉิบหาย อยู่ แล้ว. ขอ พระองค์
๒๖ โปรด ช่วย ข้าพเจ้า ด้วย. พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, ทำไม ท่าน
จึ่ง ขี้ขลาด, โอ้ คน ความ เชื่อ น้อย. แล้ว พระองค์ ก็ ลุก ขึ้น,

ห้าม ลม แล ชเล, ให้ สงบ เงียบ นัก.   ฝ่าย คน ทั้งหลาย ก็ อัศ ๒๗
จรรย์ ใจ ว่า, ท่าน นี้ เปน ผู้ ใด, ซึ่ง ลม แล ชเล จะ ฟัง ท่าน.
๏ ครั้น พระองค์ ข้าม ฟาก ไป, ถึง แดน เมือง เฆระเฆซ แล้ว, ๒๘
ก็ มี คน สอง คน, มี ผี เข้า ประจำ ตัว, มา ปะ พระองค์, มา จาก
ที่ ฝัง ศภ, เปน ร้าย นัก, จน ไม่ มี ผู้ ใด จะ เดิร ทาง นั้น ได้. แล ๒๙
นี่ แนะ, เขา มา ร้อง ว่า, เรา มี อะไร กับ ท่าน บุตร แห่ง พระเจ้า
เอ๋ย, ท่าน มา ธรมาน เรา ก่อน ถึง เวลา หฤๅ. แล ยัง มี ฝูง หมู, ๓๐
ฝูง ใหญ่, เขา เลี้ยง ไว้, ไม่ ไกล กัน นัก จาก ที่ นั่น. ส่วน ผี นั้น ๓๑
อ้อน วอน พระองค์ ว่า, ถ้า ท่าน ขับ เรา ออก, ก็ โปรด ให้ เรา ไป สิง ๓๒
อยู่ ใน ฝูง หมู นั้น. พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, ไป เถิด. ผี ทั้งหลาย
เมื่อ ออก จาก คน นั้น, ก็ ไป สิง อยู่ ใน ฝูง หมู. นี่ แนะ, หมู ทั้ง ฝูง,
ก็ วิ่ง กระโดด จาก ที่ ชัน ลง ใน ชเล, จม น้ำ ตาย หมด. ฝ่าย คน ๓๓
เลี้ยง หมู, ก็ หนี เข้า ใน เมือง, แล้ว เล่า บันดา เหตุ ที่ บังเกิด แต่
คน ที่ ผี สิง อยู่ นั้น. แล นี่ แนะ, คน สิ้น ทั้ง เมือง ก็ ออก มา หา ๓๔
พระเยซู. ครั้น เหน ก็ อ้อน วอน พระองค์, ให้ พระองค์ ออก จาก
เขตร แดน เขา.

๏ บท ๙ ฯ

๏ แล้ว พระองค์ ก็ เสดจ ลง เรือ, ข้าม ฟาก มา ยัง เมือง พระ ๑
องค์. ก็ นี่ แนะ เขา เอา คน ง่อย คน หนึ่ง นอน บน เตียง มา หา พระ ๒
องค์. เมื่อ พระเยซู เหน ความ เชื่อ ของ เขา, พระองค์ ตรัส แก่
คน ง่อย ว่า, ลูก เอ๋ย, จง ชื่น ใจ เถิด, ความ ผิด ของ ตัว โปรด ยก
เสีย แล้ว. แล นี่ แนะ ยัง มี พวก อาลักษ ลาง คน คิด ใน ใจ ว่า ผู้ นี้ ๓
พูด หยาบ ช้า. ฝ่าย พระเยซู ล่วง รู้ ความ คิด แห่ง เขา, จึง ตรัส ๔

๕ แก่เขาว่า, เหตุไฉน, ท่านมาคิดซึ่งชั่วร้ายในใจเล่า. การที่
จะว่าความผิดของตัวโปรดยกเสียแล้ว, กับจะว่าจงลุกขึ้น
๖ เดินไป, ข้างไหนจะว่าง่ายกว่ากัน. แต่ทว่า, เพื่อให้ท่านทั้ง
หลายรู้ว่า, บุตรมนุษมีอำนาทที่จะโปรดยกความผิดในแผ่น
ดินได้. พระองค์จึ่งว่าแก่คนง่อยว่า, ลุกขึ้นยกที่นอนแบก
๗ ไปเรือนของตน. แล้วคนนั้นก็ลุกขึ้นกลับไปบ้าน. เมื่อฝูง
๘ คนทั้งปวงเหนดั่งนั้น, ก็ประหลาดใจโมทนาสรรเสิญพระเจ้า,
ผู้ได้ประทานอาชฺาดั่งนี้แก่มนุษ.
๙ ๏ ครั้นพระเยซูเสดจไปจากที่นั้น, ก็เหนคนหนึ่งชื่อมัดธาย
นั่งอยู่ที่เก็บภาษี, แลตรัสแก่เขาว่า, ตามเรามาเถิด. มัด
๑๐ ธายก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป. แลอยู่มาเมื่อพระองค์นั่งรับ
อาหารอยู่ในเรือน, ก็นี่แนะ, ผู้เกบภาษี, แลคนบาปเป่นอัน
๑๑ มาก, เข้ามานั่งกับพระองค์แลพวกสิษของพระองค์. ฝ่าย
พวกฟาริซายเมื่อเหน, ก็ว่าแก่พวกสิษของพระองค์ว่า, เหตุ
ไฉน, อาจาริย์ท่านจึ่งมารับอาหารกับด้วยคนเกบภาษีแลคน
๑๒ บาปเล่า. ฝ่ายพระเยซูได้ทรงฟั่งแล้วตรัสแก่เขาว่า, คน
ปรกติอยู่ไม่ต้องการด้วยหมอ, แต่คนมีโรคต้องการหมอ.
๑๓ ท่านทั้งหลายจงไปศึกษาข้อนี้ว่า, เราจะเอาความเมตา, แต่
เครื่องบูชฯเรามิเอา. ด้วยว่า, เรามิได้มาเรียกคนชอบธรรม,
แต่มาเรียกคนบาป, ให้กลับใจเสียใหม่.
๑๔ ๏ ขณะนั้นลูกสิษของโยฮันเข้ามาทูลพระองค์ว่า, เหตุไฉน
ข้าพเจ้าทั้งหลายกับพวกฟาริซาย, ถืออดอาหารบ่อยๆ, แต่
๑๕ พวกสิษของพระองค์หาถืออดอาหารไม่. พระเยซูตรัสแก่

เขา ว่า, เมื่อเจ้า บ่าว ยัง อยู่ กับเพื่อนเจ้าบ่าว, ๆ จะ มา รอ้งเปน
ทุกข์ ได้หฤๅ. แต่เวลา จะมา, เมื่อเจ้า บ่าว จะ ไป จากเขา,
แล้ว เขา จะ อด อาหาร. หา มิ ผู้ ใด จะ เอา ท่อน ผ้า ใหม่, มา ปะ ๑๖
กับ เสื้อ เก่า ไม่. ด้วย ว่า, ซึ่ง ใส่ให้เต็ม นั้น, จะ ทำ ให้เสื้อ เก่า,
ฉีก ออก ขาด มาก กว่า แต่ก่อน. หา มิ ผู้ ใด จะ เอา น้ำ อะหงุ่นใหม่, ๑๗
ใส่ ใน ขวด หนัง เก่า ไม่. ถ้า ทำ, ขวด หนัง จะ ขาด, แล น้ำ อะ
หงุ่น จะ หกเสีย, แล ขวด จะ เสีย ไป ด้วย. แต่ ว่า เขา ใส่ น้ำ
อะหงุ่น ใหม่, ใน ขวด หนัง ใหม่, แล้ว ทั้ง น้ำ อะหงุ่น แล ขวด จะ
ไว้ ปรกติ ได้.

๏ เมื่อ พระองค์ ยัง สนทนา แก่ เขา ดังนี้, ก็ นี่ แน่ะ, มิ ขุน ๑๘
นาง ผู้ หนึ่ง มา กราบ แต่ พระองค์ ทูล ว่า, ลูก หญิง ของ ข้าพเจ้า จะ
ตาย อยู่ เดี๋ยว นี้. แต่ ขอ พระองค์ ไป วาง พระหัตถ์ บน เขา, ๆ
จึ่ง จะ รอด ได้. ฝ่าย พระเยซู ก็ ลุก ขึ้น ตาม เขา ไป. แล พวก สิษ ๑๙
ของ พระองค์ ตาม ไป ด้วย. แล นี่ แน่, ยัง มิ สัตรี ผู้ หนึ่ง, เปน ๒๐
โรค ตก เลือด, ได้ สิบ สอง ปี แล้ว, มา ข้าง หลัง ต้อง ชาย เสื้อ พระ
องค์. ด้วย คิด ใน ใจ ว่า, ถ้า จะ ถูก แต่ เสื้อ ของ พระองค์ จะ หาย ๒๑
โรค ได้. ฝ่าย พระเยซู กลับ หลัง ว่า แก่ สัตรี นั้น ว่า, ลูก หญิง ๒๒
เอ๋ย, จง ชื่น ใจ เถิด, ความ เชื่อ ของ ตัว ได้ ทำ ให้ ตัว รอด. แล้ว
สัตรี นั้น ก็ หาย โรค ตั้ง แต่ เวลา นั้น. ครั้น พระเยซู มา ถึง เรือน ๒๓
ขุน นาง นั้น, ก็ เหน พวก เป่า ปี่, แล ฝูง คน วุ่น วาย อยู่. พระองค์ ๒๔
ตรัส แก่ เขา ว่า, ถอย ออก ไป, เพราะ ว่า หญิง สาว นั้น หา ตาย
ไม่, แต่ นอน หลับ อยู่. เขา ก็ หัว เราะ เยาะ เย้ย พระองค์. แต่ ๒๕
เมื่อ ขับ ฝูง คน ออก ไป แล้ว, พระองค์ จึ่ง เข้า ไป จับ มือ หญิง สาว

๒๖ นั้น, หญิงสาวนั้นก็ลุกขึ้น. แลกริติสับท์นั้นก็ลือไปตลอด
ทั่วแผ่นดินนั้น.
๒๗ ๏ ครั้นพระเยซูเสดจไปจากที่นั่น, มีคนตาบอดสองคน
ตามพระองค์ไป, ร้องว่า, บุตรดาวิดเอ๋ย, จงเอนดูข้าพเจ้านี้
๒๘ เถิด. แลเมื่อพระองค์เข้าไปในเรือนแล้ว, คนตาบอดทั้ง
สองมาหาพระองค์. พระเยซูตรัสแก่เขาว่า, ท่านเชื่อหฤๅ, ว่า
๒๙ เราจะกระทำสิ่งนี้ได้. เขาทูลพระองค์ว่า, เออพระเจ้าข้า. แล้ว
พระองค์จึ่งต้องตาเขาว่า, ให้เปนตามความเชื่อของเจ้าเถิด.
๓๐ แล้วตาเขาก็เหนได้. ฝ่ายพระเยซูห้ามปรามเขาว่า, ระวังอย่า
๓๑ ให้ผู้ใดรู้. แต่เมื่อเขาออกไปแล้ว, ก็ประกาษกริติสับท์พระ
องค์ทั่วทั้งแผ่นดินนั้น.
๓๒ ครั้นพวกนั้นออกไปแล้ว, ก็นี่แน่ะ, เขาเอาคนใบ้คนหนึ่ง, ที่
๓๓ ผีประจำตัวอยู่มาหาพระองค์. เมื่อผีต้องขับออกเสียแล้ว, คน
ใบ้นั้นก็พูดได้. แลฝูงคนทั้งหลายก็ประหลาดใจว่า, ไม่
๓๔ เคยเหนดังนี้ในยิศราเอลเลย. แต่พวกฟาริซายว่า, คนนี้ขับ
ผีออกแต่ด้วยฤทธินายผีทั้งหลายนั้น.
๓๕ ๏ พระเยซูจึ่งเสดจเที่ยวไปรอบเมืองรอบบ้าน, สั่งสอนใน
โรงธรรมของเขา, ป่าวประกาษกริติคุณประเสิฐแห่งพระราช
สมบัติ. แล้วก็รักษาโรคไข้ต่าง ๆ แห่งพลเมือง, ให้หายสิ้น.
๓๖ แต่เมื่อพระองค์เหนฝูงคน, ก็ทรงพระปรานีเขา, ด้วยเขาหิว
๓๗ โหยกระจัดกระจายไป, เหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง. แล้วพระ
องค์ก็ตรัสแก่พวกสิษของพระองค์ว่า, การเกี่ยวเข้า, ก็เปน
๓๘ ใหญ่หนักหนา, แต่คนทำการก็น้อย. เหตุฉนี้, ท่านจงอ้อนวอน

ของ แก่ เจ้า การ, ให้ ใช้ คน มาก ไป เกี่ยว เกบ เข้า ของ พระองค์.

๏ บท ๑๐ ฯ

๏ พระองค์ จึ่ง ตรัส เรียก ลูก สิษ พระองค์ ทั้ง สิบ สอง คน มา, ๑
แล้ว โปรด ให้ สิษ นั้น, มี อำนาท จะ ขับ ไล่ ผี โสโครก ออก ได้. แล
ให้ รักษา สรรพ โรค, แล ซึ่ง ป่วย เจ็บ ทั้ง สิ้น, ให้ หาย ได้. ชื่อ ๒
สิษ สิบ สอง คน นั้น ดั่ง นี้, คือ คน เดิม นั้น ซีโมน, ที่ เรียก อีก ว่า
เปโตร. แล อันดะเรอา ผู้ พี่ น้อง ของ เปโตร, แล ยาโกโบ ลูก เซ
เบดาย, แล โยฮัน, ผู้ พี่ น้อง ของ ยาโกโบ นั้น. ฟีลิบ แล บาโธ ๓
ละมาย, แล โธมา, แล มัดธาย, ผู้ เปน พวก เก็บ ภาษี, แล ยาโกโบ
เปน ลูก อาละฟาย, แล เล็บบาย ที่ ยัง เรียก ว่า ธาดาย, ซีโมน ชาว ๔
คะนาอัน, แล ยูดา อิศะการิโอด เปน ผู้ ที่ ได้ มอบ พระองค์ นั้น. สิบ ๕
สอง คน นี้, พระเยซู ใช้ ไป, แล้ว ตรัส สั่ง เขา ว่า, อย่า ไป ใน ทาง
คน นา ๆ ประเทศ, อย่า ไป ใน บ้าน เมือง พวก ซะมาเรีย เลย. แต่ ๖
ว่า, จง ไป หา แกะ ชาติ ยิศราเอล ที่ หาย ไป นั้น. เมื่อ ไป อยู่ นั้น, ๗
จง ป่าว ประกาษ ว่า, ราช สมบัติ สวรรค์ ใกล้ จะ ตั้ง อยู่ แล้ว. จง ๘
รักษา คน เจ็บ ให้ หาย, คน ตาย ให้ เปน ขึ้น มา, โรค ขี้ เรื้อน ให้
หาย เปน ปรกติ, ผี นั้น ขับ ไล่ ให้ ออก เสีย. ท่าน ได้ เปล่า ๆ, จง
ประทาน เปล่า ๆ. อย่า เอา ทอง, หฤๅ เงิน, หฤๅ ทอง เหลือง ใน ไถ้ ๙
ของ ท่าน. อย่า เอา ย่าม ใช้ ตาม ทาง, เสื้อ สอง ตัว, แล เกือก, แล ๑๐
ไม้ ท้าว อย่า เอา ไป. ด้วย ว่า, ผู้ ทำการ ควร จะ มี อาหาร กิน. เมื่อ ๑๑
จะ เข้า ไป ใน บ้าน เมือง ใด ๆ, จง ถาม ว่า, ใน บ้าน นี้ เมือง นี้,
ใคร เปน อัน สม ควร, แล้ว ก็ อาไศรย แก่ ผู้ นั้น, กว่า จะ ไป จาก
ที่ นั่น. แล เมื่อ ท่าน เข้า ใน เรือน ใด ๆ, จง อวยพร แก่ เรือน นั้น. ๑๒

๑๓ ถ้าแม้นเรือนนั้น, เปนอันสมควร, ก็ให้ซึ่งความศุขสำราน
ของท่าน, อยู่ที่เรือนนั้น. ถ้าแม้นเรือนนั้น, หาสมควรไม่,
๑๔ ก็ให้ความศุขสำรานกลับอยู่แก่ท่านอีก. ถ้าผู้ใดไม่รับท่าน,
ไม่ฟังคำของท่าน, เมื่อท่านจะออกจากเรือนนั้น, เมืองนั้น,
๑๕ ก็สะบัดผงคลีที่ติดท้าวท่าน. เราว่าแก่ท่านเปนแท้ว่า, ใน
วันพิภากษาโทษเมืองซะโดม, แลเมืองอะโมรา, จะเบากว่า
โทษเมืองนั้น.

๑๖ ๏ ดูเถิด, เราใช้พวกท่านไป, เหมือนหนึ่งเปนฝูงแกะ, ใน
กลางฝูงหมาใน. เหตุฉนี้, จงเปนคนฉลาด, เหมือนหนึ่งงู,
๑๗ เปนคนซื่อ, เหมือนหนึ่งนกพิราบ. แต่ว่า, จงระวังด้วย
มนุษ, เพราะว่า, เขาจะมอบท่านให้แก่ที่ปฤกษา. แล้วเขาจะ
๑๘ เฆี่ยนท่าน, ในโรงธรรมของเขา, แล้วจะส่งท่านมอบแก่เส
นา, แลกระษัตรเพราะเรา, เพื่อท่านจะเปนพญาณแก่เขา, แล
๑๙ แก่นาๆประเทศ. แต่เมื่อเขาจะมอบท่านไว้นั้น, อย่าคิดวิ
ตกว่า, จะพูดอย่างไรดี. ด้วยว่า, ซึ่งท่านจะพูด, จะให้แก่
๒๐ ท่านในขณะนั้น. ด้วยว่า, มิใช่ท่านผู้พูดนั้น, แต่พระวิญาณ
๒๑ แห่งพระบิดาซึ่งพูดในท่าน. ฝ่ายพี่จะมอบน้อง, ให้ถึง
ความตาย. พ่อจะมอบลูก, แลลูกจะยืนขึ้นต่อพ่อแม่, ให้
๒๒ เขาถึงแก่ความตาย. แลพวกท่านจะเปนที่แช่งแก่คนทั้ง
หลาย, เพราะนามเรา. ถ้าผู้ใดจะทนอยู่จนปลาย, ผู้นั้นจะ
๒๓ รอดได้. แต่เมื่อเขาเฆี่ยวเฆนท่านในเมืองนี้, จงหนีไปเมือง
อื่น. ด้วยเราว่าแก่ท่านเปนแท้ว่า, ท่านจะไม่ทันไปทั่ว
๒๔ เมืองยิศราเอล, กว่าบุตรมนุษจะมา. ซึ่งสิษจะใหญ่กว่าครู,

ก็หามิได้. บ่าวจะใหญ่กว่านาย, ก็หามิได้. ซึ่งสิษจะเปน ๒๕
เหมือนครู, บ่าวจะเปนเหมือนนาย, ก็ภออยู่แล้ว. ถ้าเขา
เรียกเจ้าของเรือนว่า บาละซะบูล, บ่าวไพร่ของเขา, เขาจะมิ
เรยกมากกว่านั้นหฤๅ. เหตุฉนี้, อย่ากลัวเขาเลย. เพราะว่า, ๒๖
สาระพัดที่ปิดซ่อนอยู่, จะต้องเปิดออก. แลสาระพัดการลับ,
ก็จะรู้แจ้ง. ซึ่งเราว่าแก่ท่านในที่มืด, จงบอกไปในที่สว่าง, ๒๗
แลซึ่งท่านได้ยินกับหู, จงป่าวประกาศบนหลังคาเรือน.
แล้วท่านอย่ากลัวคนที่ฆ่าได้แต่กาย, แต่จิตรวิญาณฆ่ามิ ๒๘
ได้. แต่ว่า, จงกลัวท่านผู้มีฤทธิ์จะให้ทั้งวิญาณ, ทั้งกาย,
ฉิบหายในนรก. นกกระจอกสองตัว, เขาขายไพหนึ่งมิใช่ ๒๙
หฤๅ. นกนั้นมาทแม้นตัวเดียวจะตกถึงดินก็หามิได้, นอก
แต่พระบิดาของท่าน. แลผมในศีศะท่าน, ก็นับอยู่ทุก ๓๐
เส้น. เหตุฉนี้, อย่ากลัวเลย. ท่านก็ประเสิฐกว่านกกระจอก ๓๑
ทั้งฝูงมิใช่หฤๅ.

๏ เหตุดังนี้, ถ้าผู้ใดรับเราต่อหน้ามนุษ, เราจะรับผู้นั้น, ๓๒
ต่อหน้าพระบิดาของเรา, ผู้อยู่ในสวรรค์เหมือนกัน. ถ้าผู้ใด ๓๓
ปฏิเศศเรา, ต่อหน้ามนุษ. เราจะปฏิเศศผู้นั้น, ต่อหน้าพระ
บิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์ด้วย. อย่าคิดว่า, เรามาให้เกิด ๓๔
ศุขสำราญบนแผ่นดิน. เรามิได้ถือศุขสำราญมา, แต่ถือ
ดาบมา. ด้วยว่า, เรามาจะให้บุตรา, แยกจากบิดาของตน, ๓๕
แลบุตรีแยกจากมารดาของตน, แลลูกสะใภ้แยกจากแม่ผัว,
แลสัตรูมนุษจะเปนชาวเรือนของตน. ผู้ที่รักษบิดามารดา ๓๖
ยิ่งกว่าเรา, ก็ไม่สมไม่ควรกับเรา. ผู้ที่รักษลูกชายหญิงยิ่ง ๓๗

๓๘ กว่าเรา, ก็ไม่สมไม่ควรกับเรา. ผู้ที่ไม่รับเอากางเขน,
๓๙ ของตนตามเราไป, ก็ไม่สมไม่ควรกับเรา. ผู้ที่จะทำให้ชีวิตรของตนรอด, ก็จะเสียชีวิตรของตน. ผู้ที่จะสู้เสียชีวิตร
๔๐ ของตนเพราะเหนแก่เรา, ก็จะได้ชีวิตรของตนรอด. ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา, แลผู้ที่รับเรา, ก็รับท่านผู้ใช้เรามา.
๔๑ ผู้ที่รับผู้ทำนาย, เพราะเปนผู้ทำนาย, ก็จะได้บำเหนจแห่งผู้ทำนาย. ผู้ที่รับผู้ชอบธรรม, เพราะเปนผู้ชอบธรรม, ก็จะได้
๔๒ บำเหนจแห่งผู้ชอบธรรม. แลผู้ที่จะให้น้ำเอย็นจอกหนึ่ง, แก่ผู้เล็กน้อยคนหนึ่ง, แต่ในพวกสิษเพราะเปนสิษ, เราว่าแก่ท่านเปนแท้ว่า, คนนั้นจะขาดบำเหนจหามิได้.

๏ บท ๑๑ ฯ

๑ ๏ อยู่มาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสอนสิษของพระองค์สิบสองคนเสรจแล้ว, พระองค์ก็เสดจไปจากที่นั่น, ไปเที่ยวสั่งสอน, แลป่าวประกาษในบ้านเมืองเขา.
๒ ๏ ฝ่ายโยฮันเมื่ออยู่ในคุกได้ยินกิจการแห่งพระคริศโต, แล้ว
๓ ก็ใช้สิษสองคนไปทูลถามพระองค์ว่า, ท่านนี้เปนผู้ที่จะมา
๔ หฤๅ, ฤๅจะต้องคอยผู้อื่น. ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบแก่เขาว่า,
๕ ไปบอกแก่โยฮันซึ่งท่านได้ยิน, ซึ่งท่านได้เหน. คนตาบอดก็เหนได้, คนง่อยก็เดิรได้, คนโรคเรื้อนก็หายหมดจด, คนหูหนวกก็ยินได้, คนที่ตายแล้ว, ก็เปนขึ้นมา, แลกริติคุณประ
๖ เสิฐก็ประกาษแก่คนที่ยากจน. แล้วผู้ที่มิได้สดุดกระเดือง, เพราะเรา, ก็จะเปนศุข.
๗ ๏ เมื่อสิษสองคนไปแล้ว, พระเยซูตรัสแก่ฝูงคนถึงโยฮัน

ว่า, ท่าน ออกไป สู่ ป่า ดู อะไร. ไป ดู ต้น อ้อ ที่ ไหว ดว้ย ลม หฤๅ,
หฤๅ ท่าน ไป ดู อะไร, ไป ดู คน นุ่ง ผ้า อ่อน นว่ม หฤๅ. นี่ แนะ, คน ๘
ซึ่ง นุ่ง ห่ม ผ้า อ่อน นว่ม อยู่ ใน เรือน หลวง. แต่ ว่า, ท่าน ออกไป ๙
ดู อะไร, ดู ผู้ ทำนาย หฤๅ. เออ, เรา ว่า แก่ ท่าน ว่า, ผู้ เปน ใหญ่
กว่า ผู้ ทำนาย อีก. เหตุ ว่า, มี คำ จด ไว้ ดว้ย โยฮัน นี้ ว่า, ดู กร ๑๐
ท่าน, เรา ใช้ ทูต ของ เรา ไป ข้าง หน้า ท่าน, ทูต นั้น จะ ตก แต่ง
หน ทาง ข้าง หน้า ท่าน. เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, ใน พวก คน ๑๑
ที่ เกิด แต่ หญิง, ไม่ มี ผู้ ใหญ่ กว่า โยฮัน บัพติศโต. ถึง ฉะนั้น, ผู้
เปน เล็ก ที่ สุด ใน ราช สมบัติ สวรรค์, ก็ เปน ใหญ่ กว่า โยฮัน อีก.
ตั้ง แต่ วัน โยฮัน บัพติศโต มา แล้ว, จน ทุก วัน นี้, ราช สมบัติ ๑๒
แห่ง สวรรค์ เปน ที่ ชิง เอา, แล ผู้ มี กำลัง แขง แรง ก็ ชิง เอา ได้. ๑๓
ดว้ย บันดา ผู้ ทำนาย แล บัญญัติ ตรัส สอน มา จน ถึง โยฮัน นี้. ถ้า ๑๔
ท่าน ภอใจ รับ, โยฮัน นี้ ก็ เปน เอลิยา ที่ จะ มา นั้น. ใคร มี หู ฟัง, ๑๕
ให้ ฟัง เอา เถิด.

๏ เรา จะ เปรียบ ชาติ นี้ กับ อะไร ได้. คน ชาติ นี้, เปน เหมือน ๑๖
เด็ก นั่ง กลาง ตลาด, ร้อง แก่ เพื่อน เด็ก ว่า. เรา ได้ เป่า ปี่ ให้ เจ้า, ๑๗
เจ้า มิ ได้ เต้น รำ, เรา ได้ พิลาพ รำไร, เจ้า มิ ได้ ตี อก ร้อง ไห้. ดว้ย ๑๘
ว่า, โยฮัน มา มิ ได้ กิน, มิ ได้ ดื่ม, เขา ว่า มี ผี สิง อยู่. ฝ่าย บุตร ๑๙
มนุษย ก็ มา กิน, แล ดื่ม อยู่, เขา ว่า, นี่ และ, เปน คน กิน เติบ,
แล ดื่ม น้ำ อะหงุ่น มาก, เปน มิตร สหาย ของ คน เกบ ภาษี, แล คน
บาป. แต่ ว่า ปัญญา เปน ที่ สรรเสิญ แก่ ลูก ปัญญา.

๏ ครั้ง นั้น พระองค์ จึ่ง ติเตียน เหล่า เมือง, ที่ พระองค์ ได้ กระ ๒๐
ทำ การ อัศจรรย์ มาก มาย นั้น, เพราะ เขา มิ ได้ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่,

๒๑ วิบากแก่ท่านเมืองโคราซิน, วิบากแก่ท่านเมืองเบธซายะดา.
ด้วยว่า, ถ้าการอิทธิฤทธิ ซึ่งได้กระทำในท่ำกลางท่าน, ได้
กระทำในเมืองตุโร, แลเมืองซีโดน, เขาจะได้กลับใจเสียใหม่,
๒๒ ใส่ผ้าหยาบนั่งอยู่ในเถ่าไฟ. แต่เราบอกแก่ท่านว่า, โทษ
เมืองตุโร, แลเมืองซีโดนในวันพิภากษา, จะเบากว่าโทษท่าน.
๒๓ ส่วนท่านเมืองกับเรนาอูม, ที่ยาตัวขึ้นเทียมฟ้า, ท่านจะต้อง
ผลักลงถึงนรก. ด้วยว่า, ถ้าการอิทธิฤทธิ ซึ่งทำในท่ำกลาง
ท่าน, ได้ทำไว้ในเมืองซะโดม, เมืองนั้นคงจะได้ตั้งอยู่ตราบ
๒๔ เท่าถึงทุกวันนี้. แต่เราว่าแก่ท่านว่า, โทษเมืองซะโดมใน
๒๕ วันพิภากษา, จะเบากว่าโทษของท่าน. ในขณะนั้นพระเยซู
จึ่งทูลว่า, ข้าพเจ้าขอโมทนาพระคุณ, โอ้พระบิดาพระเจ้าแห่ง
ฟ้าแลแผ่นดิน, เพราะว่า, พระองค์ได้ซ่อนข้อความทั้งนี้, มิ
๒๖ ให้คนมีสติปัญญารู้, แลได้สำแดงแก่ลูกอ่อนให้รู้. เปนดั่ง
๒๗ นี้, โอ้พระบิดาเจ้าข้า, เพราะพระองค์เหนชอบ. พระบิดาได้
ยกสาระพัดให้แก่ข้าพเจ้า. หาผู้ใดที่จะรู้จักพระบุตรนอก
จากพระบิดาไม่. แลหาผู้ใดที่จะรู้จักพระบิดานอกจากพระ
บุตร, แลคนซึ่งพระบุตรจะสำแดงให้รู้.
๒๘ ๏ บันดาซึ่งลำบากเหนจเหนื่อยจงมาหาเรา, แลเราจะให้
๒๙ สบาย. จงเอาแอกของเราแบกไป. ให้เรียนแต่เรา, เพราะ
เราเปนคนใจอ่อนสุภาพ, แลท่านทั้งหลายจะได้ศุขสำราญใจ.
๓๐ ด้วยว่า, แอกของเราก็อ่อน, แลของหนักของเราก็เปนเบา.

๏ บท ๑๒ ฯ

๑ ๏ คราวนั้นพระเยซูเสดจเดิรไปกลางนาเข้า, ก็เปนวันซะบา

โต. ฝ่าย พวก สิษ แห่ง พระองค์ แสบทอ้ง, จึ่ง เด็จ เอา รวง เข้า มา
กิน. ฝ่าย พวก ฟาริซาย เมื่อ ได้เหน ดั่ง นั้น, จึ่ง ทูล พระองค์ว่า, ๒
จงดูเถิด, พวก สิษ ของ พระองค์ กระทำ ซึ่งไม่ ควร จะ ทำ ใน วัน
ซะบาโต. พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่เขา ว่า, ท่าน ยัง ไม่ ได้ อ่าน หฤๅ, ๓
ซึ่ง ดาวิด ได้ กระทำ เมื่อ แสบทอ้ง อยู่, ทั้ง ดาวิด แล คน อยู่ ดว้ย,
เข้า ใน วิหาร พระเจ้า, แล กิน ขนม ซึ่ง ตั้ง ถวาย, ที่ ไม่ ควร ท่าน ๔
กับ คน อยู่ ดว้ย จะ กิน, ควร แต่ปะโรหิต พวก เดียว. หฤๅ ท่าน ยัง ๕
ไม่ ได้ อ่าน ใน คำภีร์ บัญญัติ ที่ ว่า, ปะโรหิต ใน วิหาร, ก็ ย่อม ผิด
วัน ซะบาโต ไม่ มีโทษ ส่วน เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, ที่ นี่ มี ๖
ผู้ เปนใหญ่ กว่า วิหาร อีก. ถ้า ท่าน ทั้งหลายเข้าใจ ใน ข้อ ความ นี้, ๗
คือ ว่า, เรา จะ เอา ความ เมตา, มิ เอา ของ บูชา, ท่าน จะไม่ได้ ปรับ
โทษ คน ที่ หา มิ ผิด ไม่. เพราะ ว่า, บุตร มนุษ ก็เปนเจ้าของ แห่ง ๘
วัน ซะบาโต.

๑ เมื่อ พระองค์ไป จาก ที่ นั้น, ก็ เข้า ไป ใน โรง ธรรม แห่ง เขา, ๙
แล นี่แนะ, ก็ มี คน หนึ่ง มือ ลีบ, แล้ว คน ทั้งหลาย มา ถาม พระ ๑๐
องค์ ว่า, ควร จะ รักษา คน โรค ใน วัน ซะบาโต หฤๅ ไม่, เพื่อ เขา
จะ ฟ้อง พระองค์ ได้. พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, คน ไหน ใน ๑๑
พวก ท่าน, ถ้า มี แกะ ตัว หนึ่ง ตัว เดียว, แล แกะ นั้น จะ มา ตก
บ่อ ใน วัน ซะบาโต, คน นั้น จะ มิ ฉุด ลาก แกะ นั้น ขึ้น มา หฤๅ.
ก็ ฝ่าย มนุษ, ก็ ประเสิฐ กว่า แกะ เท่า ไร. เหตุฉนี้ ควร จะ ทำ การ ๑๒
ดี ใน วัน ซะบาโต. แล้ว พระองค์ ตรัส แก่ คน นั้น ว่า, จง เหยียด ๑๓
มือ ออก. คน นั้น ก็ เหยียด มือ ออก, แล มือ นั้น, ก็ หาย เปน

๑๔ ปรกติเหมือนมือข้างอื่น. ฝ่าย พวก ฟาริซาย ออกไป ปฤกษา กัน
ว่า, จะ ทำ ยังไร จึ่ง จะ ทำลาย พระองค์ ได้.
๑๕ ๏ แต่ เมื่อ พระองค์ รู้ ดั่ง นั้น, ก็ ออกไป จาก ที่ นั่น, แล ฝูง คน
เปน อัน มาก ติด ตาม พระองค์ ไป. พระองค์ ได้ รักษา เขา ให้ หาย
๑๖ โรค สิ้น. แล กำชับ เขา, มิ ให้ บอก ให้ ผู้ ใด รู้ พระองค์. เพื่อ คำ
๑๗ แห่ง ยะซายา ผู้ ทำนาย จะ สำเรจ ว่า, นี่ แนะ, เปน บุตร ของ เรา ที่
๑๘ ได้ เลือก ไว้, เปน ที่ รักษ ของ เรา, ที่ ชอบ อารมณ์ เรา. เรา จะ ตั้ง
วิญาณ ของ เรา บน ผู้ นั้น, แล้ว ท่าน จะ สำแดง ความ ชอบ ธรรม
๑๙ แก่ นา ๆ ประเทศ. ท่าน จะ แข่ง กัน จะ ร้อง อึง ไป, ก็ หา มิ ได้.
๒๐ ไม่ มี ใคร จะ ได้ ยิน เสียง ของ ท่าน ใน หน ทาง. ไม้ อ้อ ช้ำ แล้ว,
ท่าน จะ ไม่ หัก, เส้น ป่าน ติด ไฟ เปน ควัน, ท่าน จะ ไม่ ดับ, กว่า
๒๑ ท่าน จะ ได้ ไชย ชำณะ, ด้วย ความ ชอบ ธรรม ของ ท่าน. นา ๆ ประ
เทศจะ ไว้ เนื้อ เชื่อ ใจ ใน นาม ของ ท่าน.
๒๒ ๏ ขณะ นั้น เขา ภา คน หนึ่ง ซึ่ง ผี ประจำ ตัว อยู่, เปน ตาบอด,
เปน ใบ้, มา หา พระองค์. พระองค์ รักษา ให้ หาย, จน คน ตาบอด
๒๓ เปน ใบ้ นั้น, ก็ เหน ได้, พูด ได้. ฝูง คน ทั้งปวง จึ่ง ประหลาด ใจ
๒๔ ถาม กัน ว่า, คน นี้ มิ ใช่ ลูก ดาวิด หฤๅ. แต่ เมื่อ พวก ฟาริซาย
ได้ ยิน เขา จึ่ง ว่า, คน นี้ ขับ ผี ให้ ออก มิ ได้, เว้น แต่ ด้วย ฤทธิ
๒๕ บาละซะบุล, ซึ่ง เปน นาย ผี ทั้งหลาย นั้น. ฝ่าย พระเยซู รู้ ความ
คิด เขา, จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, แผ่นดิน ใด ๆ ที่ แยก จาก กัน, ก็
จะ ฉิบหาย. แล เมือง ใด ๆ, เรือน ใด ๆ, ที่ แยก แย่ง กัน, จะ ยั่ง
๒๖ ยืน ก็ มิ ได้. ถ้า แม้น ว่า, ซาตาน ขับ ซาตาน ออก, ก็ แย่ง กัน
๒๗ แล้ว, แล แผ่นดิน ของ มัน จะ ตั้ง มั่น อย่าง ไร ได้. หนึ่ง ถ้า เรา

ขับ ผี ออก ด้วย บาละซะบูล, ลูก ของ ท่าน ก็ ขับ ด้วย ฤทธิ ของ ใคร
เล่า. เหตุฉนี้, เขา จะ เปน ผู้ พิภากษา ท่าน. แต่ ว่า, ถ้า เรา ขับ ผี ๒๘
ออก ด้วย วิญาณ แห่ง พระเจ้า, ราช สมบัติ แห่ง พระเจ้า, ก็ มา
ใกล้ แก่ ท่าน แล้ว. หฤๅ, ผู้ ใด จะ เข้า ไป ใน เรือน คน มี กำลัง ๒๙
มาก, ปล้น เอา ทรัพย์ อย่าง ไร ได้, เว้น ไว้, จะ จับ ผูก คน มี กำลัง
นั้น เสีย ก่อน, แล้ว จึ่ง ปล้น เอา เรือน นั้น ได้. ผู้ ที่ มิ ได้ อยู่ ฝ่าย ๓๐
เรา, ก็ อยู่ ฝ่าย ต่อ สู้ เรา. แล ผู้ ที่ มิ ได้ ประสม ไว้ กับ เรา, ก็ ทำ
ให้ กระจัด กระจาย ไป.

๑ เหตุฉนี้, เรา ว่า แก่ ท่าน ว่า, ความ ผิด ประการ ใด ๆ, แล ๓๑
คำ หยาบ ช้า ใด ๆ, จะ โปรด ยก แก่ มนุษ ได้. แต่ คำ หยาบ ช้า
ต่อ พระ วิญาน บริสุทธิ, จะ โปรด ยก แก่ มนุษ ก็ มิ ได้. แล ผู้ ใด ๓๒
จะ พูด นินทา บุตร มนุษ, จะ โปรด แก่ คน นั้น ได้, ถ้า ผู้ ใด พูด
นินทา พระ วิญาณ บริสุทธิ, จะ โปรด ยก แก่ คน นั้น มิ ได้, ใน ชาติ
นี้ แล ชาติ หน้า. จง ทำ ให้ ต้น ไม้ เปน ดี, แล ผล มัน ให้ ดี, หฤๅ, ๓๓
จะ ทำ ต้น ไม้ ให้ ชั่ว, แล ผล มัน ให้ ชั่ว, เพราะ ว่า, จะ รู้ จัก ต้น
ไม้ ก็ ด้วย ผล ของ มัน. โอ้ ชาติ งู ร้าย ท่าน เปน คน ชั่ว จะ พูด ๓๔
ความ ดี อย่าง ไร ได้. ด้วย ว่า, ใจ เต็ม บริบูรณ์ อย่าง ไร, ปาก ก็
พูด ไป อย่าง นั้น. คน ดี ก็ เอา ของ ดี ออก จาก คลัง ดี มา, คน ชั่ว ๓๕
ก็ เอา ของ ชั่ว ออก จาก คลัง ชั่ว มา. ฝ่าย เรา บอก แก่ ท่าน ว่า, ซึ่ง ๓๖
คำ แกล้ง ทุก คำ ซึ่ง มนุษ พูด นั้น, จะ ต้อง ให้ การ ด้วย คำ นั้น,
ใน วัน พิภากษา. ด้วย ว่า, เพราะ คำ ของ ตัว จะ พ้น โทษ ได้, แล ๓๗
เพราะ คำ ของ ตัว จะ ต้อง ปรับ โทษ.

๏ คราว นั้น มี บาง คน แต่ พวก อาลักษ แล พวก ฟาริซาย, มา ๓๘

ทูล พระองค์ ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า, ข้าพเจ้า จะ ใค่ร เหน สำคัญ แก่
๓๙ ท่าน. พระองค์ ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า, คน ชาติ ชั่ว ล่วง ประเวณีย์,
มา หา สำคัญ, แต่ ซึ่ง จะ โปรด สำคัญ ให้ เขา ก็ หา ไม่, เว้น ไว้
๔๐ แต่ สำคัญ แห่ง โยนา ผู้ ทำนาย. ด้วย ว่า, เหมือน หนึ่ง โยนา อยู่
ใน ท้อง ปลา วาน สาม วัน สาม คืน, ดั่ง นั้น บุตร มนุษ จะ อยู่ ใน
๔๑ ท้อง แผ่นดิน สาม วัน สาม คืน. คน ชาว นีนะเว, จะ ยืน ขึ้น ต่อ ชาติ
นี้, ใน วัน พิภากษา, แล ปรับ โทษ เขา. ด้วย ว่า, เขา ได้ กลับ ใจ
เสีย ใหม่ เพราะ คำ เทศ สอน แห่ง โยนา. แล นี่ แนะ, ผู้ ใหญ่ กว่า
๔๒ โยนา อยู่ ที่ นี่. นาง กระษัตร เมือง ข้าง ทิศ ใต้, จะ ยืน ขึ้น ต่อ ชาติ
นี้, ใน วัน พิภากษา, แล จะ ปรับ โทษ เขา, ด้วย ว่า, ท่าน ได้ มา แต่
ประเทศ สุด แผ่นดิน, จะ ได้ ฟั่ง สติ ปัญญา แห่ง ซะโลโม, แล นี่
แนะ, ผู้ เปน ใหญ่ กว่า ซะโลโม ก็ อยู่ ที่ นี่.
๔๓ ๏ ฝ่าย ครั้น ผี โสโครก ออก จาก มนุษ แล้ว, มัน เที่ยว ไป ใน ที่
๔๔ แห้ง, หา ความ สบาย ก็ หา มิ ภบ. แล้ว มัน จึ่ง ว่า, ข้า จะ กลับ
ไป เรือน ของ ตน, ซึ่ง ได้ ออก มา นั้น. ครั้น มัน มา, ก็ เหน เรือน
๔๕ นั้น, เปล่า, กวาด, แล ตก แต่ง แล้ว. มัน จึ่ง ไป เอา ผี อื่น ทั้ง
เจ็ด ผี, ชั่ว กว่า ตน. แล้ว ก็ เข้า ไป อาไศรย ที่ นั่น. ที่ สุด ท้าย,
คน นั้น จะ เปน ชั่ว กว่า เดิม. ก็ จะ เปน ดั่ง นั้น แก่ คน ชาติ ชั่ว นี้.
๔๖ ๏ เมื่อ พระองค์ ยัง พูด อยู่ แก่ ฝูง คน, ก็ นี่ แนะ, มารดา แล พี่
๔๗ น้อง พระองค์ มา ยืน อยู่ ข้าง นอก, จะ ใค่ร พูด กับ พระองค์. มี คน
หนึ่ง มา ทูล พระองค์ ว่า, ดู กร ท่าน, มารดา แล พี่ น้อง ของ พระ
องค์ ยืน อยู่ ข้าง นอก, ปราถนา จะ ใค่ร พูด กับ พระองค์. พระองค์
๔๘ ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า, ใคร เปน มารดา ของ เรา, ใคร เปน พี่ น้อง

ของเรา. แล้วพระองค์เหยียดพระหัดถ์แก่พวกสิษตรัสว่า, ๔๙
นี่แนะ, เปนมารดาของเรา, แลพี่น้องของเรา. ด้วยว่า, ผู้ใด ๕๐
กระทำตามพระไทยบิดาของเราผู้อยู่สวรรค์, ผู้นั้นแล, เปน
พี่น้องชายหญิงแลมารดาของเรา.

๏ บท ๑๓ ๚

๑ ๏ ในวันนั้น, พระเยซูก็เสดจออกจากเรือน, ไปนั่งริมชเล.
๒ แลฝูงคนเปนอันมาก, ก็ภากันมาหาพระองค์, จนพระองค์ไป
๓ นั่งบนเรือ. ยันดาฝูงคนก็ยืนอยู่ที่ตลิ่ง. แล้วพระองค์ตรัส
แก่เขา, เปนคำอุปะมาหลายประการว่า, ดูกรท่านทั้งหลาย, ยัง
๔ มีผู้หว่านคนหนึ่ง, ออกไปหว่านพืชน์. แลเมื่อหว่านอยู่นั้น,
๕ ก็ตกริมหนทางบ้าง, แล้วนกมาเก็บกินเสีย. ก็ตกที่มีหิน
๖ มาก, มีดินน้อยบ้าง, แล้วงอกขึ้นเร็ว, เพราะว่า, ดินฦกไม่มี.
แต่เมื่อตวันขึ้น, แดดเผาแล้ว, ก็เหี่ยวแห้ง, ด้วยหารากมิได้.
๗ ก็ตกลงในหนามบ้าง, แลหนามงอกขึ้นปกคลุมเสีย, ก็ตก
๘ บนดินบ้าง, ก็งอกเปนผล, เปนร้อยเท่าบ้าง, หกสิบเท่าบ้าง,
๙ สามสิบเท่าบ้าง. ใครมีหูฟังได้, ก็ให้ฟังเอาเถิด.
๑๐ ๏ แล้วพวกลูกสิษจึ่งมาทูลพระองค์ว่า, เหตุไฉน, พระ
๑๑ องค์ได้ตรัสแก่เขา, แต่ด้วยคำเปรียบ. พระองค์ตรัสตอบแก่
เขาว่า, เพราะว่า, โปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ข้อลับฦกแห่งราช
๑๒ สมบัติสวรรค์, แต่คนเหล่านั้น, หาได้โปรดให้รู้ไม่. ด้วยว่า,
ผู้ใดมีอยู่แล้ว, จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้น, ให้มีบริบูรณ. ฝ่าย
๑๓ ผู้ใดไม่มีแล้ว, ซึ่งเขามีอยู่, คงจะเอาไปจากเขา. เหตุฉนี้,
เราตรัสแก่เขาด้วยคำอุปะมา. เพราะว่า, เขาเมื่อดูก็ไม่

๑๔ เหน, เมื่อยิน, ก็ไม่ได้ยิน, มิได้เข้าใจ. คำทำนายแห่งยะ
ซายาได้สำเรจในคนเหล่านี้, ซึ่งว่า, ท่านจะได้ยินกับหู, แล
๑๕ มิได้เข้าใจ, ท่านจะแลดู, ก็เหนแลมิได้รู้จัก. ดวัยว่า, ใจ
ของคนเหล่านี้, ก็แขงกระด้าง. หูเขาก็ตึงไป, แลเขาได้ปิด
ตา, กลัวว่าจะเหนกับตา, จะยินกับหู, จะเข้าใจกับใจ, แล้ว
๑๖ จะกลับใจเสียใหม่, แลเราจะได้ช่วยเขาให้หาย. แต่ตาของ
ท่านทั้งหลายเปนศุขเพราะว่า, ได้เหน. หูของท่านก็เปนศุข
๑๗ เพราะว่า, ได้ยิน. ดวัยเราว่าแก่ท่านเปนแท้ว่า, ก็มีผู้ทำ
นาย, แลผู้ชอบธรรมเปนอันมาก, ซึ่งได้ปราถนาจะเหน, ซึ่ง
ท่านได้เหน, แลเขามิได้เหน, แลจะได้ยิน, ซึ่งท่านได้ยิน,
แลเขามิได้ยิน.
๑๘ ๏ เหตุฉนี้, ท่านทั้งหลายจงฟังคำเปรียบดวัยผู้หว่านพืชน์.
๑๙ ผู้ใดได้ฟังคำว่าดวัยราชสมบัตินั้น, แลมิได้เข้าใจ, ผู้ชั่ว
มาฉวยเอาซึ่งหว่านในใจผู้นั้น, ผู้นี้และ, ซึ่งหว่านริมหน
๒๐ ทาง. ซึ่งหว่านที่มีหินมากนั้น, คือ, ผู้ที่ฟังคำ, แล้วบัดเดี๋ยว,
๒๑ ก็รับคำนั้น, ดวัยความยินดี, แต่ไม่มีรากในตัว, จึ่งตั้งเปน
แต่เพลา. แต่เมื่อเกิดข่มเหงเขี่ยวเขนเพราะคำนั้น, ในประ
๒๒ เดี๋ยวนั้น, ก็สดุดกระเดื่องไป. ซึ่งได้หว่านกลางหนามนั้น,
คือ, ผู้ใดที่ได้ยินคำนั้น, แล้วความปรารพปรารมดวัยโลกย์
นี้, แลความฬ่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติ, มาปกคลุมคำนั้น, แล
๒๓ คำนั้น, หาเกิดผลไม่. ฝ่ายซึ่งหว่านบนดินดีนั้น, คือผู้ใดที่
ได้ฟังคำนั้น, แล้วเข้าใจ. แลผู้นั้นจะได้เกิดมีผล, เปนร้อย
เท่า, เปนหกสิบเท่า, เปนสามสิบเท่า.

๏ พระองค์ ตรัส แก่ คน ทั้งหลาย เปน คำเปรียบ อีก ว่า, ราช ๒๔
สมบัติ แห่ง สวรรค์ ก็ เหมือน คน ผู้ หนึ่ง, ซึ่ง หว่าน เข้า พืชน์ ดี,
หว่าน ใน นา ของ ตน. แต่ เมื่อ คน ทั้งหลาย หลับ อยู่, สัตรู คน ๒๕
นั้น มา หว่าน เข้า ละมาน ใน กลาง เข้า นั้น, แล้ว ออก ไป. ครั้น เข้า ๒๖
งอก ขึ้น เปน ผล แล้ว, เข้า ละมาน ก็ งอก ปรากฎ ด้วย. แล บ่าว ๒๗
แห่ง เจ้า ของ เรือน นั้น, ไป บอก แก่ เขา ว่า, นาย เจ้า ข้า, ท่าน มิ ได้
หว่าน พืชน์ ดี ใน นา ของ ท่าน หฤๅ. เหตุ ฉนี้, เข้า ละมาน มิ มา แต่
ไหน. นาย ว่า แก่ เขา ว่า, คน ที่ เปน สัตรู ได้ ทำ นี้. บ่าว จึ่ง ว่า, ๒๘
ท่าน จะ ให้ ข้าพเจ้า ไป ถอน เข้า ละมาน เสีย หฤๅ. นาย ตอบ ว่า, ๒๙
อย่า เลย. กลัว ว่า, เมื่อ ถอน เข้า ละมาน, จะ ถอน เข้า ดี ด้วย.
ให้ ทั้ง สอง งอก ใหญ่ ขึ้น ด้วย กัน, จน ถึง ระดู เกี่ยว, แล้ว ใน ๓๐
เพลา เกี่ยว, เรา จะ สั่ง แก่ ผู้ เกี่ยว นั้น, ให้ เก็บ เข้า ละมาน เสีย
ก่อน, มัด เปน ฟ่อน, จะ ได้ เผา ไฟ เสีย. แต่ เข้า นั้น เก็บ ไว้ ใน
ยุ้ง ฉาง ของ เรา.

๏ พระองค์ ยัง ตรัส คำ เปรียบ แก่ เขา อีก ข้อ หนึ่ง ว่า, ราช ๓๑
สมบัติ สวรรค์ นั้น, เปน เหมือน พรรณ ผักกาษ เม็ด หนึ่ง, ซึ่ง คน
เอา ไป หว่าน ใน นา ของ ตน. เม็ด นั้น เลก กว่า เม็ด ทั้งปวง, แต่ ๓๒
เมื่อ งอก ขึ้น ก็ เปน ใหญ่ กว่า ผัก อื่น, งอก เปน ต้น ไม้, จน นก ใน
อากาษ, มา อาไศรย ใน กิ่ง มัน. แล้ว พระองค์ ตรัส คำ อุปะมา อีก ๓๓
ข้อ หนึ่ง ว่า, ราช สมบัติ สวรรค์ นั้น, เปน เหมือน หนึ่ง เชื้อ, ซึ่ง ผู้
หญิง จะ เอา มา ระคน ใส่ ใน แป้ง สาม ทะนาล, กว่า จะ ฟู ขึ้น ด้วย
กัน สิ้น. ความ ทั้ง นี้, พระองค์ ตรัส แก่ ฝูง คน ด้วย คำ อุปะมา. ๓๔
แล นอก จาก คำ อุปะมา, พระองค์ หา ได้ ตรัส แก่ เขา ไม่. เพื่อ คำ ๓๕

แห่งผู้ทำนาย จะได้สำเรจว่า, เรา จะ ออก ปาก พูด ด้วย คำอุปะ
มา, เรา จะ บอก ความ ลับ ที่ ซ่อน ไว้ ตั้ง แต่ แรก เดิม โลกย์.
๓๖ ขณะ นั้น, พระเยซูให้ฝูง คน ไป. แล้ว เสดจ เข้า ไป ใน เรือน. แล
พวก สิษ แห่ง พระองค์ มา ถึง พระองค์ ทูล ว่า, ขอ พระองค์ โปรด
บอก ข้าพเจ้า ให้ แจ้ง, ด้วย คำ เปรียบ เข้า ละมาน ใน นา นั้น. ฝ่าย
๓๗ พระองค์ ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า, ผู้ ที่ ได้ หว่าน พืชน์ เข้า ดี นั้น, คือ
๓๘ บุตร มนุษ. นา นั้น คือ พิภพ นี้. พืชน์ เข้า ดี นั้น, คือ ลูก แห่ง
๓๙ ราช สมบัติ, เข้า ละมาน นั้น, คือ ลูก แห่ง ผู้ ร้าย, สัตรู ที่ ได้
หว่าน พืชน์ อัน ชั่ว นั้น, คือ ซาตาน, ระดู เกี่ยว นั้น คือ สิ้น โลกย์
๔๐ นี้, ผู้ เกี่ยว นั้น, คือ ทูต สวรรค์. เหตุฉนี้, เหมือน เขา ได้ เก็บ เข้า
๔๑ ละมาน เผา ไฟ เสีย, จะ เปน ดั่ง นั้น, เมื่อ สิ้น โลกย์ นี้. บุตร มนุษ
จะ ใช้ ทูต ของ พระองค์, แล้ว เขา จะ เก็บ บันดา, ซึ่ง เปน ที่ ให้
หลง ให้ ผิด, เอา ออก จาก ราช สมบัติ ของ พระองค์, แล บันดา ที่
๔๒ ทำ ความ ชั่ว. แล้ว จะ ทิ้ง เข้า ใน เท่า ไฟ. ที่ นั่น และ, จะ เปน
๔๓ ที่ ร้องไห้, ขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟั่น. เมื่อ นั้น, ผู้ ชอบ ธรรม จะ รุ่ง เรือง
ใน ราช สมบัติ แห่ง พระ บิดา เขา, เหมือน หนึ่ง แสง อาทิตย์. ใคร
๔๔ มี หู ฟั่ง, ก็ ให้ ฟั่ง เอา เถิด. หนึ่ง ราช สมบัติ นั้น, เหมือน หนึ่ง ขุม
ทรัพย์ ซ่อน ไว้ ใน ท้อง นา. เมื่อ คน ใด ๆ, ได้ ภบ แล้ว, ก็ ปิด
ซ่อน เสีย, แล เพราะ ความ ยินดี, ไป ขาย บันดา ทรัพย์ ซึ่ง มี อยู่
๔๕ นั้น, แล้ว ก็ ไป ซื้อ ที่ นา นั้น. อีก ประการ หนึ่ง, ราช สมบัติ
สวรรค์ เปรียบ เหมือน พ่อ ค้า คน หนึ่ง, ซึ่ง หา แก้ว มุก อัน ดี. เมื่อ
๔๖ ได้ ภบ แก้ว มุก อัน หนึ่ง มี ราคา มาก, ก็ ไป ขาย บันดา ทรัพย์ ซึ่ง
๔๗ มี อยู่, แล้ว ไป ซื้อ ซึ่ง แก้ว มุก นั้น. อีก ประการ หนึ่ง, ราช สม

บัติ สวรรค์ อุประมา เหมือน อวน, ตี ลง ใน ชเล ล้อม ปลา ทุก อย่าง,
ซึ่ง เมื่อ เต็ม แล้ว, เขา ฉุด ลาก ถึง ตลิ่ง, แล นั่ง เลือก ที่ ดี ใส่ ใน ๔๘
ภาชน์, แต่ ที่ ชั่ว นั้น, ก็ ทิ้ง เสีย. จะ เปน ดั่ง นี้ และ, ใน เวลา สิ้น ๔๙
โลกย์, ทูต สวรรค์ ทั้งหลาย, จะ ลง มา แยก คน ชั่ว จาก คน ชอบ
ธรรม, แล จะ ทิ้ง คน ชั่ว นั้น, ใน เต่า ไฟ. ที่ นั่น และ, จะ ร้องไห้ ๕๐
ขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟัน. พระเยซู ตรัส แก่ เขา ทั้งหลาย ว่า, ความ ทั้ง ๕๑
ปวง นี้, ท่าน ได้ เข้า ใจ หฤๅ. เขา ทูล พระองค์ ว่า, เข้า ใจ เจ้า ข้า.
ฝ่าย พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, เหตุฉนี้, พวก อาลักษ คน ใด ๆ, ๕๒
ที่ ได้ เรียน รู้ ใน ราช สมบัติ สวรรค์, ก็ เปน เหมือน หนึ่ง เจ้า เรือน
ที่ เอา ของ ใหม่, ของ เก่า, ออก มา จาก คลัง ของ ตน.

๏ อยู่ มา เมื่อ พระเยซู ได้ ตรัส คำ เปรียบ ดั่ง นี้ สิ้น เสจ แล้ว, ๕๓
ก็ เสดจ ไป จาก ที่ นั่น. แล เมื่อ มา สู่ เมือง ของ พระองค์, ก็ สั่ง ๕๔
สอน ใน โรง ธรรม ของ เขา, จน คน ทั้งหลาย, ประหลาด ใจ หนัก
หนา ว่า, คน นี้ มี สติ ปัญญา, แล อิทธิฤทธิ ดั่ง นี้ มา แต่ ไหน. คน
นี้, เปน ลูก ช่าง ไม้ มิ ใช่ หฤๅ. มารดา ของ ท่าน, เขา เรียก ว่า มา ๕๕
เรีย มิ ใช่ หฤๅ. แล น้อง ชาย ของ ท่าน, ชื่อ ยาโกโบ, แล โยเซ,
แล ซีโมน, แล ยูดา มิ ใช่ หฤๅ. แล บันดา น้อง หญิง ของ ท่าน, ๕๖
อยู่ ที่ นี่ กับ เรา มิ ใช่ หฤๅ. เหตุฉนี้, สิ่ง ทั้งปวง นี้, ท่าน มี มา แต่
ไหน. แล้ว เขา เคือง ใจ แก่ พระองค์. ฝ่าย พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ ๕๗
เขา ว่า, ผู้ ทำนาย ไม่ ขัด สน ซึ่ง เกรียติยศ, เว้น ไว้ แต่ ใน เมือง
ของ ตน, แล ใน ครอบ ครัว ของ ตน. แล พระองค์ หา ได้ กระทำ ๕๘
การ อิทธิฤทธิ มาก ใน เมือง นั้น ไม่, เพราะ เขา ไม่ มี ความ เชื่อ,

๏ บท ๑๔ ฯ

๑ ๏ คราวนั้น, เฮโรดผู้เปนเจ้าเมือง, ได้ยิน กิติสับทแห่งพระ
๒ เยซู. จึ่ง บอก แก่ บ่าว ไพร่ ของ ตน ว่า, ผู้ นี้ และ, เปนโยฮัน บัพ
ติศโต, ท่าน ได้ขึ้น จาก ความ ตาย. เหตุฉนี้, จึ่งมี การ อิทธิฤทธิ
๓ เกิด แก่ ท่าน. ด้วย ว่า, เฮโรดได้ จับ โยฮันผูกมัด จำไว้ ใน คุก.
เพราะ นาง เฮโรเดีย ผู้ เปน ภรรยา แห่ง ฟีลิบ, น้อง ของ ท่าน. ด้วย
๔ ว่า, โยฮันได้ว่า แก่ เฮโรด ว่า, หา ควร ที่ ท่าน จะ เอา เฮโรเดียไม่.
๕ แล เมื่อ เฮโรด จะ ใคร่ ฆ่า โยฮัน, ก็ กลัว ราษฎร อยู่. ด้วย เขา ถือ
๖ ว่า, โยฮัน เปน ผู้ ทำนาย. แต่ เมื่อ ทำ การ สำหรับ วัน เกิด แห่ง เฮ
โรด, ลูก สาว ของ เฮโรเดีย มา เต้น รำ ใน ท่ามกลาง, ให้ ชอบ ใจ
๗ เฮโรด. เหตุฉนี้, เฮโรด จึ่ง สบถ สาบาล ตัว ว่า, จะ ให้ เขา สิ่ง
๘ ใด ๆ, ซึ่ง เขา จะ ขอ นั้น. ลูก สาว นั้น, เมื่อ มารดา ได้ สอน แล้ว,
ก็ ว่า, ขอ ศีศะ โยฮัน บัพติศโต, เอา ใส่ ถาด ให้ ข้า ใน ที่ นี่. ฝ่าย
๙ กระษัตร ก็ เปน ทุกข์ อยู่, แต่ เพราะ คำ สบถ, แล เพราะ คน ทั้ง
๑๐ ปวง ซึ่ง นั่ง โตะ ด้วย กัน, จึ่ง สั่ง ให้ ให้. แล้ว ก็ ใช้ ไป ตัด ศีศะ
๑๑ โยฮัน ใน คุก. แล เขา เอา ศีศะ, ใส่ ถาด ให้ แก่ ลูก สาว นั้น. แล้ว
๑๒ ลูก สาว, ก็ เอา ไป ให้ มารดา ของ ตน. ฝ่าย พวก สิษ ของ โยฮัน ก็
๑๓ มา เอา ศภ ไป ฝัง เสีย, แล้ว ไป บอก พระเยซู. เมื่อ พระเยซู ได้
ยิน แล้ว, พระองค์ ก็ เสดจ ไป จาก ที่ นั้น, ด้วย เรือ, เข้า ใน ป่า ที่
สงัด. เมื่อ ฝูง คน ได้ ยิน, เขา ก็ ออก จาก เมือง, เดิน ท้าว ติด ตาม
พระองค์ ไป.
๑๔ ๏ แล พระเยซู เสดจ ออก ไป, เหน ฝูง คน เปน อัน มาก, แล้ว ก็
มี พระไทย ปรานี เขา. แล พระองค์ ได้ รักษา คน เจ็บ พวก เขา ให้

หาย. ครั้นเพลาเอย็น, พวกสิษของพระองค์ก็มาทูลพระองค์ ๑๕
ว่า, ที่นี่ก็เปนที่ป่า, เวลาก็ล่วงแล้ว, ขอให้ฝูงคนไป, เพื่อ
จะไปในบ้านเล็ก, บ้านน้อย, ซื้ออาหารสำหรับตัว. ฝ่ายพระเย ๑๖
ซูตรัสแก่สิษว่า, ไม่ต้องการให้เขาไป, ท่านจงให้เขากิน
เถิด. พวกสิษจึ่งทูลพระองค์ว่า, ข้าพเจ้าไม่มิอาหารที่นี่, เว้น ๑๗
แต่ขนมห้าอัน, แลปลาสองตัว. ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่เขาว่า, ๑๘
เอามาให้เราที่นี่เถิด. แล้วพระองค์สั่งให้ฝูงคนนั่งอยู่บน ๑๙
หญ้าสด. แลเมื่อได้รับขนมห้าอัน, กับปลาสองตัวนั้น, พระ
องค์ก็แหงนดูฟ้าขอพร, แล้วหักขนมส่งให้แก่พวกสิษ, ๆ
ก็ให้ฝูงคน. คนทั้งปวงได้กินอิ่ม, แล้วเขาเก็บเดนเหลือนั้น, ๒๐
ได้สิบสองกระบุงเต็ม. ฝ่ายคนที่รับอาหารนั้น, มิผู้ชายประ ๒๑
มาณห้าพันคน. คนผู้หญิงแลเดกมิได้นับ.
๏ ในประเดี๋ยวนั้น, พระเยซูก็ตรัสสั่งแก่พวกสิษ, ให้ ๒๒
ลงเรือข้ามฟากไปก่อน, กว่าพระองค์จะให้ฝูงคนไป. แลเมื่อ ๒๓
พระองค์ให้ฝูงคนไปแล้ว, ก็เสดจขึ้นสู่ภูเขา, แต่พระองค์
เดียว, ไปอ้อนวอน. ครั้นเพลาพลบค่ำ, พระองค์ยังอยู่ที่นั่น,
แต่ผู้เดียว. แต่เรือนั้น, อยู่กลางชเลโดดขึ้นโดดลงด้วย ๒๔
คลื่น, เพราะว่า, ขัดลมอยู่. ครั้นถึงสามยามแล้ว, พระเยซู ๒๕
ก็เดินบนชเลไปสู่ที่พวกสิษ. เมื่อพวกสิษเหนพระองค์เดิน ๒๖
บนชเล, ก็ตกใจกลัว, ว่าเปนผี. แล้วก็ร้องอื้ออึงด้วยกำลัง
กลัว. แต่ในทันใดนั้น, พระเยซูตรัสแก่เขาว่า, จงชื่นใจ ๒๗
เถิด, เปนเราเอง, อย่ากลัวเลย. ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ ๑๘
ว่า, เจ้าข้า, ถ้าเปนพระองค์, ก็โปรดให้ข้าพเจ้าไปถึงพระองค์

๒๙ บน น้ำ. พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, จง มา เถิด. เปโตร จึ่ง ลง จาก
๓๐ เรือ, เดิน บน น้ำ ไป หา พระเยซู. แต่ เมื่อ เหน ลม กล้า, ก็ กลัว.
ครั้น เกือบ จะ จม ก็ ร้อง ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า, จง ช่วย ข้าพเจ้า
๓๑ เถิด. ใน ทันใด นั้น, พระเยซู ก็ เอื้อม พระ หัตถ์ ฉวย เปโตร, แล้ว
๓๒ ตรัส ว่า, โอ้ คน มี ความ เชื่อ น้อย, ท่าน สงไส ทำไม. เมื่อ พระ
๓๓ องค์ กับ เปโตร ขึ้น เรือ แล้ว, ลม ก็ หาย สงบ. แล คน ทั้งหลาย,
ที่ อยู่ ใน เรือ, มา กราบ ไหว้ พระองค์ ว่า, แท้ จริง, ท่าน นี้ เปน
๓๔ บุตร พระเจ้า. ครั้น ข้าม ฟาก, เขา ก็ ถึง เมือง เฆ็นเนซะเร็จ. แล
๓๕ คน ที่ ตำบล นั้น รู้ จัก พระองค์ แล้ว, เขา ใช้ คน ไป ทั่ว แว่นแคว้น
๓๖ รอบ นั้น, แล เอา บันดา คน เจ็บ คน ไข้ มา หา พระองค์. แล้ว ขอ
ให้ เขา ต้อง แต่ ชาย เสื้อ ของ พระองค์, แล ผู้ ใด ได้ ต้อง แล้ว,
ผู้ นั้น ก็ หาย โรค.

๏ บท ๑๕ ฯ

๑ ๏ คราว นั้น, พวก อาลักษ แล พวก ฟาริซาย, มา แต่ ยะรูซาเล็ม,
๒ มา หา พระเยซู, ถาม ว่า, เหตุ ไฉน, พวก สิษ ของ ท่าน, จึ่ง ล่วง
คำ สอน แห่ง ปู่ หญ้า ตายาย. ด้วย ว่า, เขา มิ ได้ ล้าง มือ เมื่อ จะ
๓ รับ อาหาร นั้น. พระองค์ จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า, เหตุไฉน, ท่าน
ทั้งหลาย มา ล่วง บัญญัติ แห่ง พระเจ้า, ด้วย คำ สอน ของ ตน เล่า.
๔ ด้วย ว่า, พระเจ้า ได้ บัญญัติ ไว้ ว่า, จง นับ ถือ พ่อแม่. แล้ว ผู้ ที่
๕ พูด หยาบ ช้า ต่อ พ่อ แม่, ก็ ให้ เปน โทษ ถึง ตาย. แต่ ท่าน นี้ ว่า,
ผู้ ใด จะ ว่า แก่ พ่อ แม่ ว่า, สิ่ง ใด ๆ ของ ข้า, ซึ่ง จะ เปน ประโยชน์
๖ แก่ ท่าน, เปน ของ ถวาย แล้ว. แล ท่าน มิ ให้ ผู้ นั้น นับ ถือ ปรนิ
บัติ พ่อ แม่ ของ ตน. เช่น นี้ และ, ท่าน ทำลาย บัญญัติ แห่ง พระเจ้า,

ดว้ย คำ สอน ของ ท่าน. โอ้ คน ทำ เทิยม, ยะซะยา ได้ ทำนาย! ถึง ๗
ท่าน ว่า ถูก ว่า, คน เหล่า นี้, มา ใก้ล กับ เรา ดว้ย ปาก เขา, แล นับ ๘
ถือ เรา ดว้ย ริม สีปาก, แต่ ใจ เขา ห่าง ไกล จาก เรา นัก. เขา ๙
ปรนิบัติ แก่ เรา เปล่า ๆ, มา สอน บัญัติ แห่ง มนุษ, ว่า เปน คำ ถือ.
๏ แล้ว พระองค์ เรียก ฝูง คน ตรัส แก่ เขา ว่า, จง ฟัง แล เข้า ๑๐
ใจ เถิด, มิ ใช่ ซึ่ง เข้า ใน ปาก ที่ ได้ ทำ ให้ มนุษ เปน มนทิล ไป. แต่ ๑๑
ซึ่ง ออก จาก ปาก, นั้น แล, ให้ มนุษ เปน มนทิล. ใน ขณะ นั้น, ๑๒
พวก สิษ ของ พระองค์ มา ทูล พระองค์ ว่า, พระองค์ รู้ หฤๅ ว่า, เมื่อ
พวก ฟาริซาย ได้ ยิน คำ นั้น, เขา เคือง ใจ. พระองค์ ตรัส ตอบ ๑๓
แก่ เขา ว่า, ต้น ใด ๆ, ซึ่ง พระ บิดา ของ เรา ผู้ อยู่ สวรรค์, มิ ได้
ปลูก ไว้, ก็ ต้อง ถอน เสีย. ชั่ง เขา เถิด, เขา เปน คน ตาบอด จูง ๑๔
คน ตาบอด ไป. ถ้า แม้น คน ตาบอด จูง คน ตาบอด ไป, ทั้ง สอง ก็
จะ ตก ใน บ่อ ดว้ย กัน. ฝ่าย เปโตร ทูล พระองค์ ว่า, ขอ พระองค์ ๑๕
โปรด แปล คำ เปรียบ นั้น ให้ ข้าพเจ้า ทั้งหลาย. ฝ่าย พระเยซู ตรัส ๑๖
ว่า, ถึง บ้าน นี้ ท่าน ยัง หา ความ คิด มิ ได้ หฤๅ. ท่าน ไม่ รู้ หฤๅ ๑๗
ว่า, สิ่ง ใด ๆ ซึ่ง เข้า ใน ปาก ก็ ลง ไป ใน กะเภาะ, แล้ว ก็ ไป ไถ่
ออก ที่ ถาน. แต่ ว่า, ซึ่ง ออก จาก ปาก นั้น, ก็ ออก มา แต่ ใจ, นี่ ๑๘
แล, ทำ ให้ มนุษ เปน มนทิล ไป. ดว้ย ว่า, ความ คิด ชั่ว ร้าย, ฆ่า ๑๙
ผู้ พื่น คน, ผิด ผัว เมีย เขา, เล่น ชู้ กัน, ลัก ขะโมย, เปน พญาณ
เท็จ, กล่าว คำ หยาบ ช้า, ออก มา แต่ ใน ใจ. สิ่ง เหล่า นี้ และ, ๒๐
ทำ ให้ มนุษ เปน มนทิล. แต่ ซึ่ง จะ รับ อาหาร ไม่ ล้าง มือ ก่อน, มิ
ได้ ทำ ให้ มนุษ เปน มนทิล ไป.
๏ แล้ว พระเยซู เสดจ ไป จาก ที่ นั่น, ก็ เข้า ไป ใน แดน เมือง ๒๑

๒๒ ตุโร, แล ซีโดน. แล นี่ แนะ, มี หญิง ชาติ คะนาอัน คน หนึ่ง, มา
จาก แดน เมือง นั้น, มา รอ้ง แก่ พระองค์ ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า, ท่าน
ผู้ บุตร ดาวิด, จง โปรด ปรานี ข้าพเจ้า เถิด. ลูก สาว ข้าพเจ้า, ผี
๒๓ เข้า สิง อยู่ ลำบาก นัก. ฝ่าย พระองค์ หา ได้ ตอบ แก่ เขา ประการ
ใด ไม่. แล พวก สิษ ของ พระองค์, มา ทูล พระองค์ ว่า, ไล่ เขา ไป
๒๔ เถิด, ด้วย เขา รอ้ง ตาม หลัง เรา มา. ส่วน พระองค์ ตรัส ว่า, เรา
มิ ได้ รับ ใช้ มา หา ผู้ ใด, เว้น แต่ แกะ ชาติ ยิศราเอล, ที่ หาย ไป
๒๕ นั้น. ฝ่าย หญิง นั้น, มา กราบ ไหว้ พระองค์ ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า,
๒๖ ขอ โปรด ช่วย ข้าพเจ้า เถิด. พระองค์ จึ่ง ตรัส ตอบ ว่า, ซึ่ง จะ เอา
๒๗ ขนม แห่ง ลูก ทิ้ง ให้ แก่ หมา, หา ดี ไม่. หญิง นั้น ทูล ว่า, จริง
๒๘ อยู่ เจ้า ข้า. แต่ ว่า, หมา นั้น, ก็ กิน เดน ซึ่ง ตก อยู่ จาก โตะ นาย
นั้น. แล้ว พระเยซู ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า, หญิง เอ๋ย, ความ เชื่อ
ของ เจ้า มาก นัก. ก็ ให้ เปน แก่ เจ้า, ตาม เจ้า ปราถนา. แล ลูก
สาว ของ หญิง นั้น, ก็ หาย เปน ปรกติ ตั้ง แต่ เวลา นั้น.
๒๙ ๏ แล้ว พระเยซู เสดจ ออก จาก ที่ นั่น, ไป ริม ชเล ฆาลิลาย, จึ่ง
๓๐ เสดจ ขึ้น สู่ ภูเขา, นั่ง อยู่ ที่ นั่น. แล ฝูง คน เปน อัน มาก มา หา
พระองค์, เอา คน ง่อย, คน ตาบอด, คน ใบ้, คน ขะเหย่ง, แล อื่น ๆ
หลาย คน มา ด้วย, แล วาง เขา แทบ พระ บาท พระเยซู. พระองค์
๓๑ ก็ รักษา เขา ให้ หาย. จน ฝูง คน ทั้ง นั้น, อัศจรรย์ ใจ, เมื่อ เหน
คน ใบ้ พูด ได้, คน เดิน ขะเหย่ง, หาย เปน ปรกติ, คน ง่อย เดิน ได้,
คน ตาบอด เหน ได้. แล้ว ก็ สรรเสิญ พระเจ้า แห่ง ยิศราเอล.
๓๒ ๏ ฝ่าย พระเยซู ก็ เรียก พวก สิษ ของ พระองค์ ตรัส ว่า, เรา มี
ใจ ปรานี แก่ ฝูง คน, ด้วย ว่า, เขา ติด อยู่ กับ เรา สาม วัน, แล

ไม่มี อะไร จะ กิน. เรา มิ ให้ เขา ไป เมื่อ ยัง อด อาหาร อยู่, กลัว จะ
หิว โหย ใน กลาง ทาง. พวก สิษ ก็ ทูล พระองค์ ว่า, ใน ป่า นี้, เรา ๓๓
จะ เอา ขนม มาก, ภอ ให้ ฝูง คน เท่า นี้ กิน อิ่ม มา แต่ ไหน. พระ ๓๔
เยซู จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า, ท่าน มี ขนม อยู่ ชี่ อัน. เขา ทูล ว่า, มี
เจ็ด อัน, กับ ปลา เล็ก ๆ น่อย หนึ่ง. พระองค์ สั่ง ให้ ฝูง คน นั่ง ๓๕
บน ดิน. แล้ว ก็ รับ เอา ขนม เจ็ด อัน, แล ปลา เล็ก ๆ นั้น, โมทนา ๓๖
พระ คุณ หัก, แล้ว ก็ ส่ง ให้ แก่ พวก สิษ ของ พระองค์. พวก สิษ
ก็ ส่ง ให้ ฝูง คน. แล ฝูง คน, ก็ กิน อิ่ม สิ้น ทุก คน. แล้ว เดน ซึ่ง ๓๗
เหลือ นั้น, เก็บ ได้ เจ็ด กระบุง เต็ม. ที่ รับ อาหาร นั้น, เปน ผู้ ชาย ๓๘
สี่ พัน คน, ผู้ หญิง แล เดก มิ ได้ นับ. ครั้น ให้ ฝูง คน ไป แล้ว, ๓๙
พระองค์ ก็ เสดจ ลง เรือ, ไป ใน แดน เมือง มัฆดาลา.

๏ บท ๑๖ ฯ

๏ อยู่ มา พวก ฟาริซาย กับ พวก ซาดุกาย, จะ ลอง ใจ พระองค์, ๑
มา ขอ พระองค์ ให้ สำแดง สำคัญ ใน อากาษ ให้ เขา. พระองค์ จึ่ง ๒
ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า, ครั้น เพลา เอย็น ลง แล้ว, ท่าน ว่า จะ เปน
วัน สะบาย. ด้วย ว่า, ฟ้า เปน สาย แดง. แล้ว ข้าง เช้า, ท่าน ว่า ๓
วัน นี้ จะ เกิด พยุห์ ฝน, ด้วย ว่า, ฟ้า แดง มัว อยู่. โอ้ คน ทำ เทียม,
หน้า อากาษ ฟ้า ท่าน จะ รู้, เข้า ใจ ได้, แต่ สำคัญ แห่ง เวลา, ท่าน
มิ ได้ รู้ หฤๅ. คน ชาติ ชั่ว, แล ล่วง ประเวณีย์, มา หา สำคัญ. แล้ว ๔
จะ ไม่ มี สำคัญ ให้ เขา, เว้น ไว้ แต่ สำคัญ แห่ง โยนา ผู้ ทำนาย.
แล้ว พระองค์ ก็ ละ เขา เสดจ ไป.

๏ ฝ่าย เมื่อ พวก สิษ ของ พระองค์ ข้าม ฟาก ไป นั้น, ก็ ลืม ที่ ๕
จะ เอา ขนม. แล พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, ดู เถิด, แล ระวัง จง ดี. ๖

๗ แต่เชื้อของพวกฟาริซาย, แลพวกซาดูกาย. ฝ่ายพวกสิษจึ่ง
พูดแก่กันแลกันว่า, พระองค์ตรัสดังนี้, เพราะเรามิได้เอา
๘ ขนมมา. ฝ่ายพระเยซูทราบแล้ว, ก็ตรัสแก่เขาว่า, โอ้คน
ความเชื่อน้อย, เหตุไฉน, ท่าน คิดพูดแก่กันแลกันว่า, เพราะ
๙ มิได้เอาขนมมา. ท่านยังไม่เข้าใจ, ยังไม่จำหฤๅว่า, ซึ่งขนม
๑๐ ห้าอัน, ของคนห้าพันคน, แลท่านได้เก็บขี้กระบุง. หฤๅ
ขนมเจ็ดอัน, แห่งคนสี่พันคน, แลท่านได้เก็บขี้กระบุง. เปน
๑๑ อย่างไร, ซึ่งท่านไม่เข้าใจว่า, เรามิได้พูดกับท่านด้วยขนม,
ว่าจะให้ระวังจงดี, ด้วยเชื้อพวกฟาริซาย, แลพวกซาดูกาย.
๑๒ ครั้งนั้น, พวกสิษจึ่งเข้าใจว่า, พระองค์มิได้ว่าให้ระวังด้วย
เชื้อขนม, แต่ให้ระวัง, ด้วยคำสอนแห่งพวกฟาริซายแลซา
ดูกาย.
๑๓ ๑ ครั้นพระเยซูเสดจไปในแดนเมืองกายซาไรอาฟีลิบปอย
แล้ว, จึ่งตรัสถามพวกสิษของพระองค์ว่า, คนทั้งหลายย่อม
๑๔ ว่า, ถึงเรา, ผู้เปนบุตรมนุษ, ว่าเปนผู้ใด. ฝ่ายเขาทูลตอบว่า,
ลางคนว่า, เปนโยฮันบัพติศโต, ลางคนว่า, เปนเอลียา, คนอื่น
๑๕ ว่า, เปนยีระมะยา, หฤๅ, คนหนึ่งแต่ในพวกผู้ทำนาย. พระองค์
ตรัสแก่เขาว่า, ฝ่ายท่านทั้งหลายนี้, ว่าเราเปนผู้ใด. ฝ่าย
๑๖ ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า, พระองค์เปนคริศโตบุตรแห่งพระเจ้า
๑๗ ผู้ทรงชีวิตรอยู่. พระเยซูตรัสตอบแก่เขาว่า, ซีโมนลูกโยนา
เอ๋ย, ท่านก็เปนผาศุข, เพราะว่า, เนื้อแลเลือดมิได้แจ้งความ
นี้แก่ท่าน, แต่ว่า, บิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์แจ้งให้. ฝ่าย
๑๘ เราว่าแก่ท่านว่า, ท่านก็เปนเปโตร, แลบนสิลานี้, เราจะปลูก

จำพวก ลูก สิษ ของ เรา. แล ประตู นรก จะ หา ได้ ไชย ชำณะ
แก่ จำพวก นั้น ไม่. แล้ว เรา จะ ยก ลูก ประแจ เมือง สวรรค์ ให้ ๑๙
แก่ ท่าน. แล ท่าน จะ ผูก หน่วง สิ่ง ใด ใน แผ่น ดิน, สิ่ง นั้น จะ
ผูก หน่วง ใน สวรรค์. แล ท่าน จะ แก้ สิ่ง ใด ให้ หลุด ใน แผ่นดิน,
สิ่ง นั้น, จะ แก้ ใน เมือง สวรรค์ ดว้ย. เมื่อ นั้น, พระองค์ จึ่ง ห้าม ๒๐
พวก สิษ ของ พระองค์, มิ ให้ เขา บอก ผู้ ใด ว่า, พระองค์ เปน คริศ
โต. ตั้ง แต่ นั้น มา, พระเยซู แจ้ง แก่ พวก สิษ ของ พระองค์ ว่า, ๒๑
พระองค์ จะ ตอ้ง ขึ้น ไป เมือง ยรูซาเลม, แล ตอ้ง ทน ทุกข์ มาก
มาย, แต่ ผู้ เถ้า ผู้ แก่, แล พวก ปะโรหิต ใหญ่, แล พวก อาลักษ,
แล ตอ้ง ฆ่า เสีย. แต่ ใน วัน ที่ สาม จะ เปน ขึ้น ใหม่. ฝ่าย เป ๒๒
โตร เอา พระองค์ ออก ไป, จึ่ง ห้าม ปราม พระองค์ ว่า, พระองค์ เจ้า
ข้า, ให้ ความ นี้ อยู่ ไกล จาก พระองค์, ซึ่ง จะ เปน ดั่ง นั้น, แก่
พระองค์ ก็ หา มิ ได้. พระองค์ ก็ รลับ หลัง ตรัส แก่ เปโตร ว่า, ๒๓
ไอ้ ซาตาน จง ถอย อยู่ หลัง เรา เถิด. เอง เปน ที่ เคือง ใจ เรา.
ดว้ย ว่า, เอง มิ ได้ คิด ซึ่ง เปน การ แห่ง พระเจ้า, แต่ ว่า, ซึ่ง เปน
การ แห่ง มนุษ.

๏ คราว นั้น, พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ พวก สิษ ของ พระองค์ ว่า, ถ้า ๒๔
ผู้ ใด จะ ใคร่ ตาม หลัง เรา มา, ให้ ผู้ นั้น, เสงี่ยม เจียม ตัว, แล้ว เอา
กางเขน ของ ตน แบก, ติด ตาม เรา มา. ดว้ย ว่า, ผู้ ใด จะ ใคร่ เอา ๒๕
ชีวิตร ตน รอด, ก็ จะ ทำ ให้ เสีย ชีวิตร. แต่ ผู้ ใด จะ สู้ เสีย ชีวิตร
ตน, เพราะ เหน แก่ เรา, ก็ จะ ได้ ชีวิตร รอด. ดว้ย ว่า, ถ้า แม้น ๒๖
ผู้ ใด จะ ได้ สิ้น ทั้ง โลกย์ นี้, แล จะ เสีย ชีวิตร, คน นั้น, จะ มี ประ
โยชน์ อะไร. หฤๅ, มนุษ นั้น จะ เอา อะไร มา แลก กับ ชีวิตร. ดว้ย

๒๗ ว่า, บุตร มนุษ จะ เสดจ มา ด้วย รัศมี แห่ง พระ บิดา ของ ท่าน, กับ
ด้วย ฝูง ทูต ของ พระองค์, แล เมื่อ นั้น, ท่าน จะ ให้ แก่ ทุก คน,
๒๘ ตาม ความ ประพฤทธิ ของ เขา. เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้
ว่า, แต่ใน พวก ท่าน ที่ ยืน อยู่ ที่ นี่, มี บาง คน, ซึ่ง จะ หา ชิม ความ
ตาย ไม่, กว่า จะ ได้ เหน บุตร มนุษ มา ใน ราช สมบัติ ของ ท่าน.

๏ บท ๑๗ ๚

๑ ๏ ครั้น ล่วง ไป ได้ หก วัน แล้ว, พระเยซู เอา เปโตร, แล ยาโก
โบ, แล โยฮัน น้อง ของ ยาโกโบ, พา ขึ้น ไป บน ภูเขา อัน สูง, เปน
๒ ที่ สงัด. แล้ว จำ แลง พระ กาย ต่อ หน้า ลูก สิษ นั้น. แล พระ
ภักตร พระองค์, ก็ ผ่อง ใส เหมือน พระ อาทิตย์. แล เสื้อ ของ
๓ พระองค์, ก็ ขาว ดั่ง สว่าง. แล นี่ แนะ, โมเซ แล เอลิยา, ก็ ปรากฎ
๔ แก่ พวก สิษ, สั่ง สนทนา อยู่ กับ พระองค์. ฝ่าย เปโตร ทูล พระเย
ซู ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า, อัน เรา อยู่ ที่ นี่ ก็ ดี อยู่. ถ้า ชอบ พระองค์
ก็ ให้ พวก ข้าพเจ้า, กระทำ พลับพลา ที่ นี่ สาม หลัง, สำหรับ พระ
องค์ หลัง หนึ่ง, สำหรับ โมเซ หลัง หนึ่ง, แล หลัง หนึ่ง, สำหรับ
๕ เอลิยา. เมื่อ เปโตร ยัง พูด อยู่ นั้น, ก็ นี่ แนะ, มี เมฆ ศุก ใส มา
คลุม เขา ไว้. แล นี่ แนะ, มี เสียง ออก จาก เมฆ ว่า, ผู้ นี้ เปน
บุตร ที่ รักษ ของ เรา, ที่ ชอบ อารมณ์ ของ เรา, จง ฟัง ท่าน เถิด.
๖ ฝ่าย เมื่อ พวก สิษ ได้ ยิน, เขา ก็ ทรบ หน้า กราบ ลง กลัว ยิ่ง นัก.
๗ แล้ว พระเยซู มา ต้อง เขา, ตรัส ว่า, จง ลุก ขึ้น อย่า กลัว. เมื่อ เขา
๘ แหงน ตา ดู, ก็ มิ ได้ เหน ผู้ ใด, เว้น แต่ พระเยซู ผู้ เดียว.
๙ ๏ ครั้น เมื่อ ลง จาก ภูเขา นั้น, พระเยซู ตรัส สั่ง เขา ว่า, ซึ่ง ท่าน
ได้ เหน อย่า บอก แก่ ผู้ ใด, กว่า บุตร มนุษ, จะ ได้ เปน ขึ้น มา จาก

ตาย. แล้วพวก สิษ ของ พระองค์, ทูล ถาม พระองค์ ว่า, เหตุ ๑๐
ไฉน, พวก อาลักษ ว่า, เอลียา ต้อง มา ก่อน. ฝ่าย พระเยซู ตรัส ตอบ ๑๑
เขา ว่า, เอลิยา จะ มา ก่อน จริง, แล จะ จัด แจง สาระพัด. แต่เรา, ๑๒
ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, เอลิยาได้ มา แล้ว, แลเขา หา รู้ จัก
ท่าน ไม่. แต่ ได้ กระทำแก่ท่าน ทุก สิ่ง, ตาม ปราถนา เขา. แล
บุตร มนุษ, จะ ต้อง ทน ทุกข์ แต่ เขา เหมือน กัน. ครั้งนั้น, พวก ๑๓
สิษ ก็ เข้า ใจ ว่า, พระองค์ ตรัส แก่ เขา, ว่า ถึง โยฮัน บัพติศโต.

๑ ครั้น พระเยซู กับ สิษ มา ถึง ฝูง คน แล้ว, ก็ มี คน หนึ่ง ๑๔
มา หา พระองค์, คุก เข่า ลง กราบ ทูล ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า, ขอ เอ็น ๑๕
ดู แก่ ลูก ข้าพเจ้า. ด้วย เขา เปน โรค บ้า เดือน, ทุกข์ ลำบาก นัก.
ด้วย ว่า, เขา ตก ใน ไฟ แล น้ำ บ่อย ๆ, แล ข้าพเจ้า เอา เขา ไป หา ๑๖
พวก สิษ ของ พระองค์, แล พวก สิษ นั้น, ก็ รักษา เขา ให้ หาย มิ ได้.
ฝ่าย พระเยซู ตรัส ตอบ ว่า, โอ้ ชาติ มี ความ เชื่อ น้อย แล ชั่ว ๑๗
ช้า, เรา จะ อยู่ กับ ท่าน นาน เท่า ใด, เรา จะ ทน ท่าน เพียง ไหน.
เอา เด็ก นั้น มา ให้ เรา ที่ นี่. แล้ว พระเยซู กำชับ เขา, แล ผี นั้น ก็ ๑๘
ออก จาก เขา. แล เด็ก ก็ หาย เปน ปรกติ, ตั้ง แต่ เวลา นั้น.

๑ ขณะ นั้น, ลูก สิษ ทั้งหลาย, เข้า มา หา พระองค์ ใน ที่ ว่าง ๑๙
คน, ทูล พระองค์ ว่า, เปน เหตุ ไฉน, ที่ ข้าพเจ้า จะ ขับ ผี นั้น ออก
มิ ได้. ฝ่าย พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, เหตุ ด้วย ท่าน หา เชื่อ ไม่. ๒๐
ด้วย เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, ถ้า ท่าน มี ความ เชื่อ, แม้น เท่า
เมด พรรณ ผัก กาษ เมด หนึ่ง, ท่าน จะ ว่า แก่ ภูเขา นี้ ว่า, จง ถอย
ออก ไป จาก ที่ นี่, ไป ที่ โน่น, แล มัน จะ ไป. แล สิ่ง ที่ ท่าน ทำ มิ

๒๑ ได้, ก็ จะ ไม่ มี. แต่ ว่า, เช่น นี้ จะ หา ออก ไม่, เว้น แต่ ด้วย อ้อน
วอน แล ถือ อด อาหาร.
๒๒ ๏ เมื่อ เขา กลับ ไป, เดิน อยู่ ใน เมือง ฆาลิลาย, พระเยซู ตรัส
๒๓ แก่ พวก สิษ ว่า, บุตร มนุษ จะ ต้อง มอบ ไว้ แก่ มือ คน, แล เขา
จะ ฆ่า ท่าน เสีย, แล ณะ วัน ที่ สาม, ท่าน จะ เปน ขึ้น ใหม่. แล้ว
พวก สิษ ก็ เปน ทุกข์ นัก.
๒๔ ๏ ครั้น มา ถึง เมือง กับเรนาอูม แล้ว, ผู้ เกบ สร่วย ก็ มา หา เป
๒๕ โตร ว่า, อาจารย์ ของ ท่าน ไม่ เสีย เงิน สร่วย หฤๅ. เขา ตอบ ว่า
เสีย. ฝ่าย เมื่อ เปโตร เข้า มา ใน เรือน, พระเยซู ตรัส สกัด เขา เสีย
ก่อน, ว่า ซีโมน เอ๋ย, ท่าน เหน อย่างไร, กระษัตร เจ้า แผ่นดิน,
๒๖ ย่อม เรียก สร่วย, แล ภาษี, แต่ ลูก ตน หฤๅ, ฤๅ แต่ ผู้ อื่น. เปโตร
ทูล พระองค์ ว่า, แต่ ผู้ อื่น. พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, ถ้า ดั่ง
๒๗ นั้น ลูก มิ ต้อง เสีย. แต่ ว่า, เพื่อ มิ ให้ เขา เคือง ใจ, จง ไป ซเล
ตก เบ็ด, แล เอา ปลา ที่ จะ ขึ้น มา ก่อน, เมื่อ เบ็ด ปาก มัน แล้ว,
ท่าน จะ พบ เงิน ตรา จง เอา เงิน นั้น ให้ เขา, เพราะ ตัว เรา, แล
ตัว ท่าน.

๏ บท ๑๘ ฯ

๑ ๏ ใน เพลา นั้น, พวก สิษ มา หา พระเยซู ทูล ว่า, ใคร จะ เปน
๒ ใหญ่ ใน ราช สมบัติ สวรรค์. ฝ่าย พระเยซู ก็ เรียก เด็ก คน หนึ่ง,
๓ ให้ มัน ยืน อยู่ ใน ท่ำ กลาง เขา, แล้ว ตรัส ว่า, เรา ว่า แก่ ท่าน
เปน แท้ ว่า, ถ้า ท่าน มิ ได้ กลับ เปน เหมือน เดก ทั้งหลาย, จะ เข้า
๔ ใน ราช สมบัติ สวรรค์ นั้น, ก็ หา มิ ได้. เหตุ ฉนี้, ผู้ ใด จะ ถ่อม
ตัว ลง, เปน เหมือน เดก นี้, ก็ จะ ได้ เปน ใหญ่ ใน ราช สมบัติ สวรรค์.

แล ผู้ ใด จะ รับ เดก ฉะ นี้ คน หนึ่ง, ใน นาม ของ เรา, ก็ ได้ รับ เรา.
ผู้ ใด ทำ ให้ เดก เลก เช่น นี้ คน หนึ่ง, ซึ่ง เชื่อ ใน เรา, ให้ หลง ให้ ๖
ผิด จะ เปน ดี กว่า ผู้ นั้น, จะ เอา หิน โม่ แขวง, ผูก คอ ถ่วง น้ำ ชเล
อัน ฦก.
๑ วิบาก แก่ โลกย์ นี้, เพราะ เหตุ ผิด หลง, ด้วย ว่า, จำ เปน ๗
จะ ให้ มี เหตุ ให้ ผิด หลง, แต่ ว่า, วิบาก แก่ คน นั้น, ซึ่ง เปน เหตุ,
ที่ จะ ให้ เกิด ความ ผิด หลง นั้น. ถ้า แม้น มือ ของ ท่าน, หฤๅ ตีน ๘
ของ ท่าน, ทำ ให้ ท่าน หลง ผิด, ก็ ตัด มัน ทิ้ง เสีย. จะ เข้า ใน ที่ มี
ชีวิตร, มือ ด้วน, ตีน ด้วน, ดี กว่า มี สอง มือ, สอง ตีน, แล ต้อง
ทิ้ง ใน ไฟ, ซึ่ง เผา อยู่ เปน นิจ. แล แม้น ตา ของ ตัว, ทำ ให้ ตัว ๙
หลง ผิด, ก็ ควัก มัน ออก ทิ้ง จาก ตัว, จะ เข้า ใน ที่ มี ชีวิตร, ตา
เดียว, ดี กว่า มี สอง ตา, แล ต้อง ทิ้ง ใน ไฟ นรก. ระวัง จง ดี, อย่า ๑๐
ดู หมิ่น แก่ ผู้ หนึ่ง, ใน พวก เลก น้อย นี้, ด้วย ว่า, เรา ว่า แก่ ท่าน
ทั้งหลาย ว่า, ทูต ของ เขา ใน สวรรค์, เฝ้า อยู่ เปน นิจ, ต่อ พระ
ภักตร พระ บิดา ของ เรา, ผู้ อยู่ สวรรค์. เหตุ ฉนี้, บุตร มนุษ มา จะ ๑๑
ช่วย ที่ สูญ หาย นั้น, ให้ รอด. ท่าน ทั้งหลาย เหน อย่าง ไร, ถ้า ๑๒
คน หนึ่ง มี แกะ ร้อย ตัว, แล ตัว หนึ่ง จะ หลง ไป จาก ฝูง, คน นั้น,
จะ มิ ละ เก้า สิบ เก้า ตัว นั้น, ไว้ บน ภูเขา, ไป หา ตัว, ที่ หลง หาย
ไป นั้น หฤๅ. เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, ถ้า จะ พบ, เขา จะ มี ๑๓
ความ ยินดี ใน แกะ ตัว นั้น, มาก กว่า ใน แกะ เก้า สิบ เก้า ตัว, ซึ่ง
มิ ได้ หลง หาย นั้น. ดั่ง นี้ และ พระ บิดา ของ ท่าน ทั้งหลาย, ที่ ๑๔
อยู่ สวรรค์, ไม่ มี พระ ไทย ปราถนา จะ ให้ ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด, ใน คน
เลก น้อย นี้ ฉิบหาย.

๑๕ ๏ ถ้าแม้น, พี่น้องของตัวได้ผิดแก่ตัวแล้ว, จงไปว่าแก่
เขา, ท่านกับเขาผู้เดียว. แม้นเขาฟังท่าน, ๆ ได้เขาเปนพี่
๑๖ น้องอีก. แม้นว่า, เขาไม่ฟังท่าน. จงเอาคนหนึ่งสองคนภา
ไปด้วย, เพื่อด้วยปากพญาณคนหนึ่งสองคนนั้น, ถูกคำจะ
๑๗ หมั้นคงได้. ถ้าแม้นเขามิฟังคนหนึ่งสองคนนั้น, ก็ไปบอก
แก่จำพวกลูกสิษ. ถ้าเขามิฟังพวกลูกสิษนั้น, ก็ให้เขาเปน
แก่ท่านเหมือนคนต่างประเทษ, แลคนเกบภาษี. เราบอกแก่
๑๘ ท่านทั้งหลายเปนแท้ว่า, สาระพัดซึ่งท่านจะผูกหน่วงไว้, บน
แผ่นดิน, ก็จะผูกหน่วงในสวรรค์. แลสาระพัดซึ่งท่านจะแก้
๑๙ หลุดในแผ่นดิน, ก็จะหลุดในสวรรค์. เราว่าแก่ท่านอีกว่า,
ถ้าแม้นสองคนในพวกท่านบนแผ่นดิน, จะร่วมพร้อมใจกัน,
ในข้อหนึ่งข้อใด, ซึ่งจะขอนั้น, จะได้จากพระบิดาของเราที่
๒๐ อยู่สวรรค์. ด้วยว่า, ที่มีสองสามคนชุมนุมกันในนามของ
เรา, ที่นั่น, เราอยู่ในท่ากลางเขา.
๒๑ ๏ ขณะนั้น, เปโตรมาทูลพระองค์ว่า, พระองค์เจ้าข้า, พี่น้อง
ข้าพเจ้า, จะทำผิดแก่ข้าพเจ้ากี่หน, แลข้าพเจ้าจะยกผิดนั้น,
๒๒ ถึงเจ็ดหนหฤๅ. พระเยซูตรัสแก่เขาว่า, เราว่าแก่ท่านมิใช่ถึง
๒๓ เจ็ดหน, แต่ว่าถึงเจ็ดสิบหน, คูณเจ็ดหน. เหตุฉนี้, ราช
สมบัติสวรรค์, เหมือนหนึ่ง, กระษัตรองค์หนึ่ง, ที่จะใคร่คิด
๒๔ บัญชีย์กับข้าหลวงของเธอ. แลเมื่อจับการคิดนั้น, เขาภาเอา
คนหนึ่ง, ซึ่งเปนนี้แก่เธอ, ถึงหมื่นตะลันต์, (ตะลันต์นั้นเปน
๒๕ เงินประมาณยี่สิบเบ็ดชั่ง) แต่เขาไม่มีอะไรจะใช้นี้นั้น,
จ้าวนายเขา, สั่งให้ขายทั้งตัว, แลเมีย, แลลูก, แลบันดาสิ่ง

ซึ่งมี, ให้ใช้นี่เขา. เหตุฉนี้, ข้าหลวงนั้น, จึ่งกราบลง ออ้น ๒๖
วอนท่านว่า, พระองค์เจ้าข้า, ขอโปรด งดไว้แก่ข้าพเจ้า ก่อน,
แล ข้าพเจ้า จะใช้ให้ ทั้งสิ้น. แล้ว จ้าว นายข้า หลวงนั้น, ก็บัง ๒๗
เกิดมีใจ สังเวศ, ปล่อยเขาแล ยกนี่เขา. ครั้นว่า, ข้าหลวง ๒๘
นั้น, ออกไป ก็ได้ภบ คนหนึ่ง, เปนข้า ดว้ยกัน. ซึ่งเปนนี่ แก่
ตัว, ศักหก ตำลึง. แล้ว ก็ จับ บีบ คอเขา ว่า, ใช้ให้ข้า, ซึ่งเจ้า
เปน นี่แก่ข้า. แล เพื่อนข้า คนนั้น, กราบ ลงที่ดิน ออ้น วอนเขา ๒๙
ว่า, ขอโปรด งดไว้ แก่ข้า ก่อน, แล ข้า จะ ใช้ ให้ ท่าน ทั้ง สิ้น.
เขา ก็ไม่ ฟัง, แล้วเอา ลูกนี่ นั้น, ไปทิ้งไว้ในคุก, กว่า เขา จะใช้ ๓๐
นี่นั้น. ฝ่าย พวก เพื่อน ข้า หลวงนั้น, เมื่อได้เหน, ก็ เปน ทุกข์ ๓๑
นัก, แล้วก็เอาเนื้อ ความ ที่เกิดนั้น, มา ทูล แก่ จ้าว นายเขา.
จ้าว นั้น จึ่ง เรียก เอา ตัว เข้า มา, แล้ว ตรัส ว่า, ไอ้ ข้า ขจติ ชั่ว, เรา ๓๒
โปรด ยกเสีย สิ้นซึ่ง เอง เปนนี่, เพราะ เองได้ ขอ แต่ เรา, ไม่ ควร ๓๓
หฤๅ, ที่ เอง จะ เมตา แก่ เพื่อน ข้า ของ เอง, เหมือน เรา ได้ เมตา
แก่ เอง นั้น. แล้ว จ้าว เขา ก็ เคือง พระ ไทย โกรธ, มอบ เขา ไว้ ๓๔
แก่ ผู้ ลง โทษ, กว่า จะ ใช้ ซึ่ง เปน นี่ แก่ ท่าน ทั้ง สิ้น. ดังนี้ ๓๕
แล, พระ บิดา เรา ที่ อยู่ สวรรค์ จะ กระทำ แก่ ท่าน, ถ้า ท่าน ทุกข์
คน, มิ ได้ ยก ความ ผิด แก่ พี่ น้อง ของ ท่าน แต่ ใน ใจ ที่ เดียว.

๏ บท ๑๙ ฯ

๏ อยู่ มา เมื่อ พระเยซู ได้ ตรัส ถ้อย คำ เหล่า นี้ สำเรจ แล้ว. ๑
พระองค์ เสดจ ออก จาก ฆาลิลาย, ไป ใน แว่น แคว้น ยูดาย, ฟาก
ยาระเดน ข้าง โน้น. แล ฝูง คน มาก มาย, ติด ตาม พระองค์ ไป. ๒
พระองค์ ก็ รักษา โรค เขา, ให้ หาย ใน ที่ นั้น. แล พวก ฟาริซซย ๓

มา หา พระองค์, ฟันนะสุด พระองค์ ถาม ว่า, ซึ่ง ผู้ ชาย จะ อย่า เมีย
๔ ของ ตน, เพราะ เหตุ ทุก ประการ, ควร หฤๅ ไม่. ฝ่าย พระองค์
ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน มิ ได้ อ่าน หฤๅ ว่า, ผู้ สร้าง มนุษ ใน เดิม, ก็
๕ สร้าง เขา เปน ชาย เปน หญิง, แล้ว ตรัส ว่า, เพราะ เหตุ ฉนี้, บุรุษ
จะ ละ พ่อ แม่, ไป ติด พัน กับ ภรรยา, แล้ว ทั้ง สอง นั้น, จะ เปน
๖ เนื้อ เดียว กัน. จะ เปน สอง ต่อ ไป อีก มิ ได้, แต่ จะ เปน เนื้อ อัน
เดียว กัน. เหตุ ฉนี้, ซึ่ง พระเจ้า ให้ ติด พัน กัน แล้ว, อย่า ให้ มนุษ
๗ มา แยก จาก กัน เลย. เขา จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า, ถ้า ดั่ง นั้น, เหตุ
๘ ไฉน โมเซ สั่ง ให้ ทำ หนังสือ อย่า ให้ เขา ไป. พระองค์ ตรัส แก่ เขา
ว่า, โมเซ ยอม ให้ ท่าน ทั้งหลาย, อย่า ภรรยา ของ ท่าน นั้น, เปน
๙ เพราะ ใจ ท่าน แขง กระด้าง. แต่ ที่ เดิม หา เปน ดั่ง นั้น ไม่. ฝ่าย
เรา ตรัส แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, ผู้ ใด อย่า ภรรยา ของ ตน, เว้น
แต่ ภรรยา นั้น, ผิด กับ ชาย อื่น, แล้ว จะ มา รับ ภรรยา อื่น, ก็ ผิด
ประเวณีย์. แล ผู้ ใด รับ หญิง ที่ อย่า นั้น, เปน ภรรยา ก็ ได้ ผิด
๑๐ ประเวณีย์ ด้วย. พวก สิษ ของ พระองค์, จึ่ง ทูล พระองค์ ว่า, ถ้า
การ ผัว แล เมีย เปน ดั่ง นั้น, ที่ จะ ไม่ เปน ผัว เมีย กัน เลย, ดี
๑๑ กว่า. พระองค์ ตรัส แก่ สิษ ว่า, ซึ่ง ทุก คน จะ รับ คำ นี้ ก็ มิ ได้,
๑๒ เว้น แต่ ผู้ โปรด ให้ เท่า นั้น. ด้วย ว่า, ซึ่ง บังเกิด เปน กะเทย แต่
ครรภ มารดา ก็ มี, ซึ่ง มนุษ กระทำ ให้ เปน ก็ มี, แล ซึ่ง กระทำ
ให้ ตัว เอง เปน, เพราะ เหน แก่ เมือง สวรรค์ ก็ มี, ใคร รับ ได้ ก็
ให้ รับ เอา เถิด.

๑๓ ๏ ใน ขณะ นั้น, เขา เอา พวก เดก มา หา พระองค์, เพื่อ จะ ให้
พระองค์ วาง พระ หัดถ์ บน เขา, แล อวย พร ให้, แล พวก สิษ ก็

ห้าม เขา. ฝ่าย พระเยซู ตรัส ว่า, ยอม ให้ เดก เข้า มา หา เรา, อย่า ๑๔
ห้าม เลย. เพราะ ว่า, ชาว เมือง สวรรค์ เปน แต่ อย่าง นี้. แล เมื่อ ๑๕
พระองค์ วาง พระ หัดถ์ บน เขา แล้ว, ก็ เสดจ ไป จาก ที่ นั่น. แล ๑๖
นี่ แนะ, มี คน หนึ่ง มา ทูล พระองค์ ว่า, ท่าน อาจารย์ ผู้ เปน ดี,
ข้าพเจ้า จะ ต้อง ทำ ดี ประการ ใด, เพื่อ จะ ได้ ชีวิตร จำเริญ เปน
นิจ. ฝ่าย พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, เหตุ ไฉน, ตัว เจ้า เรียก เรา ๑๗
ว่า ดี. ซึ่ง เปน ดี ไม่ มี, เว้น แต่ พระเจ้า ผู้ เดียว. แต่ ทว่า, ถ้า เจ้า
ปราถนา จะ เข้า ใน ชีวิตร, ก็ จง ถือ รักษา พระ บัญญัติ. คน นั้น ถาม ๑๘
ว่า, พระ บัญญัติ อะไร. พระเยซู ตรัส ว่า, อัน นี้ ว่า, อย่า ฆ่า คน.
อย่า ผิด ผัว เมีย เขา, อย่า ลัก ของ เขา, อย่า เปน พญาณ เท็จ. นับ ๑๙
ถือ พ่อ แม่ ตน. แล้ว รักษ เพื่อน บ้าน ของ ตน, เหมือน รักษ ตน
เอง. คน หนุ่ม นั้น ทูล พระองค์ ว่า, บัญญัติ ทั้ง นี้, ข้าพเจ้า ได้ ถือ ๒๐
รักษา ไว้ ทุก สิ่ง, ตั้ง แต่ เปน เดก มา, ข้าพเจ้า ยัง ขาด อะไร อีก
บ้าง. พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, ถ้า จะ เปน ดี รอบ คอบ, จง ไป ๒๑
ขาย ทรัพย์ สมบัติ ซึ่ง เจ้า มี อยู่ นั้น, แล ให้ ทาน แก่ คน จน, แล้ว
ตัว เจ้า จึ่ง จะ มี คลัง ทรัพย์ ใน เมือง สวรรค์, แล้ว จง ติด ตาม
เรา มา. ฝ่าย เมื่อ คน หนุ่ม ได้ ยิน คำ นี้, ก็ ออก ไป เป่น ทุกข์ นัก. ๒๒
ด้วย ว่า, เขา มี ทรัพย์ สมบัติ เปน อัน มาก. ฝ่าย พระเยซู ตรัส แก่ ๒๓
พวก สิษ ของ พระองค์ ว่า, เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, ซึ่ง คน
มั่ง มี จะ เข้า ใน เมือง สวรรค์ เปน ยาก นัก. แล เรา ตรัส แก่ ท่าน ๒๔
ทั้งหลาย อีก ว่า, อัน ตัว อูฐ จะ ลอด รู เข็ม, จะ ง่าย กว่า, คน มั่ง
มี จะ เข้า ใน เมือง พระเจ้า. ฝ่าย พวก สิษ เมื่อ ได้ ยิน ก็ ประหลาด ๒๕
ใจ นัก ว่า, ถ้า ดั่ง นั้น, ใคร จะ รอด ได้. แต่ พระเยซู แล ดู พวก ๒๖

สิบ ตรัสว่า, ด้วย มนุษ จะเปนมิได้. แต่พระเจ้าก็ทำได้หมด.
๒๗ ๏ ครั้งนั้นเปโตรจึ่งทูลพระองค์ว่า, ก็นี่ แนะ, ข้าพเจ้าทั้งหลาย
ได้ละ สาระพัด, แล้วติดตาม พระองค์มา, ก็ จะเปนหยางไร
๒๘ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายนี้. ฝ่ายพระเยซู ตรัสแก่เขาว่า, เราว่าแก่
ท่านทั้งหลายเปนแท้ว่า, ท่านนี้ซึ่งได้ติดตามเรามานั้น, ครั้น
สาระพัดจะตั้งใหม่แล้ว, แล บุตรมนุษจะเสดจนั่งบนพระธี่
นั่งอันรุ่งเรือง, ท่านทั้งหลายจะนั่งในพระธี่นั่งสิบสองอัน,
๒๙ จะพิภากษาพวกยิศราเอลสิบสองกระกูล. ผู้ใดได้สละเรือน
แลพี่น้องชายหญิง, บิดามารดาเมีย ลูก ไร่ นา, เพราะนามของ
เรา, ผู้นั้นจะได้ร้อยเท่า, แล้วยังจะได้มรฎกชีวิตรจำเริญเปน
๓๐ นิจ. แต่หลายคนซึ่งเปนข้างต้น, จะกลับเปนข้างปลาย, คน
ที่ปลาย, จะกลับเปนข้างต้น.

๏ บท๒๐ ฯ

๑ ๏ ด้วยว่า, ราชสมบัติสวรรค์ อุประมาเหมือนเจ้าเรือนคน
หนึ่ง, ที่ออกไปแต่เช้าฯ, ไปจ้างคนมาทำการในสวนอะหงุ่นของ
๒ ตน. ครั้นตกลงราคากับลูกจ้างนั้น, วันละสลึง, ก็ใช้เขาไป
๓ ทำการในสวนอะหงุ่น. แล้วก็ออกไปอีกเพลาสามโมง, เหน
๔ คนอื่นยืนอยู่เปล่ากลางตลาด, ก็ว่าแก่เขาว่า, เจ้าทั้งหลาย
จงไปในสวนอะหงุ่น, แลซึ่งควรเท่าไรข้าจะให้. ฝ่ายเขาก็
๕ ไป. แลเจ้าเรือนออกไปอีกเพลาเที่ยง, แลเพลาสามโมงบ่าย,
๖ ทำเหมือนกัน. ประมาณบ่ายห้าโมง, ก็ออกไปอีก, มาภบพวก
อื่นยืนอยู่เปล่าๆ, แล้วว่าแก่เขาว่า, เจ้ามายืนอยู่ที่นี่ทั้ง
๗ วันทำไม. เขาตอบแก่ท่านว่า, เพราะไม่มีใครจ้างข้าพเจ้า.

เจ้า เรือน ว่า แก่ เขา ว่า, ท่าน ทั้งหลาย จง เข้า ไป ใน สวน อะหงุ่น,
แล ซึ่ง ควร เท่าไร ท่าน จะ ได้. แล ครั้น เพลา พลบ ค่ำ, เจ้า ของ ๘
สวน อะหงุ่น นั้น สั่ง เจ้า พนัก งาน ว่า, จง เรียก คน ทำ การ มา,
แล ให้ ค่า จ้าง แก่ เขา, ตั้ง แต่ คน ที่ มา ที่ สุด, จน ถึง คน เดิม.
ฝ่าย คน ที่ มา ประมาณ ห้า โมง บ่าย นั้น, ก็ได้ รับ คนละ สลึง ทุก ๙
คน. ส่วน คน ที่ มา เดิม, นึก ว่า เขา จะ ได้ มาก กว่า, แต่ เขา ได้ ๑๐
รับ คนละ สลึง เหมือน กัน. เมื่อ ได้ รับ แล้ว, ก็ บ่น แก่ เจ้า เรือน ๑๑
ว่า, คน ที่ สุด เหล่า นี้, ก็ ได้ ทำ การ แต่ โมง เดียว, แล ท่าน ให้ ๑๒
เปน เสมอ กัน กับ เรา, ซึ่ง ได้ ทน การ หนัก, แล ร้อน ทั้ง วัน. ฝ่าย ๑๓
ท่าน ตอบ แก่ ผู้ หนึ่ง ใน พวก นั้น ว่า, มิศหาย เอ๋ย, เรา หา ได้ ผิด
แก่ เจ้า ไม่. เจ้า มิ ได้ ตก ลง กับ เรา วันละ สลึง หฤๅ. ของ ๆ ๑๔
เจ้า, ๆ เอา ไป เถิด. เรา จะ ให้ แก่ คน ที่ มา ที่ สุด, เหมือน กับ ๑๕
เจ้า. ไม่ ควร หฤๅ ว่า, เรา จะ ทำ ตาม ปราถนา ด้วย ของ ๆ เรา.
เพราะ เรา เปน ดี, ตา ของ เจ้า เปน ชั่ว หฤๅ. ก็ เหตุ ดั่ง นี้, คน ที่ ๑๖
ปลาย จะ กลับ เปน ต้น, แล ที่ ต้น, จะ กลับ เปน ปลาย. ด้วย ว่า,
ที่ รับ เชิญ ก็ มาก, ที่ เลือก สัน ก็ น้อย.

๏ แล้ว พระเยซู เสดจ ขึ้น ไป เมือง ยะรูซเลม, ก็ ภา สิษ สิบ ๑๗
สอง คน ไป ใน กลาง ทาง เปน ที่ ว่าง คน, จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, ก็ นี่ ๑๘
แนะ, เรา ทั้งหลาย, ขึ้น ไป เมือง ยะรูซเลม, แล บุตร มนุษ จะ
ต้อง มอบ ให้ แก่ ปะโรหิต ผู้ ใหญ่, แล พวก อาลักษ, แล เขา จะ
ปรับ โทษ ท่าน ถึง ตาย, แล จะ มอบ ท่าน แก่ คน ต่าง ประเทษ, ๑๙
ให้ เยาะ เย้ย, ให้ เฆี่ยน, แล ตรึง ไว้ ที่ ไม้ กาง เขน. แล้ว ใน วัน
ที่ สาม ท่าน จะ ขึ้น เปน ใหม่.

๒๐ ๏ ในขณะนั้น, แม่ของลูกเซเบดาย, เข้ามากับลูกของตน,
๒๑ กราบไห้วพระองค์. ปราถนาแต่พระองค์สิ่งหนึ่ง. พระองค์ก็
ตรัสแก่แม่หญิงนั้นว่า, ท่านปราถนาอะไร. เขาทูลพระองค์
ว่า, ขอให้ลูกข้าพเจ้าสองคนนี้, นั่งข้างขวาท่านคนหนึ่ง, ข้าง
๒๒ ซ้ายท่านคนหนึ่ง, ในราชสมบัติของพระองค์. ฝ่ายพระเยซูตรัส
ว่า, ท่านปราถนาซึ่งท่านไม่รู้. ท่านจะกินแต่จอกที่เราจะ
กินได้หฤๅ, แลบัพติศมาซึ่งเรารับ, ท่านจะรับได้หฤๅ. เขา
๒๓ ทูลว่า, ได้อยู่. แลพระองค์ตรัสแก่เขาว่า, จอกของเราท่าน
จะกินจริง, แลบัพติศมาซึ่งเรารับ, ท่านจะรับ, แต่ซึ่งจะนั่ง
ข้างขวา, แลข้างซ้ายของเรานั้น, ที่จะให้นั้น, ไม่เปนการของ
เรา. แต่พระบิดาของเรา, เตรียมไว้เพื่อผู้ใด, จะให้แก่ผู้นั้น.
๒๔ ฝ่ายสิษทั้งสิบคนได้ยินดังนั้น, ก็เคืองใจแก่พี่น้องสองคน.
๒๕ ฝ่ายพระเยซูจึ่งเรียกสิษทั้งหลาย, แล้วตรัสว่า, ท่านรู้อยู่ว่า,
ผู้ครอบครองนาๆประเทศ, ก็บันขสั่งเขา, แลคนที่เปน
๒๖ ใหญ่ก็บังคับเขา, แต่จะหาเปนดั่งนั้นในพวกท่านไม่ ถ้าผู้
ใดปราถนาจะเปนใหญ่ในพวกท่าน, ก็ให้ผู้นั้น, รับใช้ท่าน
๒๗ ทั้งหลาย. ถ้าผู้ใดจะใคร่เปนเอกเปนต้น, ให้ผู้นั้น, เปนข้า
๒๘ ของท่านทั้งหลาย. เหมือนหนึ่งบุตรมนุษมิได้มาให้เขาปรนิ
บัติท่าน, แต่จะปรนิบัติเขา, แลจะให้ชีวิตรเปนค่าไถ่คน
เปนอันมา.

๒๙ ๏ แลครั้นพระองค์กับลูกสิษออกจากเมืองยะริโฮ, ฝูงคน
๓๐ เปนอันมาก, ก็ติดตามพระองค์ไป. แลนี่แนะ, คนตาบอดสอง
คนนั่งริมหนทาง. เมื่อเขาได้ยินว่า, พระเยซูเสดจไปนั้น,

เขาก็ ร้อง เปน เสียง ดัง ว่า, พระองค์ เจ้า บุตร ดาวิด, ขอ ทรง พระ
เมตา แก่ ข้าพเจ้า เถิด. ฝ่าย ฝูง คน ก็ ห้าม เขา ให้ นิ่ง, แต่ เขา ๓๑
ร้อง เสียง ดัง ยิ่ง ขึ้น อีก ว่า, พระองค์ เจ้า บุตร ดาวิด, ขอ ทรง พระ
เมตา แก่ ข้าพเจ้า เถิด. พระเยซู จึ่ง อยุด อยู่, เรียก เขา ตรัส ว่า, ๓๒
ท่าน ทั้ง สอง เรียก เรา, ปราถนา จะ ให้ เรา ทำ อะไร แก่ ท่าน. เขา ๓๓
ทูล ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า, ขอ ให้ ตา ข้าพเจ้า เหน ได้. พระเยซู ทรง ๓๔
พระ เมตา ต้อง ตา เขา, แล ใน ทัน ใด นั้น, ตา เขา ก็ เหน ได้. แล
เขา ติด ตาม พระองค์ ไป.

๏ บท ๒๑ ฯ

๏ ครั้น ว่า, เขา มา ใกล้ ยะรูซา เลม ถึง เบธ ฟาเฆ, ที่ ภูเขา ๑
เอลายโอน, พระเยซู ใช้ ศิษ สอง คน ตรัส สั่ง เขา ว่า, จง ไป บ้าน ที่ ๒
อยู่ ตรง หน้า เรา, แล บัด เดี๋ยว, ท่าน จะ ภบ แม่ ลา ผูก อยู่, กับ
ลูก มัน ด้วย. แก้ เสีย, ภา มา ให้ เรา. ถ้า แม้น, มี ผู้ ใด จะ ว่า ๓
อะไร แก่ ท่าน, ๆ จง ว่า, พระองค์ เจ้า ต้อง ประสงษ์. แล้ว เขา จะ
ปล่อย ให้ มา ที่ เดียว. แล การ ทั้ง ปวง นี้, ก็ บังเกิด เปน เพื่อ จะ ให้ ๔
สำเร็จ คำ แห่ง ผู้ ทำนาย, ซึ่ง กล่าว ไว้ ว่า, จง บอก แก่ บุตรี แห่ง ๕
ซีโอน ว่า, ดู กระ ท่าน, กระษัตร ของ ท่าน มา หา ท่าน, มี ใจ อัน
สุภาพ, เสด็จ นั่ง บน แม่ ลา แล ลูก ลา. ลูก ศิษ สอง คน ไป, ทำ ๖
ตาม พระเยซู สั่ง เขา. แล ภา เอา ลา, แล ลูก ลา นั้น, เอา เสื้อ ผ้า, ๗
ของ ตน ปู บน หลัง ลา นั้น, ก็ เชิญ พระองค์ เสด็จ นั่ง บน ลา. แล
ฝูง คน เปน อัน มาก, ก็ ปู เสื้อ เขา กลาง ทาง, แล พวก อื่น ตัด กิ่ง ๘
ไม้, ทอด ใน หน ทาง. แล ฝูง คน ที่ เดิน หน้า, แล ตาม หลัง ก็ ร้อง ๙
ว่า, โฮ้ซันนา แก่ บุตร ดาวิด, ให้ ท่าน ผู้ มา ใน นาม ชื่อ ของ พระ

๑๐ องค์เจ้า จำเริญ ศุข, โฮ้ซันนา ในที่ สูง สุด. ครั้น พระองค์เสด็จ
เข้าใน ยะรูซาเลม แล้ว, สิ้นทั้ง เมือง สะเทือน สะท้าน ว่า, ท่าน
๑๑ นี้ เปนผู้ใด. แล ฝูง คน ทั้งหลาย ว่า, ท่าน นี้ เปน เยซู ผู้ ทำนาย,
๑๒ มา แต่ นาซาเรธ แขวง ฆาลิลาย. พระเยซู จึ่ง เข้าไป ในวิหาร พระ
เจ้า, แล ขับไล่ บันดาผู้ ซื้อ ขาย ใน วิหาร นั้น, แล คว่ำ โตะ แห่ง
๑๓ คน แลก เงิน, กับ ร้าน คน ที่ ขาย นกพิราบ. แล ตรัส แก่เขา ว่า,
มี คำ เขียน ไว้ ว่า, เรือนของเรา จะ ได้ ชื่อ ว่า, เปน เรือน ออ้น วอน,
แต่ ท่าน ทั้งหลาย ได้ กระทำ เรือน นั้น, ให้ เปน ถ้ำ แห่ง พวก โจร.
๑๔ แล้ว คน ตาบอด, คน งอ่ย, มา หา พระองค์ ใน วิหาร. แล พระองค์
๑๕ รักษา เขา, ให้ หายโรค สิ้น. ฝ่าย เมื่อ พวก ปะโรหิตใหญ่, แล พวก
อาลักษ, ได้เหน การ อัศจรรย์ ซึ่ง พระองค์ กระทำ, แลเดก ทั้ง
หลาย ร้อง ใน วิหาร ว่า, โฮซันนา แก่ บุตร ดาวิด, เขา ก็ เคือง ใจ
๑๖ นัก. ว่า แก่ พระองค์ ว่า, ท่าน ไม่ ได้ ยิน ซึ่ง เขา ว่า หฤๅ. พระเย
ซู ตรัส แก่ เขา ว่า, เออ ได้ ยิน. ท่าน ยังไม่ ได้ อ่าน หฤๅ, ที่ ว่า,
๑๗ แต่ ปาก แห่ง เดก ออ่น ที่ ยัง กิน นม, เรา จะ รับ คำ สรรเสิญ. แล้ว
พระองค์ ละ เขา ออกไป จาก เมือง, ถึง เบธเนีย, แล อยุด ภัก ที่ นั่น.
๑๘ ๏ ครั้น เพลา เช้า, เมื่อ พระองค์ กลับ ไป เมือง, ก็ อยาก อาหาร.
๑๙ แล ครั้น เหน ต้น มะเดื่อ เทศ ต้น หนึ่ง, อยู่ ริม ทาง, พระองค์ เข้า
มา ใกล้ ต้น นั้น, ก็ ไม่ เหน อะไร เว้น แต่ ใบ เท่า นั้น. พระองค์ จึ่ง
ตรัส แก่ ต้น นั้น ว่า, อย่า ให้ เกิด ผล แต่ เอง ต่อ ไป เปน นิจ. แล
๒๐ ใน ประเดี๋ยว หนึ่ง, ต้น มะเดื่อ เทศ ก็ เหี่ยว แห้ง ไป. ครั้น สิษ
ทั้งหลาย ได้ เหน, ก็ ประหลาด ใจ ว่า, เปน ไฉน ต้น มะเดื่อ เทศ, ใน
๒๑ ประเดี๋ยว หนึ่ง, ก็ เหี่ยว แห้ง ไป. ฝ่าย พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า,

เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, ถ้า ท่าน มี ความ เชื่อ แล มิ ได้ สงไส,
ท่าน จะ กระทำ มิ ใช่ ซึ่ง ทำ แต่ ต้น มะเดื่อเทศ นี้ สิ่ง เดียว, แต่
แม้น ท่าน จะ ว่า แก่ ภูเขา นี้ ว่า, จง ถอย ไป ทิ้ง ลง ใน ชเล, ก็ จะ
เปน ตาม. แล สรรพ สิ่ง, ซึ่ง ท่าน จะ ขอ, ใน ความ ออ้น วอน ดว้ย ๒๒
มี ความเชื่อ, ท่าน จะ ได้.
๒๓ ๑ แล เมื่อ พระองค์ เข้า ใน วิหาร แล้ว, พวก ปะโรหิต ใหญ่,
แล พวก ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แห่ง ชะาว เมือง, มา หา พระองค์ เมื่อ กำลัง
สั่ง สอน อยู่, แล ถาม พระองค์ ว่า, ท่าน กระทำ การ นี้ ดว้ย อำนาท
อะไร, แล ใคร ผู้ ใด ให้ ท่าน มี อำนาท ดั่ง นี้. ฝ่าย พระเยซู ตรัส ๒๔
แก่ เขา ว่า, เรา จะ ถาม ท่าน ทั้งหลาย คำ หนึ่ง ดว้ย, แม้น ท่าน
จะ บอก เรา, เรา จะ บอก ท่าน ทั้งหลาย เหมือน กัน ว่า, เรา กระทำ
การ นี้, ดว้ย อำนาท อะไร. ศิล บัพติศมา แห่ง โยฮัน มา แต่ ไหน, ๒๕
มา จาก สวรรค์ หฤๅ, ๆ จาก มนุษ. ฝ่าย เขา คิด กัน ว่า, ถ้า เรา จะ
ว่า มา แต่ สวรรค์, ท่าน จะ ว่า แก่ เรา ทั้งหลาย ว่า, เหตุ ไฉน, ท่าน
จึ่ง มิ ได้ เชื่อ เขา. ถ้า เรา จะ ว่า มา แต่ มนุษ, ก็ กลัว ฝูง คน. ดว้ย ๒๖
ว่า, คน ทั้งปวง ถือ ว่า, โยฮัน นั้น เปน ผู้ ทำนาย. แล้ว เขา ตอบ ๒๗
แก่ พระเยซู ว่า, เรา ไม่ รู้. แล พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, เรา จะ ไม่
บอก ท่าน ทั้งหลาย ว่า, เรา ได้ กระทำ การ นี้ ดว้ย อำนาท อะไร.
๒๘ ๑ แต่ ท่าน ทั้งหลาย คิด เหน อะไร, ยัง มี คน หนึ่ง มี ลูก
สอง คน, แล้ว ท่าน ก็ ไป หา ลูก ใหญ่ ว่า, ลูก เอ๋ย, วัน นี้ จง ไป ทำ
การ ใน สวน อะหงุ่น ของ เรา. ลูก นั้น ตอบ ว่า, เรา ไม่ ไป. แต่ ๒๙
ภาย หลัง, กลับ ใจ จึ่ง ไป. แล้ว ท่าน ไป หา ลูก ที่ สอง ว่า เหมือน ๓๐
กัน. เขา ตอบ ว่า, ข้าพเจ้า จะ ไป เจ้า ข้า, แต่ หา ไป ไม่. ใน ลูก ๓๑

สองคน นี้, ใคร ได้ ทำ ตาม ปราถนา แห่ง บิดา. เขา ตอบ พระองค์
ว่า, ลูก ใหญ่. พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย
เปน แท้ ว่า, พวก เกบ ภาษี แล พวก หญิง แพรศยา, จะ เข้า ใน
๓๒ เมือง พระเจ้า ก่อน ท่าน ทั้งหลาย. ด้วย ว่า, โยฮัน มา แก่ ท่าน ทั้ง
หลาย ใน ทาง ชอบ ธรรม, แล ท่าน หา ได้ เชื่อ ท่าน ไม่. แต่ พวก
เก็บ ภาษี แล หญิง แพรศยา ได้ เชื่อ ท่าน. ฝ่าย ท่าน ทั้งหลาย เมื่อ
รู้ เหน แล้ว, ภาย หลัง มิ ได้ กลับ ใจ เสีย ใหม่, เพื่อ จะ เชื่อ ท่าน.
๓๓ ๏ ท่าน จง ฟัง คำ อุปะมา อีก ว่า, ยัง มี คน หนึ่ง เปน เจ้า เรือน,
ที่ ได้ ปลูก สวน เถา อะหงุ่น แล ทำ รั้ว ล้อม รอบ. แล ได้ ขุด บ่อ
สำหรับ หีบ อะหงุ่น, แล้ว ได้ ปลูก หอ คอย ไว้, แล ให้ แก่ ชาว
๓๔ สวน เช่า, แล้ว ก็ ไป เมือง อื่น. ครั้น เมื่อ ระดู ผล มา ใกล้ แล้ว,
๓๕ ก็ ใช้ บ่าว ไป ถึง ชาว สวน, จะ รับ ผล แต่ สวน นั้น. แล ชาว สวน
ก็ จับ บ่าว ทั้งหลาย ของ ท่าน, มา เฆี่ยน บ้าง, ฆ่า เสีย บ้าง, ขว้าง
๓๖ ด้วย หิน บ้าง. อีก ทีหนึ่ง, ท่าน ก็ ใช้ บ่าว มาก กว่า คราว ก่อน ไป,
๓๗ แล ชาว สวน, จึ่ง ทำ แก่ เขา เหมือน กัน. สุด ท้าย ท่าน ใช้ ลูก ไป
๓๘ หา เขา คิด ว่า, เขา จะ เกรง ลูก ของ เรา. แต่ เมื่อ ชาว สวน เหน
ลูก ของ ท่าน มา, เขา พูด กัน ว่า, นี่ แน เปน เจ้า มรฎก, มา เถิด
๓๙ ให้ เรา ฆ่า ท่าน เสีย, แล้ว ริบ เอา มรฎก. แล เขา มา จับ ลูก นั้น,
๔๐ แล้ว ทิ้ง ออก จาก สวน ฆ่า เสีย. เหตุ ฉนี้, เมื่อ เจ้า ของ สวน นั้น
๔๑ จะ มา, ท่าน จะ ทำ อะไร แก่ ชาว สวน เหล่า นั้น. คน ทั้งหลาย ตอบ
ว่า, ท่าน จะ ล้าง ผลาญ คน ชั่ว นั้น ด้วย โทษ ร้าย, แล สวน นั้น,
จะ ให้ แก่ ชาว สวน คน อื่น เช่า, ผู้ จะ ส่ง ผล ไม้ ให้ ท่าน ตาม ระดู.
๔๒ ๏ แล้ว พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน ยัง ไม่ ได้ อ่าน ใน พระ

คำภีร หญ่ว่า, สิลาที่ช่างก่อ ทิ้งเสียไม่เอานั้น, สิลานั้น,ได้
เข้าเปนหัวมุมแล้ว. การนี้เปนมาแต่พระองค์เจ้า,แลเปนที่
อัศจรรย์ในตาของเรา. เหตุฉนี้,เราบอกแก่ท่านว่า, ราชสม ๔๓
บัติแห่งพระเจ้าจะยกออกไปจากท่าน, แล้วจะให้แก่คนประ
เทศอื่น,ที่จะทำผลควรแก่ราชสมบัตินั้น. แลผู้ใดจะตก ๔๔
บนหินนี้ก็จะแตกหัก, ถ้าหินนี้จะตกทับบนผู้ใด,ผู้นั้น,จะ
แหลกเปนผง.

๏ ครั้นพวกปะโรหิตผู้ใหญ่, แลพวกฟาริซาย,ได้ยินคำ ๔๕
เปรียบนี้,ก็รู้ว่าพระองค์ตรัสถึงเขา. แต่เมื่อหาช่องจะจับ ๔๖
พระองค์,เขากลัวฝูงคน, ด้วยว่า,ฝูงคนถือว่าพระองค์เปนผู้
ทำนาย.

๏ บท๒๒ ฯ

๏ แล้วพระเยซูตรัสแก่เขาด้วยคำอุปะมาอีกว่า, ราชสม ๑
บัติแห่งสวรรค์,ก็อุปะมาเหมือนกระษัตรองค์หนึ่ง, ผู้ได้จัด ๒
แจงการวิวาหะมงคลพระราชบุตรของเธอ. แล้วใช้ข้าหลวง ๓
ท่าน,ไปบอกแก่คนที่รับเชิญในการนั้น, แลเขาไม่ใคร่จะ
มา. แลท่านใช้ข้าหลวงอื่นไปอีก,สั่งว่า, จงบอกแก่ผู้รับ ๔
เชิญนั้นว่า, ดูกรท่าน,เราได้ตระเตรียมการเลี้ยงไว้แล้ว,วัว
แลสัตวอ้วนพี,ของเรา,ก็ฆ่าเสียแล้ว, แลสิ่งสาระพัดเตรียม
ไว้แล้ว,จงมาถึงงานวิวาหะเถิด. ฝ่ายเขาก็เพิกเฉย,ลางคน ๕
ก็ไปไร่นาของตน,ลางคนก็ไปทำการซื้อขาย. ฝ่ายคนที่เหลือ ๖
นั้น,ก็จับข้าหลวง, ทำให้อับประหยศต่างๆ,แล้วฆ่าเสีย.
ฝ่ายเมื่อกระษัตรทราบเหตุแล้ว,ก็ทรงพระพิโรธ, จึ่งใช้กอง ๗

ทับ ของ ท่าน, ไป ล้าง ผลาญ คน ร้าย เหล่า นั้น, แล เผา บ้าน เมือง
๘ เขา. แล้ว ก็ ตรัส แก่ ข้า หลวง ของ ท่าน ว่า, การ วิวาหะ มงคล ก็
๙ พร้อม อยู่ แล้ว, แต่ ผู้ รับ เชิญ นั้น, ไม่ สม กับ การ. เหตุ ฉนี้, จง
ออก ไป ใน ทาง น้อย ใหญ่, แล ใคร ๆ ซึ่ง ท่าน จะ ภบ ก็ เชิญ เขา
๑๐ เข้า มา ใน การ วิวาหะ. ข้า หลวง เหล่า นั้น, ก็ ออก ไป ที่ หน ทาง,
ก็ เชิญ คน ทั้ง ปวง ที่ ได้ ภบ นั้น, ทั้ง ดี แล ชั่ว, กว่า จะ เต็ม ด้วย
๑๑ คน กิน ใน การ วิวาหะ นั้น. ฝ่าย เมื่อ กระษัตร เสด็จ เข้า มา, ทอด
พระ เนตร คน ที่ นั่ง ใน การ นั้น, ก็ เหน คน หนึ่ง หา ได้ ใส่ เสื้อ สำ
๑๒ หรับ การ ไม่. แล ท่าน ตรัส แก่ เขา ว่า, มิศหาย เอ๋ย, เหตุ ไฉน,
๑๓ ท่าน เข้า มา นี่ หา มิ เสื้อ สำหรับ การ ไม่. ฝ่าย เขา ก็ นิ่ง อยู่. แล้ว
กระษัตร สั่ง คน ใช้ ว่า, ผูก มัด เขา ทั้ง ตีน ทั้ง มือ, เอา ไป ทิ้ง ที่
๑๔ มืด ภาย นอก, ที่ นั่น ก็ จะ ร้อง ให้ ขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟัน, ด้วย ว่า,
ที่ รับ เชิญ ก็ มาก, แต่ ที่ เลือก สัน ก็ น้อย.
๑๕ ๏ ขณะ นั้น, พวก ฟาริซาย ไป คิด อ่าน กัน ว่า, จะ จับ ผิด ใน
๑๖ ถ้อย คำ ของ พระองค์ หย่างไร ได้. แล้ว ก็ ใช้ พวก สิษ ของ เขา กับ
พวก เฮโรด, ให้ ทูล พระองค์ ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า, ข้าพเจ้า ทั้งหลาย
รู้ อยู่ ว่า, พระองค์ เปน สัจ จริง, แล ได้ สอน ทาง แห่ง พระเจ้า ด้วย
ความ จริง, ท่าน มิ ได้ เกรง ผู้ ใด ๆ, แล มิ ได้ เหน แก่ หน้า ผู้ ใด.
๑๗ เหตุ ฉนี้, จง บอก แก่ ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ว่า, ท่าน คิด เหน หย่างไร,
๑๘ ควร จะ ให้ ส่วย แก่ กายซา หฤๅ ไม่. ฝ่าย พระเยซู รู้ การ ชั่ว ของ
เขา จึ่ง ตรัส ว่า, โอ้ คน ทำ เทียม จะ ทด ลอง เรา ทำไม. ให้ เรา
๑๙ ดู เงิน ส่วย นั้น. ฝ่าย เขา เอา เงิน ตรา ให้ พระองค์. แล พระองค์
๒๐ ตรัส แก่ เขา ว่า, รูป นี้ แล คำ จาฤก เปน ของ ใคร. เขา ทูล ว่า ของ

กายซฯ, แล้ว พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, เหตุฉนี้, ของ ๆ กายซฯ, ๒๑
ก็ ยก ให้ แก่ กายซฯ. แล ของ ๆ พระเจ้า, ก็ ถวาย แก่ พระเจ้า.
ครั้น เขา ได้ ฟัง, ก็ ประหลาด ใจ, แล ละ พระองค์ กลับ ไป. ๒๒
๏ ใน วัน นั้น พวก ซฯดูกาย, ซึ่ง ว่า อัน จะ เปน ขึ้น มา จาก ตาย ๒๓
นั้น ไม่ มี, มา หา พระองค์, ถาม พระองค์ ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า, โม ๒๔
เซ สั่ง ว่า, ถ้า ผู้ ใด ตาย ไม่ มี ลูก, ก็ ให้ น้อง ชาย เขา รับ เมีย
ของ เขา, แล ให้ สืบ พืชน์ พันธ์ แก่ พี่ชาย นั้น. ฝ่าย ใน พวก ข้าพเจ้า ๒๕
ทั้งหลาย, ก็ มี พี่ น้อง ผู้ ชาย เจ็ด คน. พี่ หัว ปี มี เมีย แล้ว ก็ ตาย,
แล เมื่อ ยัง ไม่ มี ลูก ก็ ละ เมีย ไว้ แก่ ผู้ น้อง. แล น้อง ที่ สอง, ๒๖
ที่ สาม, จน ถึง ที่ เจ็ด, ก็ เหมือน กัน. ภาย หลัง สุด ท้าย, หญิง ๒๗
ก็ ตาย ด้วย. ใน เมื่อ วัน จะ เปน ขึ้น มา นั้น, หญิง นั้น, จะ เปน ๒๘
ภรรยา ของ ใคร, ด้วย ว่า, ทั้ง เจ็ด คน ได้ รับ เปน ภรรยา แล้ว.
พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน หลง นัก ไม่ รู้ จัก คำ จาฤก, แล ไม่ ๒๙
รู้ จัก ซึ่ง ฤทธิ เดช แห่ง พระเจ้า. เพราะ ว่า เมื่อ จะ เปน ขึ้น มา นั้น, ๓๐
หา ได้ รับ เปน ผัว เมีย ไม่, หา ได้ มอบ ให้ เปน ผัว เมีย กัน, แต่
เปน เหมือน ทูต ของ พระเจ้า ใน สวรรค์. แต่ ถึง การ ซึ่ง ผู้ ตาย ๓๑
จะ เปน ขึ้น มา นั้น, ท่าน ทั้งหลาย ยัง ไม่ ได้ อ่าน หฤา, ซึ่ง คำ ที่
พระเจ้า ตรัส ว่า, เรา เปน พระเจ้า แห่ง อับราฮาม, แล พระเจ้า ๓๒
แห่ง ยิศฮาค, แล พระเจ้า แห่ง ยาโคบ. พระเจ้า จะ เปน พระเจ้า
ของ ผู้ ตาย มิ ได้, แต่ เปน พระเจ้า ของ ผู้ เปน. แล ฝูง คน เมื่อ ได้ ๓๓
ฟัง, ก็ ประหลาด ใจ ด้วย โอวาท ของ พระองค์.
๏ ฝ่าย พวก ฟาริซาย, เมื่อ ได้ ยิน ว่า พระองค์ กระทำ ให้ พวก ๓๔
ซฯดูกาย พูด มิ ได้, ก็ มา ประชุม พร้อม กัน. แล คน หนึ่ง ใน พวก ๓๕

เขา, เปนผู้อะธิบายกฎหมาย, จะทดลองพระองค์จึ่งถามพระ
๓๖ องค์ว่า, อาจารย์เจ้าข้า, ในพระบัญญัติ, ข้อใดเปนใหญ่. พระ
๓๗ เยซูตรัสแก่เขาว่า, จงรักษพระองค์ผู้เปนพระเจ้าของท่าน,
ด้วยสุดใจของท่าน, แลสุดจิตรของท่าน, แลด้วยสิ้นสุด
๓๘ ความคิดของท่าน. นี่แลเปนพระบัญญัติต้น, บัญญัติใหญ่. แล
๓๙ ที่สองก็เหมือนกัน, คือจงรักษเพื่อนบ้านเหมือนรักษตัวเอง.
๔๐ บัญญัติแลคำทำนายทั้งสิ้น, ก็เกี่ยวของในบัญญัติสองข้อนี้.
๔๑ ๏ ฝ่ายเมื่อพวกฟาริซายยังประชุมกันอยู่นั้น, พระเยซูตรัส
๔๒ แก่เขาว่า, ท่านทั้งหลายคิดเหนหย่างไร ถึงคฤษโต, ท่าน
เปนบุตรของผู้ใด. เขาตอบพระองค์ว่า, เปนบุตรของดาวิด.
๔๓ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า, ถ้าฉะนั้นเป่นไฉนดาวิดโดยพระ
๔๔ วิญาณ, ได้ร้องเรียกคฤษโตว่า, เปนพระองค์เจ้า. เมื่อว่าพระ
เจ้าได้ตรัสแก่พระองค์เจ้าของข้าพเจ้าว่า, ท่านจงนั่งที่พระ
หัดถ์เบื้องขวาของเรา, กว่าเราจะตั้งสัตรูท่าน, เปนที่รองพระ
๔๕ บาทของท่าน. เหตุฉนี้, ถ้าดาวิดเรียกท่านว่าพระองค์เจ้า,
๔๖ เปนไฉนท่านจะเปนบุตรของดาวิดเล่า. แลหามิผู้ใดผู้หนึ่ง
ที่จะตอบพระองค์ไม่. ตั้งแต่วันนั้น, ไม่มีผู้ใดอาจซักถาม
พระองค์ต่อไปเลย.

๏ บท ๒๓ ฯ

๑ ๏ ครั้งนั้น, พระเยซูตรัสแก่ฝูงคน, แลพวกสิษของพระองค์
๒ ว่า, พวกอาลักษแลพวกฟาริซายนั่งบนที่นั่งของโมเซ, เหตุฉนี้,
๓ สิ่งใดๆ ซึ่งเขาสั่งท่านทั้งหลายให้ถือ, จงถือ, แลประพฤษธิ
๔ ตาม. แต่อย่าประพฤษธิตามการเขา. ด้วยเขาว่า, แลยังไม่

ทำ. ด้วย เขา ผูกมัด ของ หนัก ซึ่ง แบก ยาก นัก, มา วาง บน บ่า
มนุษ ทั้งหลาย, แต่ ตัว เขา, ก็ ไม่ จับ ต้อง เลย, แม้น แต่ ด้วย
นิ้ว เดียว. ฝ่าย บันดา การ ของ เขา, ๆ กระทำ เพื่อ จะ ให้ มนุษ ๕
เหน. ฝ่าย เขา กระทำ เครื่อง กัน ตัว แห่ง เขา, ให้ กว้าง ขวาง, แล
ขยาย เสื้อ ให้ โต กว้าง ไป. แล ที่ การ เลี้ยง เขา ชอบ ที่ สูง, แล ที่ ๖
นั่ง สูง ใน โรง ธรรม. แล ชอบ รับ คำ คำนับ ใน กลาง ตลาด, แล ๗
ให้ คน ร้อง เรียก ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า, อาจารย์ เจ้า ข้า. แต่ ท่าน ทั้ง ๘
หลาย อย่า ให้ เขา เรียก ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า. ด้วย ว่า, ท่าน มี ผู้
หนึ่ง เปน อาจารย์, คือ คฤษโต. แต่ ท่าน ทั้งหลาย เปน พี่ น้อง กัน.
แล อย่า เรียก ผู้ ใด, ว่า พ่อ บน แผ่นดิน, ด้วย ว่า, มี ผู้ หนึ่ง เปน ๙
บิดา ของ ท่าน, ผู้ อยู่ ใน สวรรค์. อย่า ให้ ผู้ ใด เรียก ท่าน, ว่า อา ๑๐
จารย์. ด้วย ว่า, มี ผู้ หนึ่ง เปน อาจารย์ ของ ท่าน คือ คฤษโต. แต่
ใคร ที่ เปน ใหญ่ ใน พวก ท่าน, ให้ ผู้ นั้น เปน ผู้ รับใช้ แก่ ท่าน ทั้ง ๑๑
หลาย. แล ผู้ ยก ยอ ตัว, ผู้ นั้น จะ ต้อง ถ่อม ลง, แล ผู้ ใด ถ่อม ๑๒
ตัว ลง, ผู้ นั้น ก็ จะ ยก ขึ้น.

๏ ฝ่าย วิบาก แก่ ท่าน พวก อาลักษ, แล พวก ฟาริซาย, คน ๑๓
ทำ เทียม, เพราะ ท่าน มา กิน ทั้ง เรือน ของ แม่ ม่าย, แล สวด
ภาวนา ยืด ยาว ให้ เขา เหน. เหตุ นี้, ท่าน ทั้งหลาย จะ รับ โทษ
หนัก กว่า. วิบาก แก่ ท่าน, พวก อาลักษ, พวก ฟาริซาย, คน ทำ ๑๔
เทียม, ด้วย ว่า, ท่าน ผิด เมือง สวรรค์ แก่ มนุษ, เพราะ ท่าน หา
ได้ เข้า ไป เอง ไม่, แล คน อื่น ที่ จะ เข้า ไป นั้น, ท่าน ห้าม มิ ให้
เข้า ไป. วิบาก แก่ ท่าน, พวก อาลักษ, แล พวก ฟาริซาย, คน ทำ ๑๕
เทียม, ด้วย ท่าน เที่ยว รอบ ชเล, รอบ บก, จะ ให้ คน เดียว เข้า รีด

ตัว, แล เมื่อ ได้ แล้ว, ก็ มา ทำ ให้ คน นั้น เปน ลูก นรก ยิ่ง กว่า
๑๖ ท่าน อีก สอง เท่า. วิบาก แก่ ท่าน ทั้งหลาย, ผู้ เปน คน ตาบอด นำ
ทาง, ผู้ ว่า ผู้ ใด สบถ ด้วย วิหาร ก็ จะ เปล่า. แต่ ว่า, ผู้ ใด จะ
๑๗ สบถ ด้วย ทอง แห่ง วิหาร นั้น, ผู้ นั้น, จะ ต้อง ใช้ ให้. โอ้ คน โฉด
เขลา แล ตาบอด, ด้วย ว่า, อะไร จะ เปน ใหญ่ กว่า, ทอง หฤๅ, ๆ
๑๘ วิหาร ซึ่ง กระทำ ให้ ทอง นั้น เปน บริสุทธิ. แล ผู้ ใด จะ สบถ ด้วย
แท่น ก็ จะ เปล่า. แต่ ว่า ผู้ ใด สบถ ด้วย ของ ถวาย, ที่ อยู่ บน
๑๙ แท่น นั้น, ก็ ต้อง ใช้ ให้. โอ้ คน โฉด เขลา แล ตาบอด, อะไร จะ
เปน ใหญ่ กว่า, ของ ถวาย หฤๅ, ๆ แท่น ที่ กระทำ ให้ ของ ถวาย
๒๐ นั้น, เปน บริสุทธิ. ด้วย ว่า, ผู้ ใด สบถ ด้วย แท่น, ก็ สบถ ด้วย
๒๑ แท่น, แล สาระพัด อยู่ บน แท่น นั้น. แล ผู้ ใด สบถ ด้วย วิหาร,
๒๒ ก็ สบถ ด้วย วิหาร, แล ด้วย ท่าน ที่ อาไศรย ใน วิหาร นั้น. ผู้ ใด
สบถ ด้วย สวรรค์, ก็ สบถ ด้วย พระ ที่ นั่ง แห่ง พระเจ้า, แล ด้วย
ท่าน ผู้ นั่ง อยู่ เหนือ พระ ที่ นั่ง นั้น.
๒๓ ๏ วิบาก แก่ ท่าน พวก อาลักษ, แล พวก ฟาริซาย, คน ทำ เทียม,
ด้วย ว่า, ท่าน ถวาย สาระแหน่ แล แมงลัก, แล ขะมิ้น สิบ ลด หนึ่ง,
แล ละ ทิ้ง การ ใหญ่ แห่ง กฎหมาย, แล ความ ชอบ ธรรม, แล
ความ เมตา, แล ความ เชื่อ. ควร ท่าน จะ ได้ ทำ การ นี้, แล ไม่ ละ
๒๔ ทิ้ง การ นั้น. โอ้ คน นำ หน้า ตาบอด, ซึ่ง กรอง ลูก น้ำ ออก, แต่
๒๕ ตัว อูฐ ก็ กลืน เข้า ไป. วิบาก แก่ ท่าน พวก อาลักษ, แล พวก ฟา
ริซาย คน ทำ เทียม, เพราะ ว่า, ท่าน ขัด ชำระ จาน แล ชาม แต่
ข้าง นอก, ข้าง ใน นั้น, ก็ เต็ม ด้วย การ ช่วง ชิง, แล การ อาธรรม.
๒๖ โอ้ ฟาริซาย ตาบอด, จง ชำระ จาน, แล ชาม ข้าง ใน ก่อน, เพื่อ

ข้าง นอก, มัน จะ เปน หมด จด ด้วย. วิบาก แก่ ท่าน พวก อาลักษ, ๒๗
แล พวก ฟาริซาย, คน ทำ เทียม, เพราะ ว่า, ท่าน เปน เหมือน ที่ ฝัง
ศภ, ที่ ทา ปูน ขาว, ซึ่ง ดู งาม ข้าง นอก, แต่ ข้าง ใน เต็ม ด้วย
กระดูก คน ตาย, แล สาระพัด โศก โครก. ดั่ง นั้น, ท่าน ทั้งหลาย
ภาย นอก, ปรากฎ แก่ มนุษ ว่า, เปน ผู้ ชอบ ธรรม, แต่ ภาย ใน, ๒๘
ก็ เต็ม ด้วย ทำ เทียม, แล ความ ชั่ว. วิบาก แก่ ท่าน พวก อาลักษ, ๒๙
แล พวก ฟาริซาย, คน ทำ เทียม, ด้วย ว่า, ท่าน สร้าง ที่ ฝัง ศภ
แห่ง ผู้ ทำนาย, แล ที่ ฝัง ศภ แห่ง ผู้ ชอบ ธรรม, ก็ ตก แต่ง ให้
งาม. แล้ว ว่า, ถ้า เรา ได้ อยู่ ใน เวลา ปู่ หญ้า ตายาย เรา นั้น, เรา ๓๐
จะ ได้ เข้า มือ กับ เขา ใน โลหิต แห่ง ผู้ ทำนาย หา มิ ได้. ดั่ง นี้, ท่าน ๓๑
ยอม เปน พญาณ เอง ว่า, ท่าน เปน ลูก แห่ง ผู้ ที่ ได้ ฆ่า ผู้ ทำนาย
นั้น. ท่าน จง ทำ ให้ ครบ ซึ่ง ขนาด แห่ง ปู่ หญ้า ตายาย ของ ท่าน. ๓๒
โอ้ พวก งู, ชะติ งู ร้าย, ท่าน จะ พ้น ซึ่ง ปรับ โทษ นรก หย่างไร ๓๓
ได้. เพราะ เหตุ นี้, ก็ นี่ แนะ, เรา ใช้ พวก ผู้ ทำนาย, แล นักปราชู, ๓๔
แล พวก อาจารย์, ไป หา ท่าน ทั้งหลาย, แล พวก เขา บาง คน,
ท่าน จะ ฆ่า เสีย, บาง คน จะ ตริง ไว้ ที่ กางเขน, บาง คน จะ เฆี่ยน
ใน โรง ธรรม ของ ท่าน, แล กำจัด ไล่ จาก เมือง นี้, ไป เมือง โน้น.
เพื่อ จะ ให้ บันดา เลือด คน ชอบ ธรรม, ตั้ง แต่ เลือด แห่ง เฮเบล, ๓๕
ผู้ ชอบ ธรรม, จน ถึง เลือด แห่ง ซะคาเรีย, ลูก บาราเคย, ซึ่ง ท่าน
ได้ ฆ่า เสีย ใน หว่าง วิหาร กับ แท่น, มา ตก บน ท่าน ทั้งหลาย.
เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, บันดา การ นี้ จะ มา เหนือ คน ชะติ นี้. ๓๖
โอ้ ยะรูซาเล็ม, ๆ, ที่ ฆ่า ผู้ ทำนาย ทั้งหลาย, แล คว่าง บันดา คน ๓๗
ที่ ใช้ มา หา ท่าน ด้วย หิน, ขี่ ครั้ง, ขี่ หน, เรา จะ ได้ เอา ลูก ของ

ท่าน, รวม เข้าเหมือนแม่ ไก่ กก ลูก ของ มัน ด้วย ปีก, แล ท่าน
๓๘ ไม่ เอา. ก็ นี่ แนะ, เรือน ของ ท่าน, ก็ ละ ไว้ แก่ ท่าน, เปน ที่ ร้าง
๓๙ เปล่า. เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, แต่ นี้ไป, จะ หา เหน เรา อีก
ไม่, กว่า ท่าน จะ ว่า, จะ เริญ ศุข แก่ ท่าน, ที่ มา ใน นาม พระเจ้า.

๏ บน ๒๔ ฯ

๑ ๏ แล พระเยซู ก็ เสด็จ ออก ไป จาก วิหาร, แล ลูก สิษ ของ พระ
๒ องค์ มา สำแดง เรือน แห่ง วิหาร แก่ พระองค์. ฝ่าย พระเยซู ตรัส
แก่ เขา ว่า, สาระพัด ทั้ง นี้, ท่าน เหน หฤๅ. เรา ว่า แก่ ท่าน เปน
แท้ ว่า, หิน สอง แผ่น จะ อยู่ ซ้อน ทับ กัน ที่ นี่, ซึ่ง จะ ไม่ ทำลาย
ลง หา มิ ได้.
๓ ๏ ครั้น พระองค์ เสด็จ นั่ง อยู่ บน ภูเขา เอลายโอน, พวก สิษ มา
หา พระองค์, ใน ที่ หว้าง คน, ทูล ว่า, ขอ บอก ข้าพเจ้า ทั้งหลาย
ว่า, เหตุ การ ทั้ง นี้ จะ เกิด เมื่อ ไร, แล ประการ ใด จะ เปน สำคัญ
๔ ว่า, พระองค์ จะ เสด็จ มา, แล จะ สิ้น กลัป นี้. พระเยซู ตรัส แก่
๕ เขา ว่า, ระวัง อย่า ให้ ผู้ ใด ภา ให้ ท่าน หลง. ด้วย ว่า, จะ มี หลาย
คน มา ใน นาม ของ เรา ว่า, ตัว เปน คฤษโต. แล จะ ภา คน มาก
๖ ให้ หลง ไป. ฝ่าย เมื่อ ท่าน ทั้งหลาย จะ ได้ ยิน ถึง การ สงคราม,
แล เสียง ฦๅ แห่ง สงคราม, ก็ นี่ แนะ, อย่า กลัว. ด้วย ว่า, บันดา
๗ ทั้ง นี้, จะ ต้อง บังเกิด เปน. แต่ ท่ว่า, ที่ สุด ปลาย ยัง ไม่ ถึง. ด้วย
ว่า, ประเทศ จะ ตื่น ขึ้น ต่อ ประเทศ, เมือง ต่อ เมือง, แล้ว จะ เกิด
๘ อด หยาก แล ความ ไข้, แล แผ่นดิน ไหว, ใน หลาย แห่ง. การ
๙ ทั้ง นี้ เปน แต่ ต้น ความ ทุกข์. ใน ขณะ นั้น, เขา จะ มอบ ท่าน ทั้ง
หลาย, ให้ ทน ลำบาก, แล จะ ฆ่า ท่าน. แล ท่าน จะ เปน ที่ แช่ง

แก่ บันดา ประเทศ, เพราะ นาม ของ เรา.   แล คราว นั้น, คน เปน ๑๐
อัน มาก จะ เคือง ใจ หลง ผิด, แล้ว จะ มอบ กัน แล กัน, แล ชัง กัน
แล กัน.   แล ผู้ ทำนาย เท็จ หลาย คน, จะ มา พา คน เปน อัน มาก ๑๑
ให้ หลง.   แล เพราะ ความ ชั่ว, ก็ มาก ขึ้น, ความ รักษ แห่ง คน ๑๒
เปน อัน มาก ก็ จะ เอย็น ไป. แต่ ว่า, ถ้า ผู้ ใด จะ ทน อยู่ จน ปลาย, ๑๓
ผู้ นั้น จะ เอา ตัว รอด.   แล กริติคุณ ประเสริฐ แห่ง ราช สมบัติ นี้, ๑๔
จะ ได้ ป่าว ประกาศ, เปน พญาณ แก่ บันดา ประเทศ.   แล้ว ที่ สุด
ปลาย จะ มา ถึง.

๑ เหตุ ฉนี้, เมื่อ ท่าน จะ เหน ซึ่ง พินาศ ฉิบหาย อัน น่า เกลียด, ๑๕
ซึ่ง ดานิเอล ผู้ ทำนาย ได้ ว่า ถึง นั้น,   ตั้ง อยู่ ใน ที่ บริสุทธิ์, ผู้ ใด
อ่าน ก็ ให้ เข้า ใจ เถิด. ใน กาล นั้น, ผู้ ใด อยู่ ใน เมือง ยูดาย, ก็ ให้ ๑๖
หนี ไป สู่ ภูเขา,   ผู้ ใด อยู่ บน หลังคา เรือน, อย่า ให้ ลง มา จะ เอา ๑๗
อะไร ออก จาก เรือน ของ ตน. แล ผู้ ใด อยู่ ใน ทุ่ง นา, อย่า ให้ กลับ ๑๘
ไป จะ เอา เสื้อ ของ ตัว. ผ่าย วิบาก แก่ ผู้ มี ครรภ์, แล ผู้ ที่ ให้ ลูก ๑๙
อ่อน กิน นม ใน วัน นั้น. ท่าน ทั้งหลาย อ้อน วอน ขอ, มิ ให้ ต้อง หนี ๒๐
ใน ระดู หนาว, หฤๅ ใน วัน ซะบาโต. ด้วย ว่า, เวลา นั้น จะ มี ความ ๒๑
ลำบาก ใหญ่,   ไม่ มี เหมือน ตั้ง แต่ เดิม โลกย์, จน ถึง เดี๋ยว นี้,
หฤๅ จะ เกิด ข้าง หน้า ก็ หา มิ ไม่ เลย. แล ถ้า แม้น เวลา วัน เหล่า ๒๒
นั้น มิ ได้ สั้น เข้า, บันดา เนื้อ มนุษ จะ ไม่ รอด.   แต่ เพราะ พวก ที่
เลือก สัน นั้น, เวลา วัน เหล่า นั้น จะ สั้น เข้า.

๑ คราว นั้น, ถ้า ผู้ ใด จะ ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, นี่ แนะ, คฤษ ๒๓
โต อยู่ นี่, อยู่ โน่น, อย่า เชื่อ เขา.   ด้วย ว่า, ผู้ เทียม คริศโต, แล ๒๔
เทียม ผู้ ทำนาย, ก็ จะ เกิด ขึ้น.   แล เขา จะ ให้ สำคัญ ใหญ่, แล

การ อัศจรรย์, เพียง แม้น จะ เปน ได้, ถึง คน ที่ เลือก ไว้ เขา จะ ภา
๒๕ ให้ หลง ด้วย. ดู กร ท่าน, เรา ได้ บอก ท่าน ทั้งหลาย ไว้ ก่อน.
๒๖ เหตุฉนี้, แม้น เขา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, ท่าน นั้น อยู่ ใน ป่า,
๒๗ อย่า ออก ไป. แล นี่ แนะ, อยู่ ใน ห้อง ใน อย่า เชื่อ. ด้วย ว่า,
เหมือน หนึ่ง ฟ้า แลบ, ออก มา แต่ ตวัน ออก, แล ส่อง ไป จน ถึง
๒๘ ตวัน ตก. ที่ เสด็จ มา แห่ง บุตร มนุษ, ก็ จะ เปน ดั่ง นั้น. ด้วย
ว่า, ซาก ศภ อยู่ ที่ ไหน, นก แร้ง ก็ จะ ประชุม กัน ที่ นั่น.
๒๙ ๏ ภอ สิ้น ความ ลำบาก แห่ง วัน เหล่า นั้น แล้ว, อาทิตย์ ก็ จะ
มืด ไป, แล จันทร์ ก็ จะ หา ส่อง สว่าง ไม่. แล ดาว ทั้งหลาย ก็ จะ
๓๐ ตก จาก ฟ้า. แล ซึ่ง มี อำนาท ใน ฟ้า นั้น, ก็ จะ หวั่น ไหว. แล
คราว นั้น, สำคัญ แห่ง บุตร มนุษ จะ ปรากฏ ใน ฟ้า. แล้ว สิ้น ทุกข์
ชาติ ทั่ว แผ่นดิน, จะ พิลาพ ร่ำไร, แล จะ เหน บุตร มนุษ มา ใน
๓๑ เมฆ ฟ้า, ประกอป ด้วย ฤทธานุภาพ, แล รัศมิ เปน อัน มาก. แล
ท่าน จะ ใช้ ฝูง ทูต สวรรค์ ของ ท่าน, มา ด้วย เสียง แตร อัน ดั่ง นัก
หนา. แล ให้ เก็บ ประสม คน เลือก ของ ท่าน, จาก ทิศ ทั้ง สี่, ตั้ง
๓๒ แต่ ปลาย ฟ้า นี้, จน ปลาย ฟ้า โน้น. ฝ่าย ท่าน จง เรียน คำ เปรียบ
แห่ง ต้น มะเดื่อ เทศ. เมื่อ กิ่ง มัน ยัง อ่อน, แล แตก ใบ, ท่าน รู้
๓๓ อยู่ ว่า ระดู ร้อน ใกล้ แล้ว. ก็เหมือน ฉะนั้นและ, ท่าน ครั้นเหน
๓๔ บันดา การ นี้, จง รู้ เถิด ว่า, ก็ เปน ใกล้ ถึง ประตู แล้ว. เรา ว่า
แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ ว่า, ชาติ นี้ จะ หา ล่วง ไป ก่อน, กว่า
๓๕ การ ทั้งปวง นี้, จะ เกิด เปน. ฟ้า แล ดิน จะ ล่วง ไป, แต่ คำ ของ
เรา จะ หา ล่วง พ้น ไป ไม่ เลย.
๓๖ ๏ แต่ ว่า ด้วย วัน นั้น, โมง นั้น, ไม่ มี ผู้ ใด รู้. แม้น ทูต สวรรค์

ก็ หา รู้ ไม่, รู้ แต่ พระ บิดา ของ เรา ผู้ เดียว. แต่ เหมือน หนึ่ง วัน ๓๗
แห่ง โนฮา, เมื่อ บุตร มนุษ จะ เสด็จ มา, จะ เปน ดั่ง นั้น. เพราะ ๓๘
ว่า, เหมือน หนึ่ง ใน วัน ก่อน น้ำ ท่วม, เขา ก็ กิน แล ดื่ม, แล รับ
เปน ผัว เมีย, แล มอบ ให้ เปน ผัว เมีย, จน ถึง วัน โนฮา เข้า ใน นา
วา, แล เขา ไม่ ทัน รู้ จน น้ำ ท่วม มา พา เอา เขา ไป ทั้ง สิ้น. จะ เปน ๓๙
ดั่ง นั้น, เมื่อ บุตร มนุษ จะ เสด็จ มา. เมื่อ นั้น, จะ มี สอง คน ใน ๔๐
นา, คน หนึ่ง จะ เอา ไป, คน หนึ่ง จะ ละ ไว้. ผู้ หญิง สอง คน จะ ๔๑
โม่ แป้ง ที่ หิน โม่, คน หนึ่ง จะ เอา ไป, คน หนึ่ง จะ ละ ไว้. เหตุ ฉะ ๔๒
นี้, จง เฝ้า อยู่ เพราะ ว่า ท่าน ไม่ รู้ ว่า, พระองค์ เจ้า ของ ท่าน จะ
เสด็จ มา, ใน เวลา ไหน. แต่ จง รู้ นี้ เถิด ว่า, ถ้า เจ้า เรือน ได้ รู้ ๔๓
แล้ว ว่า, ขะโมย จะ มา ยาม ไหน, ก็ จะ ได้ เฝ้า อยู่. มิ ให้ ตัด ฝา
เรือน ของ ตน ได้. เหตุ ฉนี้, ท่าน ทั้งหลาย จง เตรียม ให้ พร้อม, ๔๔
ด้วย ท่าน ไม่ รู้ ว่า, บุตร มนุษ จะ มา ใน เวลา ใด. ใคร เล่า เปน ทาษ ๔๕
ซื่อ สัจ, แล ฉลาด, ที่ นาย ได้ ตั้ง เหนือ ครอบ ครัว ทั้ง สิ้น, เพื่อ จะ
ให้ แจก อาหาร แก่ เขา ตาม เวลา. ทาษ ที่ นาย เมื่อ จะ มา, ก็ จะ ได้ ๔๖
เหน กระทำ อย่าง นั้น, ก็ เปน ศุข. เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, นาย ๔๗
จะ ตั้ง เขา, ให้ อยู่ เหนือ บันดา ของ ๆ ท่าน. แต่ ว่า, ถ้า ทาษ ชั่ว ๔๘
นั้น จะ ว่า ใน ใจ ของ ตน ว่า, นาย ของ เรา ช้า ที่ จะ มา. แล้ว ก็ จะ ๔๙
โบย ตี เพื่อน ทาษ, แล กิน ดื่ม ด้วย คน เมา, นาย แห่ง ทาษ คน ๕๐
นั้น, จะ มา ใน วัน ที่ มัน ไม่ คิด, แล ใน โมง ที่ มัน ไม่ รู้. แล้ว จะ ๕๑
ลง โทษ ถึง สาหัศ. แล จะ ตั้ง ให้ เปน ส่วน กับ คน ทำ เทียม, ที่
นั่น จะ เปน ซึ่ง ร้อง ไห้, ขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟัน.

๏ บท ๒๕ ฯ

๑ ๏ ในขณะนั้น, ราชสมบัติแห่งสวรรค์, ก็จะอุปมาเหมือน
๒ หญิงพรหมจารีสิบคน, ซึ่งเอาตะเกียงออกไปจะรับเจ้าบ่าว.
แต่หญิงพรหมจารีห้าคนนั้น, เปนคนมีปัญา, แลห้าคนเปน
๓ คนโง่. พวกที่โง่นั้น, เอาตะเกียงของตัว, แต่หาได้เอาน้ำมัน
๔ ไปด้วยไม่. แต่ว่า, คนที่มีปัญาเอาน้ำมันใส่ในภาชนเขา,
๕ กับทั้งตะเกียงของเขา. เมื่อเจ้าบ่าวช้าอยู่, คนทั้งหลายก็ง่วง
๖ แลหลับไป. ฝ่ายเวลาเที่ยงคืน, ก็มีเสียงร้องว่า, นี่แนะ, เจ้า
๗ บ่าวมาแล้ว, จงออกไปรับท่าน. แล้วพรหมจารีทั้งหลายนั้น,
๘ ก็ลุกขึ้นแลตกแต่งตะเกียงของเขา. ส่วนพวกที่โง่, พูดกับ
พวกที่มีปัญาว่า, น้ำมันของท่านให้เราบ้าง. ด้วยว่า, ตะเกียง
๙ ของเราดับเสียแล้ว. ฝ่ายพวกที่มีปัญา, ตอบว่า, กลัวว่าจะ
๑๐ ไม่พอแก่เราทั้งเจ้าด้วย. เจ้าจงไปซื้อสำหรับตัวดีกว่า. ฝ่าย
เมื่อเขาไปซื้อนั้น, เจ้าบ่าวก็มา, คนที่พร้อมแล้วก็เข้าไปด้วย
๑๑ ท่านในการวิวาหะ, แลประตูก็ปิดไว้. ภายหลัง, พรหมจารีห้า
คนนั้น, มาร้องว่า, ท่านเจ้าข้า, ๆ, ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลาย
๑๒ เถิด. ฝ่ายท่านตอบเขาว่า, เราว่าแก่ท่านทั้งหลายเปนแท้ว่า,
๑๓ เราไม่รู้จักท่าน. เหตุฉนี้, จงเฝ้าอยู่, ด้วยว่า, ท่านหารู้วัน, รู้
โมงไม่, ที่บุตรมนุษจะมานั้น.

๑๔ ๏ ด้วยว่า, เปนเหมือนหนึ่งมนุษคนหนึ่ง, จะไคร่เที่ยวนอก
ประเทศของตน, จึ่งเรียกบ่าวของตัว, เอาทรัพย์สมบัติฝาก
๑๕ ไว้แก่เขา. แก่คนหนึ่งให้ห้าตะลันต์, แก่คนหนึ่งสองตะลันต์,
แก่คนหนึ่งตะลันต์เดียว, ให้แก่ทุกคน ๆ ตามกำลังของตัว,

แล้ว บัด เดี๋ยว ก็เที่ยวไป. ฝ่ายคน ที่ได้รับ ห้า ตะลันต์, ไป ค้า ๑๖
ขาย ด้วยเงิน นั้น, ก็ได้กำไร อีก ห้า ตะลันต์. คน ที่ได้ รับ สอง ๑๗
ตะลันต์, ก็ ได้ กำไร สอง ตะลันต์ อีกเหมือน กัน. แต่ ว่า, คน ที่ได้ ๑๘
รับ ตะลันต์ เดียว นั้น, ก็ ขุด ใน ดิน เอา เงิน ของ นาย ซ่อน เสีย.
ครั้น นาน มา แล้ว, นาย แห่ง บ่าว เหล่า นั้น, ก็ มา คิด บันชี่ย์ กับ ๑๙
เขา. แล คน ที่ได้ รับ ห้า ตะลันต์, ก็ เอา ห้า ตะลันต์ อีก มา ว่า, ๒๐
ท่าน เจ้า ข้า, ท่าน ได้ มอบ ให้ ห้า ตะลันต์ แก่ ข้าพเจ้า. ดู เถิด,
ข้าพเจ้า ได้ กำไร อีก ห้า ตะลันต์. นาย ว่า แก่ เขา ว่า, ดี แล้ว, เจ้า ๒๑
เปน ทาษ ดี, แล ซื่อ สัจ, เจ้า ได้ เปน สัจ ซื่อ ใน ของ เล็ก น้อย, เรา
จะ ตั้ง เจ้า ให้ บังคับ ของ มาก. จง เข้า ไป ใน ความ ยินดี ของ นาย
เจ้า. ฝ่าย คน ที่ ได้ รับ สอง ตะลันต์ มา ว่า, ท่าน เจ้า ข้า, ท่าน ได้ ๒๒
มอบ สอง ตะลันต์ ให้ ข้าพเจ้า, ดู เถิด, ข้าพเจ้า ได้ กำไร อีก สอง
ตะลันต์. นาย ว่า แก่ เขา ว่า ดี แล้ว, เจ้า เปน ทาษ ดี, แล ซื่อ สัจ, ๒๓
เจ้า ได้ เปน สัจ ซื่อ ใน ของ เล็ก น้อย, เรา จะ ตั้ง เจ้า ให้ บังคับ ของ
มาก, จง เข้า ไป ใน ความ ยินดี ของ นาย เจ้า. ฝ่าย คน ที่ ได้ รับ ตะ ๒๔
ลันต์ เดียว นั้น, ก็ มา ว่า, ท่าน เจ้า ข้า, ข้าพเจ้า รู้ อยู่ ว่า, ท่าน เปน
คน ใจ แขง, เกี่ยว ที่ ท่าน มิ ได้ หว่าน, แล เก็บ ประสม ใน ที่ ท่าน
มิ ได้ โปรย. แล้ว ข้าพเจ้า ก็ กลัว, ไป ซ่อน ตะลันต์ ของ ท่าน ใน ๒๕
ดิน. นี่ แนะ, ท่าน ได้ ซึ่ง เปน ของ ๆ ท่าน. ฝ่าย นาย นั้น ตอบ ว่า, ๒๖
ไอ้ ทาษ ชั่ว, แล เกียด คร้าน, เอง รู้ อยู่ ว่า, เรา เกี่ยว ที่ เรา มิ ได้
หว่าน, แล เก็บ ประสม ที่ เรา มิ ได้ โปรย หฤๅ. เหตุ ฉนี้, ควร เอง ๒๗
จะ เอา เงิน ของ เรา, ไป ฝาก ไว้ แก่ ผู้ ให้ เงิน กู้. แล้ว เมื่อ เรา มา,
เรา จะ ได้ รับ เงิน ของ เรา, กับ ดอก เบี้ย ด้วย. เหตุ ฉนี้, จึ่ง เอา ๒๘

๒๙ ตะลันต์หนึ่งนั้น, จากมัน, ให้แก่ผู้มีสิบตะลันต์. ด้วยว่า, ผู้
ใด ๆ มีอยู่แล้ว, จะให้อีกแก่ผู้นั้น, แล้วเขาจะมีเปนบริ
บูรรณ์. แต่คนที่ไม่มี, ซึ่งเขามีอยู่นั้น, ก็จะเอาไปจากเขา.
๓๐ แลไอ้ทาษชั่วนั้น, เอาทิ้งเสียในที่มืดภายนอก. ที่นั่นก็จะ
ร้องไห้แลขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน.

๓๑ ๏ ฝ่ายเมื่อบุตรมนุษจะเสด็จมาด้วยรัศมีภาพแห่งพระองค์,
แลทูตสวรรค์ทั้งหลายอันบริสุทธิ์, ก็จะมาด้วยพระองค์, เมื่อ
นั้น, พระองค์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งพระรัศมีแห่งพระองค์,
๓๒ แล้วบันดาประเทศ, ก็จะประชุมต่อพระภักตร์พระองค์, ๆ จึ่ง
จะแยกเขาจากกันแลกัน, เหมือนหนึ่งควานแยกแกะออก
๓๓ จากแพะ. แลพระองค์จะตั้งฝูงแกะไว้เบื้องขวา, แต่ฝูงแพะ
๓๔ เบื้องซ้าย. ครั้งนั้น, ผู้กระษัตร์ตรัสแก่บันดาอยู่เบื้องขวาว่า,
ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรแต่พระบิดาของเรา, จงมารับ
เอามรฎกราชสมบัติ, ซึ่งตระเตรียมไว้แก่ท่านตั้งแต่แรกสร้าง
๓๕ โลกย์. ด้วยว่า, เราได้หยากอาหาร, แลท่านให้กิน, เราได้กระ
หายน้ำ, แลท่านให้เราดื่ม, เราก็เปนแขกบ้าน, แลท่านได้รับ
๓๖ ไว้ให้อาไศรย. เราก็ตัวเปล่า, ท่านก็ให้เสื้อใส่, เราก็ได้เปน
ไข้, ท่านก็ได้มาเยี่ยมเยียนเรา. เราได้อยู่ในคุก, ท่านได้มา
๓๗ หาเรา. เมื่อนั้น, ผู้ชอบธรรมทั้งหลาย, จะทูลพระองค์ว่า,
พระองค์เจ้าข้า, ก็เปนเมื่อไรที่ข้าพเจ้าได้เหนพระองค์หยาก
๓๘ อาหาร, แลให้พระองค์กิน, หฤๅหยากน้ำ, ให้พระองค์ดื่ม, เปน
เมื่อไรที่ข้าพเจ้าได้เหนพระองค์เปนแขกบ้าน, แลรับไว้, หฤๅ
๓๙ ตัวเปล่า, เอาเสื้อให้, ก็เปนเมื่อไรที่ข้าพเจ้าได้เหนพระองค์

เปนไข้, หฤๅอยู่ในคุก, แลมาหาพระองค์. เมื่อนั้น, ท่านกระ ๔๐
ษัตร์ก็ตรัสแก่เขาว่า, เราว่าแก่ท่านเปนแท้ว่า, ซึ่งท่านทั้ง
หลายได้กระทำการนี้แก่คนหนึ่งอันเปนเล็กน้อยที่สุด, ใน
พวกพี่น้องของเรานี้, ท่านได้กระทำแก่เรา.
๏ แลเมื่อนั้น, พระองค์จะตรัสแก่เขาที่อยู่เบื้องซ้ายว่า ๔๑
ท่านทั้งหลายที่ต้องแช่ง, จงถอยจากเราไปสู่ไฟอันอยู่เปน
นิจ, อันเตรียมไว้แก่ซาตาน, แลพวกทูตของมัน. ด้วยว่า, ๔๒
เราก็หยากอาหาร, แลท่านมิได้ให้เรากิน, กระหายน้ำ, แลมิได้
ให้เราดื่ม. เราเปนแขกบ้าน, แลท่านมิได้รับเราไว้, ตัวเปล่า, ๔๓
แลท่านมิได้ให้เสื้อเราใส่, เปนไข้, แลอยู่ในคุก, แลท่านมิ
ได้มาเยี่ยมเยียนเรา. แล้วพวกนั้น, จะทูลว่า, พระองค์เจ้า ๔๔
ข้า, เปนเมื่อไร, ที่ข้าพเจ้าได้เหนพระองค์หยากอาหาร, หฤๅ
กระหายน้ำ, หฤๅเปนแขกบ้าน, หฤๅตัวเปนเปล่า, หฤๅเปนไข้,
หฤๅอยู่ในคุก, แลข้าพเจ้ามิได้ปรนิบัติแก่พระองค์. เมื่อนั้น, ๔๕
พระองค์จะตรัสแก่เขาว่า, เราตรัสแก่ท่านทั้งหลายเปนแท้
ว่า, ซึ่งท่านทั้งหลายมิได้กระทำแก่คนหนึ่ง, อันเปนเล็กน้อย
ที่สุด, ในพวกนี้, ท่านมิได้กระทำแก่เรา. คนเหล่านี้, จะออก ๔๖
ไปที่ธรมาณเปนนิจ, แต่ผู้ชอบธรรม, จะเข้าในชีวิตรจำเริญ
เปนนิจ.

๏ บท๒๖ ๚

๏ อยู่มาเมื่อพระเยซูได้ตรัสถ้อยคำดังนี้เสร็จแล้ว, พระ ๑
องค์ตรัสแก่พวกสิษของพระองค์ว่า, ท่านรู้ว่า, อีกสองวันแล้ว ๒

จะ เปน เทศการ ปั๋ศคา, แล บุตร มนุษ จะ ตอ้ง มอบ ไว้ ให้ ตริ้ง ที่
ไม้ กางเขน.
๓ ๏ เมื่อ นั้น, พวก ปะโรหิต ใหญ่, แล พวก อาลักษ ทั้ง ผู้ เถ้า ผู้ แก่
แห่ง พล เมือง, ก็ ประชุม กัน ที่ หอ นั่ง แห่ง ปะโรหิต ใหญ่, ชื่อ
๔ กายะฟา. แล คิด กัน ว่า, จะ จับ พระองค์ ดว้ย อุบาย แล้ว ฆ่า
๕ เสีย. แต่ เขา ว่า, อย่า ทำ ใน วัน เลี้ยง กัน, เกลือก ว่า, จะ เกิด
๖ วุ่น วาย ใน ฝูง คน. ฝ่าย เมื่อ พระเยซู อยู่ ใน เบ็จทาเนีย, เรือน แห่ง
๗ ซีโมน, ที่ เปน โรค เรือน นั้น, ยัง มี หญิง คน หนึ่ง, มา หา พระองค์,
มี ขวด น้ำ มัน หอม, มี ราคา มาก. เขา ก็ เทลง บน พระ เสียน พระ
๘ องค์, เมื่อ นั่ง โตะ อยู่ นั้น. ฝ่าย พวก สิษ ของ พระองค์, เมื่อ เหน ก็
๙ เคือง ใจ ว่า, เหตุ ไฉน มา เสีย ของ ดั่ง นี้, ดว้ย ว่า, น้ำ มัน นี้, ขาย
๑๐ ได้ ราคา มาก, แล้ว ให้ แก่ คน จน ก็ ได้. ฝ่าย พระเยซู ทร่าบ แล้ว,
ก็ ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน ให้ ผู้ หญิง นี้ ลำบาก ใจ เปน เหตุ อะไร.
๑๑ ดว้ย ว่า, เขา ได้ กระทำ การ ดี แก่ เรา. เพราะ ว่า, คน จน อยู่ กับ
ท่าน ทั้งหลาย เปน นิจ, แต่ ตัว เรา พวก ท่าน ไม่ มี อยู่ กับ ท่าน เปน
๑๒ นิจ. ที่ หญิง คน นี้, เทน้ำ มัน หอม บน ตัว เรา นั้น, ก็ ได้ กระ
๑๓ ทำ สำหรับ การ ศภ ของ เรา. เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ ว่า,
กริติคุณ ประเสริฐ นี้, จะ ป่าว ประกาศ ที่ ไหน ๆ ทั่ว พิภพ, การ
ซึ่ง หญิง นี้ ได้ กระทำ, ก็ จะ เลื่อง ฦๅ ดว้ย, เปน ที่ ลำฦก ถึง เขา.
๑๔ ๏ ครั้ง นั้น, คน หนึ่ง ใน พวก สิษ สิบ สอง คน นั้น, ชื่อ ยูดา อิศกา
ริโอด, ก็ ออก ไป สู่ พวก ปะโรหิต ใหญ่ ถาม ว่า, ท่าน ทั้งหลาย จะ
๑๕ ให้ อะไร กับ ข้า, แล ข้า จะ มอบ พระองค์ ไว้ แก่ ท่าน. ฝ่าย เขา ตก

ลงกับ ยูดา ว่า, จะ ให้เงิน สาม สิบ แผ่น. แล ตั้ง แต่ นั้น, ยูดา ๑๖
ก็ หา ช่อง เพื่อ จะ มอบ พระองค์ ให้ เขา.

๏ เมื่อ วัน ต้น เทศ การ, ที่ จะ กิน ขนม ไม่ มี เชื้อ, พวก สิษ ๑๗
ของ พระเยซู มา ถาม พระองค์ ว่า, พระองค์ จะ ให้ ข้าพเจ้า จัด แจง
ให้ พระองค์ รับ ปั้ศคา ที่ ไหน. ฝ่าย พระองค์ จึ่ง ตอบ ว่า, จง เข้า ใน ๑๘
เมือง, ไป ยัง คน นั้น, บอก เขา ว่า, ท่าน อาจารย์ ก็ ว่า, เวลา ของ
เรา ก็ ใกล้ อยู่ แล้ว, เรา จะ เลี้ยง ปั้ศคา กับ พวก สิษ ของ เรา ที่
เรือน ท่าน. แล พวก สิษ กระทำ ตาม พระเยซู สั่ง, แล้ว ได้ จัด ๑๙
แจง ปั้ศคา. ฝ่าย เมื่อ ถึง เวลา หัว ค่ำ, พระองค์ ก็ นั่ง โตะ กับ ๒๐
ด้วย สิษ สิบ สอง คน. แล เมื่อ กิน โตะ อยู่, พระองค์ ตรัส แก่ เขา ๒๑
ว่า, เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ ว่า, คน หนึ่ง แต่ พวก ท่าน
จะ มอบ เรา ไว้. แล พวก สิษ ก็ เปน ทุกข์ นัก, แล้ว ถาม พระองค์ ๒๒
ทุก คน ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า, เปน ข้าพเจ้า หฤๅ. ฝ่าย พระองค์ ๒๓
ตรัส ตอบ ว่า, คน ที่ ใส่ มือ พร้อม กับ เรา ใน ขะม, เปน คน นั้น
และ ที่ จะ มอบ เรา ไว้. ก็ จริง อยู่, บุตร มนุษ ก็ ไป, เหมือน จาฤก ๒๔
ไว้ ว่า ด้วย พระองค์. แต่ วิบาก แก่ คน นั้น, ที่ ได้ มอบ บุตร มนุษ
ไว้ นั้น. ถ้า คน นั้น มิ ได้ เกิด ก็ ดี กว่า. ฝ่าย ยูดา ผู้ ได้ มอบ พระ ๒๕
องค์ ถาม ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า, จะ เปน ข้าพเจ้า หฤๅ. พระองค์ ตรัส
แก่ เขา ว่า, เจ้า ได้ ว่า นั้น และ.

๏ เมื่อ ยัง กิน อยู่ นั้น, พระเยซู เอา ขนม ขอ พร, แล้ว หัก ให้ ๒๖
แก่ พวก สิษ ว่า, ท่าน ทั้งหลาย จง รับ กิน, นี่ และ เปน กาย ของ
เรา. แล้ว พระองค์ ก็ เอา จอก โมทนา พระ คุณ, แล้ว ให้ แก่ เขา ๒๗
ว่า, ท่าน ทั้งหลาย จง กิน แต่ นี้. ด้วย ว่า, นี้ ก็ เปน โลหิต ของ เรา, ๒๘

แห่ง คำ สัญา ใหม่, ซึ่ง ต้อง เท ออก เพราะ คน เปน อัน มาก, จะ ได้
๒๙ เปน ที่ ยก โทษ เขา. ฝ่าย เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, เรา จะ ไม่
กิน ผล อะหงุ่น ตั้ง แต่ นี้ ต่อ ไป. กว่า ถึง วัน นั้น, เมื่อ จะ กิน ผล
๓๐ อะหงุ่น กับ ท่าน ใหม่, ใน ราช สมบัติ แห่ง บิดา เรา. แล เมื่อ ได้
ร้อง เพลง สรรเสริญ แล้ว, เขา ก็ ออก ไป สู่ ภูเขา เฃลายโอน.
๓๑ ๏ ครั้ง นั้น, พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน ทั้งหลาย จะ สดุด
กะดาก ใจ เพราะ เรา, ใน กลาง คืน วัน นี้. ด้วย ว่า, มี คำ เขียน
ไว้ ว่า, เรา จะ ตี ผู้ เลี้ยง แกะ, แล แกะ ฝูง นั้น, ก็ จะ กระจัด กระ
๓๒ จาย ไป. แต่ เมื่อ เรา ได้ เปน ขึ้น มา แล้ว, จะ ไป ก่อน ท่าน ยัง เมือง
๓๓ ฆาลิลาย. ฝ่าย เปโตร ตอบ พระองค์ ว่า, แม้น คน ทั้งปวง จะ สดุด
กะดาก ใจ เพราะ พระองค์. ข้าพเจ้า จะ สดุด กะดาก ใจ หา มิ ได้
๓๔ เลย. พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, แต่
๓๕ ใน คืน วัน นี้, ก่อน ไก่ ขัน, ท่าน จะ ปฏิเสธ เรา สาม ครั้ง. เป
โตร ทูล พระองค์ ว่า, ถ้า แม้น ข้าพเจ้า จะ ต้อง ตาย กับ พระองค์,
ข้าพเจ้า จะ ปฏิเสธ พระองค์ ก็ หา มิ ได้. แล สิษ ทั้งปวง ก็ ทูล
เหมือน กัน.
๓๖ ๏ เมื่อ นั้น, พระเยซู กับ พวก สิษ ก็ ออก มา สู่ ตำบล ที่ เรียก ว่า
เฆ็ธเซมาเน, แล พระองค์ สั่ง พวก สิษ ว่า, จง นั่ง อยู่ ที่ นี่, กว่า
๓๗ เรา จะ ไป อ้อน วอน ที่ โน้น. แล พระองค์ พา เปโตร กับ ลูก เซเบ
๓๘ ดาย สอง คน ไป. แล้ว ก็ เกิด เศร้า โศก เปน ทุกข์ นัก. เมื่อ นั้น,
พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, จิตร ของ เรา เปน ทุกข์ เพียง ตาย, จง
๓๙ อยู่ ที่ นี่, เฝ้า กับ เรา เถิด. แล้ว พระองค์ ไป จาก เขา อีก น่อย
หนึ่ง, ก็ หมอบ พระ ภักตร์ ลง อ้อน วอน ว่า, โอ้ พระ บิดา ของ ข้า

พเจ้า. ถ้าเปนได้, ก็ขอให้ จอกนี้ เคลื่อน จาก ข้าพเจ้าเถิด. แต่
ว่า, อย่าให้เปน ตาม ความ ปราถนา ของ ข้าพเจ้า, ให้เปน ตามความ
ปราถนา ของ พระองค์เถิด. แล้ว พระองค์ มา สู่ พวก สิษ, พบ เขา ๔๐
หลับ อยู่, จึ่ง ตรัส แก่ เปโตร ว่า, เปน อะไร เจ้า จะ ตื่น เฝ้า กับ เรา,
แต่ทุ่ม หนึ่ง ไม่ ได้ หฤๅ. จง เฝ้า แล อ้อน วอน, เพื่อ จะ มิ เข้า ใน ที่ ๔๑
ชักชวน ให้ ผิด. จิตร ก็ ยอม อยู่ จริง, แต่ เนื้อ หนัง ก็ อ่อน กำลัง.
พระองค์ ก็ ไป อีก ครั้ง สอง, อ้อน วอน ว่า, พระ บิดา แห่ง ข้าพเจ้า, ๔๒
แม้น จอก นี้ จะ เคลื่อน จาก ข้าพเจ้า มิ ได้, เว้น แต่ ข้าพเจ้า จะ กิน
จอก นั้น, ก็ ให้ เปน ตาม พระ ไทย พระองค์ เถิด. แล้ว พระองค์ ก็ ๔๓
มา ยัง เขา, เหน เขา หลับ อีก, เพราะ ตา ง่วง อยู่. แล้ว พระองค์ ๔๔
ละ เขา ไป อีก, อ้อน วอน ครั้ง ที่ สาม, กล่าว คำ เหมือน หน หลัง.
แล้ว พระองค์ มา ยัง พวก สิษ ของ พระองค์, ตรัส แก่ เขา ว่า, จง ๔๕
นอน หลับ ให้ หาย เหนื่อย, นี่ แนะ เวลา ก็ ใกล้ อยู่ แล้ว, แล
บุตร มนุษ ก็ มอบ ไว้ ใน มือ คน บาป แล้ว. จง ลุก ขึ้น, เรา จะ ๔๖
ภา กัน ไป. นี่ แนะ ผู้ มอบ เรา ก็ มา ใกล้ อยู่ แล้ว.

๏ เมื่อ พระองค์ ยัง มิ ขาด คำ, ก็ นี่ แนะ, ยูดา เปน คน หนึ่ง ๔๗
ใน พวก สิบ สอง คน นั้น, ก็ มา, แล มี ฝูง คน เปน อัน มาก มา กับ
เขา, ถือ ดาบ ถือ กระบอง, มา แต่ พวก ปะโรหิต ใหญ่, แล ผู้ เถ้า
ผู้ แก่ แห่ง พล เมือง. ฝ่าย ผู้ ที่ มอบ พระองค์ ไว้ นั้น, ก็ ให้ สำคัญ ๔๘
แก่ เขา ว่า, ผู้ ที่ เรา จะ จุบ, ก็ เปน ผู้ นั้น และ. ก็ จง จับ กุม เขา.
แล เมื่อ เขา มา ยัง พระเยซู แล้ว ก็ ทูล ว่า, จง จำเริญ อาจารย์ เจ้า ๔๙
ข้า, แล้ว ก็ จุบ พระองค์. ฝ่าย พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, มิศหาย, ๕๐
ท่าน ได้ มา ด้วย เหตุ อะไร. เมื่อ นั้น, เขา ทั้งหลาย มา วาง มือ บน

๕๑ พระเยซู, จับ กุม พระองค์ ไว้. แล นี่ แนะ, มี คน หนึ่ง อยู่ กับ พระ
เยซู, ก็ เยียด มือ ชัก ดาบ ฟัน บ่าว ของ ปะโรหิต ใหญ่ ตัด หู ขาด.
๕๒ แล้ว พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, จง เอา ดาบ ของ เจ้า, ใส่ ใน ที่ ของ
มัน. ด้วย ว่า, บันดา ที่ ถือ ดาบ นั้น, ก็ จะ ฉิบหาย ด้วย ดาบ.
๕๓ ท่าน คิด ว่า, เรา จะ อ้อน วอน พระ บิดา ของ เรา ไม่ ได้ หฤๅ, แล
บัด เดี๋ยว หนึ่ง, พระองค์ จะ ให้ ทูต สวรรค์ แก่ เรา, กว่า สิบ สอง
๕๔ กอง. แต่ ว่า ถ้า เปน ดั่ง นั้น, คำ จาฤก จะ สำเร็จ อย่างไร ได้, ซึ่ง
๕๕ ว่า จะ จำ เปน ดัง นั้น. ขณะ นั้น, พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ ฝูง คน ว่า,
ท่าน ทั้งหลาย ออก มา จะ จับ เรา, ถือ ดาบ ถือ กระบอง เหมือน หนึ่ง
มา จับ ขะโมย หฤๅ. เรา ได้ นั่ง กับ ท่าน ทั้งหลาย, สั่ง สอน ใน วิ
๕๖ หาร, แล ท่าน หา ได้ จับ เรา ไม่. แต่ การ ทั้ง นี้ บังเกิด เพื่อ คำ จา
ฤก แห่ง ผู้ ทำนาย จะ สำเร็จ. แล้ว พวก สิษ ทั้งหลาย ก็ ละ พระ
องค์ หนี ไป.
๕๗ ๏ ฝ่าย ผู้ ที่ คุม พระเยซู, ก็ พา ไป ยัง กายะฟา ปะโรหิต ใหญ่. ที่
๕๘ นั่น พวก อาลักษ์, แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่, ก็ ประชุม กัน แล้ว. ฝ่าย เป
โตร ก็ ตาม พระองค์ แต่ ไกล, จน ถึง บ้าน แห่ง ปะโรหิต, แล เข้า
๕๙ ไป นั่ง กับ คน ใช้ ปะโรหิต จะ ดู สิ้น ความ. ฝ่าย ปะโรหิต ใหญ่,
แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่, แล บันดา พวก ลูก ขุน, ก็ หา พญาณ ต่อ พระเย
๖๐ ซู, เพื่อ จะ ฆ่า พระองค์, แต่ ไม่ พบ. ถึง พญาณ เท็จ หลาย คน ก็
มา, เขา ยัง หา พบ ไม่. ภาย หลัง, พญาณ เท็จ สอง คน มา ว่า,
๖๑ คน นี้ ว่า เรา มี กำลัง ที่ จะ ทำลาย วิหาร แห่ง พระเจ้า, แล ใน สาม
๖๒ วัน ก็ จะ สร้าง ขึ้น ใหม่ แล้ว ปะโรหิต ใหญ่, ลุก ขึ้น ถาม พระองค์
ว่า, เจ้า ไม่ ตอบ อะไร หฤๅ. คน เหล่า นี้, เปน พญาณ อะไร ต่อ เจ้า.

ฝ่าย พระเยซู ก็ นิ่ง อยู่. ปะโรหิต ใหญ่ จึ่ง ว่า, เรา จะ ให้ ตัว สาบาล ๖๓
ดว้ย พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร, เพื่อ ให้ เจ้า บอก เรา ว่า, เจ้า เปน คฤษ
โต บุตร ของ พระเจ้า หฤๅ ไม่. พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน ได้ ๖๔
ว่า แล้ว. ฝ่าย เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, ไป ข้าง หน้า, ท่าน
ทั้งหลาย จะ เหน บุตร มนุษ นั่ง อยู่ เบื้อง ขวา, แห่ง ฤทธา นุภาพ,
แล้ว ลง มา ใน เมฆ ฟ้า. เมื่อ นั้น, ปะโรหิต ใหญ่, ก็ ฉีก เสื้อ ของ ๖๕
ตน ว่า, เขา พูด หยาบ ช้า แล้ว. เรา จะ ตอ้ง การ ดว้ย พญาณ อะไร
อีก เล่า. ก็ นี่ แนะ, ท่าน ทั้งหลาย ได้ ยิน คำ หยาบ ช้า ของ เขา
แล้ว, ท่าน เหน ประการ ใด. คน ทั้งหลาย ตอบ ว่า, โทษ ถึง ตาย ๖๖
แล้ว. แล้ว เขา ถ่ม น้ำลาย ที่ พระ ภักตร์ พระองค์, บาง คน ก็ ตี ๖๗
พระองค์, บาง คน ก็ ตบ พระองค์. ว่า คฤศโต เอ๋ย, จง ทำนาย แก่ ๖๘
เรา ว่า, ใคร ได้ ตบ ตัว.

๏ ฝ่าย เปโตร ก็ นั่ง อยู่ ข้าง นอก สำนัก ปะโรหิต, แล้ว มี สาว ๖๙
ใช้ คน หนึ่ง, มา ว่า แก่ เขา ว่า, ท่าน ได้ อยู่ กับ เยซู ชาวฆาลิลาย.
แต่ เปโตร ปัติเสท ต่อ หน้า คน ทั้งปวง ว่า, ที่ เจ้า ว่า นั้น, ข้า ไม่ รู้ ๗๐
จัก. ฝ่าย เมื่อ เปโตร ไป นอก ประตู แล้ว, สาว ใช้ อีก คน หนึ่ง ได้ ๗๑
เหน, แล้ว ว่า แก่ คน ที่ อยู่ นั้น ว่า, คน นี้ ก็ อยู่ กับ เยซู ชาว นา
ซะเร็ธ. เปโตร ก็ ปัติเสท ดว้ย สบถ อีก ว่า, คน นี้ ข้า ไม่ รู้ จัก. ๗๒
อยู่ มา น่อย หนึ่ง คน ทั้งหลาย ที่ ยืน อยู่ ที่ นั่น, มา ว่า แก่ เปโตร ๗๓
ว่า, แท้ จริง เจ้า เปน แต่ พวก คน นั้น, ดว้ย ว่า, ภาษา เจ้า ก็ ส่อ
เจ้า แล้ว. เมื่อ นั้น, เปโตร ก็ สบถ ด่า ว่า, เรา ไม่ รู้ จัก คน นั้น. ๗๔
แล ใน บัด เดี๋ยว นั้น, ไก่ ก็ ขัน. แล เปโตร ลำฦก ถึง ถอ้ย คำ แห่ง ๗๕
พระเยซู ที่ ตรัส แก่ เขา ว่า, ก่อน ไก่ จะ ขัน, เจ้า จะ ปัติเสท เรา

สาม ครั้ง. แล เปโตร ก็ ออก ไป ข้าง นอก, ร้องไห้ เปน ทุกข์ นัก.

๏ บท ๒๗ ฯ

๑ ๏ ครั้น รุ่ง เช้า แล้ว, บันดา พวก ปะโรหิต ใหญ่, แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่
๒ แห่ง พล เมือง, ปฤกษา กัน ถึง พระเยซู, จะ ฆ่า พระองค์ เสีย. เมื่อ
มัด พระองค์ แล้ว, ก็ ภา ไป มอบ ให้ แก่ ปนเตียว ปีลาต ผู้ รั้ง เมือง.
๓ ๏ คราว นั้น, ยูดา ผู้ ได้ มอบ พระองค์ ไว้, เมื่อ เหน ว่า, พระองค์
ต้อง ปรับ โทษ แล้ว, ก็ กลับ ใจ เสีย, เอา เงิน สาม สิบ แผ่น, คืน
๔ ให้ แก่ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ว่า, ข้า ได้ ผิด แล้ว, ด้วย ได้ มอบ เลือด ซึ่ง ไม่
๕ มิ ผิด. ฝ่าย เขา ว่า, นั้น จะ เปน อะไร แก่ เรา, เจ้า จง ดู เถิด. ยู
๖ ดา จึ่ง ทิ้ง เงิน นั้น ไว้ ใน วิหาร, ออก ไป ผูก คอ ของ ตน. ฝ่าย พวก
ปะโรหิต ใหญ่ เอา เงิน ว่า, หา ควร ที่ จะ ใส่ เงิน นี้ ใน คลัง ไม่, ด้วย
๗ ว่า, เปน ค่า โลหิต. ฝ่าย เขา ปฤกษา กัน เอา เงิน นั้น, ไป ซื้อ นา
๘ แห่ง ช่าง หม้อ, ไว้ สำหรับ ที่ ฝัง ศภ คน แขก เมือง. เหตุ ฉนี้, นา
๙ นั้น จึ่ง เรียก ว่า นา เลือด จน ถึง ทุก วัน นี้. ครั้ง นั้น, ก็ สำเร็จ คำ
ของ ยิระมะยา ผู้ ทำนาย, ที่ ว่า, เขา เอา เงิน สาม สิบ แผ่น, เปน รา
๑๐ คา แห่ง คน ที่ เขา ตี ราคา, ซึ่ง ลูก ยิศราเอล ได้ ตี ราคา นั้น, แล
เอา มา ซื้อ นา แห่ง ช่าง หม้อ, ตาม พระองค์ เจ้า ได้ สั่ง ข้า ไว้ นั้น.
๑๑ ๏ ฝ่าย พระเยซู ยืน อยู่ ต่อ หน้า เจ้า เมือง, แล เจ้า เมือง ถาม
พระองค์ ว่า, ท่าน เปน กระษัตร์ แห่ง พวก ยูดาย หฤๅ. แล พระ
๑๒ เยซู ตรัส แก่ ท่าน ว่า, ท่าน ว่า นั้น. ครั้น พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่,
แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่, ฟ้อง พระองค์, พระองค์ มิ ได้ ตอบ ประการ ใด.
๑๓ แล ปีลาต กล่าว แก่ พระองค์ ว่า, ท่าน ไม่ ได้ ยิน หฤๅ, ซึ่ง เขา
๑๔ กล่าว เปน พญาณ ต่อ ท่าน มาก เท่า ไร. ฝ่าย พระองค์ มิ ได้ ตอบ

ท่าน ศักคำหนึ่งเลย, จน เจ้าเมืองประหลาดใจ นัก. ฝ่ายที่ ๑๕
เทศการ นั้น, เปน ทำเนียม ที่ เจ้าเมือง จะ ปล่อย คน โทษ ให้ แก่
ฝูงคน, ๆ หนึ่ง ที่ เขา ปราถนา. แลเมื่อนั้น, เขามีคน โทษ คน ๑๖
หนึ่ง อัน เลือง ฦๅ, เรียก ว่า บาระบา. เหตุฉนี้, เมื่อ คน ทั้งหลาย ๑๗
ประชุม กัน แล้ว, ปิ์ลาต ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน ปราถนา ให้ เรา
ปล่อย ใคร ให้ ท่าน, บาระบา หฤๅ, ๆ เยซู ซึ่ง เรียก ว่า คฤศโต.
ด้วย ว่า, ปิ์ลาต ได้ รู้ อยู่ ว่า, เขา ได้ มอบ พระองค์ ด้วย ความ อิด ๑๘
ฉา. ฝ่ายเมื่อ ปิ์ลาต ยังนั่ง อยู่ ใน ที่ พิภากษา, ภรรยา ของ ท่าน ใช้ ๑๙
มา บอก แก่ ท่าน ว่า, ท่าน อย่า ทำ อะไร แก่ คน ชอบ ธรรม นี้. ด้วย
ว่า, วัน นี้ ข้า ก็ เปน ทุกข์ นัก, ใน ความ ฝัน เพราะ เขา. ฝ่าย ปะโร ๒๐
หิต ใหญ่, แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ยุยง ฝูง คน ทั้งหลาย, ให้ ขอ บาระบา,
แต่ พระเยซู ให้ ฆ่า เสีย. ฝ่าย เจ้าเมือง กล่าว แก่ เขา ว่า, แต่ ๒๑
สอง คน นี้, ท่าน ปราถนา ให้ เรา ปล่อย ผู้ ใด ให้ ท่าน. ฝ่าย เขา ว่า
บาระบา. ปิ์ลาต จึ่ง กล่าว แก่ เขา ว่า, ถ้า อย่าง นั้น, เรา จะ ทำ อะ ๒๒
ไร แก่ เยซู ที่ เรียก ว่า คฤศโต. คน ทั้งปวง ตอบ แก่ ท่าน ว่า, จง
ตรึง กางเขน เสีย เถิด. เจ้า เมือง จึ่ง ถาม ว่า, ทำไม, เขา ได้ ทำ ๒๓
ชั่ว อะไร. เขา ยิ่ง ร้อง ว่า, ตรึง กางเขน เสีย เถิด. ฝ่าย ปิ์ลาต เหน ๒๔
ว่า จะ มิได้ การ อะไร, จะ ยิ่ง เกิด วุ่น วาย, ท่าน ก็ เอา น้ำ ล้าง มือ
ต่อ หน้า ฝูง คน ว่า, เรา ก็ มด จด ปราศ จาก เลือด แห่ง คน ชอบ
ธรรม นี้. ท่าน ทั้งหลาย จง ดู เถิด. แล บันดา ฝูง คน ตอบ ว่า, ๒๕
ให้ เลือด ของ เขา, อยู่ บน เรา แล ลูก ของ เรา. แล้ว ท่าน ก็ ปล่อย ๒๖
บาระบา ให้ เขา, แล เมื่อ เฆี่ยน พระเยซู แล้ว, ก็ มอบ ให้ ตรึง
กางเขน.

๒๗ ขณะ นั้น, พวก ทหาร แห่ง เจ้า เมือง, ภา พระเยซู ใน สาลา ลูก
๒๘ ขุน. แล้ว ก็ ประชุม ทหาร สิ้น ทั้ง กอง, ถึง พระองค์. เขา จึ่ง
เปลื้อง เสื้อ ผ้า ของ พระองค์, แล เอา เสื้อ ผ้า สี แดง ใส่ พระองค์,
๒๙ แล สาน มงกุฎ ด้วย หนาม, มา ใส่ บน พระ เศียร พระองค์, แล ใส่
ไม้ อ้อ ใน พระ หัดถ์ ข้าง ขวา พระองค์, แล้ว ก็ คุก เข่า ลง ข้าง หน้า
พระองค์, เปน ที่ เยาะ เย้ย พระองค์ ว่า, จง จำเริญ เถิด กระษัตร์
๓๐ พวก ยูดาย. แล้ว ก็ ถ่ม น้ำลาย แก่ พระองค์, เอา ไม้ อ้อ ตี พระ
๓๑ เศียร พระองค์. แล เมื่อ เขา เยาะ เย้ย พระองค์ แล้ว, ก็ เปลื้อง เสื้อ
ผ้า แดง, ใส่ เสื้อ ของ พระองค์, แล ภา พระองค์ ออก จะ ตรึง พระ
องค์ ที่ ไม้ กางเขน.
๓๒ ๏ ฝ่าย เมื่อ ออก มา แล้ว, ก็ พบ ชาว กุเรเน คน หนึ่ง ชื่อ ซีโมน,
๓๓ ก็ ข่ม ขืน เขา ให้ แบก กางเขน ของ พระองค์ ไป. แล เมื่อ มา ถึง
๓๔ ตำบล เรียก ว่า โฆละโฆธา, คือ ว่า กะโลก ศีศะ, ที่ นั่น เขา ให้
พระองค์ กิน น้ำ อะหงุ่น เปรี้ยว ระคน กับ ดี. เมื่อ พระองค์ ชิม แล้ว
๓๕ ก็ ไม่ กิน. ฝ่าย เมื่อ เขา ตรึง พระองค์ แล้ว, ก็ แบ่ง เสื้อ ของ พระ
องค์ จับ ฉลาก กัน, เพื่อ จะ ให้ คำ ผู้ ทำนาย สำเร็จ ที่ ว่า, เสื้อ
ของ เรา เขา ได้ แบ่ง แจก กัน แล กัน, แล เสื้อ ของ เรา เขา จับ
๓๖ ฉลาก กัน. แล้ว เขา นั่ง เฝ้า พระองค์ ที่ นั่น. แล เขา ใส่ ความ
๓๗ พระองค์ จาฤก บน เศียร พระองค์ ว่า, ผู้ นี้ เปน เยซู กระษัตร์ แห่ง
๓๘ พวก ยูดาย. คราว นั้น, เขา ก็ ตรึง โจร สอง คน อยู่ กับ พระองค์,
๓๙ คน หนึ่ง ข้าง ขวา, คน หนึ่ง ข้าง ซ้าย. ฝ่าย คน ที่ เดิน ไป มา, ก็
๔๐ ว่า หยาบ ช้า แก่ พระองค์, สั่น หัว ว่า, เจ้า ที่ จะ ทำลาย วิหาร, แล
สร้าง ขึ้น ใน สาม วัน, จง ทำ ตัว ให้ รอด. ถ้า เจ้า เปน บุตร พระเจ้า

จงลงมา จากกางเขนเถิด. ฝ่ายพวกปะโรหิต, กับ พวกอาลักษ์, ๔๑
แลผู้เถ้าผู้แก่, ก็เยาะเย้ยพระองค์ดวัยว่า, เขาช่วยคนอื่น ๔๒
ให้รอด, ช่วยตัวเองไม่ได้. ถ้าเขาเปนกระษัตร์ ชาว ยิศราเอล,
ก็ให้ลงมา จากกางเขนเดี๋ยวนี้, แลเราจะเชื่อเขา. เขาไว้ใจ ๔๓
ในพระเจ้า, ถ้าพระเจ้าชอบ ดวัยเขาก็ให้ พระองค์ช่วยเขาเดี๋ยว
นี้เถิด, ดวัยว่า, เขาว่าเราเปนบุตรพระเจ้า. แลพวกโจรที่ ๔๔
ตรึงไว้กับ พระองค์, ก็ นินทา พระองค์เหมือนกัน.
๏ หนึ่งตั้งแต่เพลาเที่ยง, ก็เปนมืดทั่วทั้งแผ่นดิน, จนถึง ๔๕
บ่ายสามโมง. แลเมื่อประมาณ บ่าย สามโมง, พระเยซูก็รอ้ง ๔๖
ดวัยเสียงดังว่า, เอลิ เอลิ ลามา ซะบักตานิ, คือ พระเจ้าข้า, ๆ,
เหตุอันใดพระองค์ได้ละข้าพเจ้าเสีย. ฝ่ายลางคนที่ยืนอยู่ที่ ๔๗
นั่น, เมื่อได้ยิน, ก็ว่าคนนี้เรียกเอลิยา. แลในทันใดนั้น, คน ๔๘
หนึ่งในพวกเขา, ก็วิ่งไปเอาฟองน้ำไปชุบน้ำอะหงุ่นเปรี้ยว
เต็ม, แล้วมาใส่ไม้อ้อส่งให้พระองค์. คนอื่นว่า, มาเถิด, ให้ ๔๙
เราดูเอลิยาจะมาช่วยเขาให้รอดหฤๅไม่. ฝ่ายพระเยซูก็รอ้ง ๕๐
ดวัยเสียงเปนอันดังอีก, แล้วก็ปลงจิตรวิญาณ. แลนี่แนะ, ๕๑
ม่านแห่งวิหารก็ขาดเปนสองท่อน, ตั้งแต่บนตลอดล่าง.
แผ่นดินก็ไหว, ศิลาก็แตกแยกกัน, ที่ฝังศภทั้งหลายก็เปิด ๕๒
ออก, แลศภแห่งคนบริสุทธิที่ตายแล้ว, ก็เปนขึ้นหลาย
คน. แลเมื่อพระองค์ได้เปนขึ้นมาแล้ว, เขาก็ออกจากที่ฝัง ๕๓
ศภ, เข้าไปในเมืองบริสุทธิ, ปรากฎแก่คนเปนอันมาก. เมื่อ ๕๔
นายรอ้ย, แลคนที่เฝ้าพระเยซูดวัยเขา, เหนแผ่นดินไหว, แล
การที่เกิดขึ้นนั้น, เขาก็กลัวยิ่งนัก. แล้วว่า, แท้จริงท่านนี้

๕๕ เปนบุตรพระเจ้า. แลที่นั่น, ก็มีผู้หญิงหลายคนแลดูแต่
ไกล, ซึ่งได้ติดตามพระองค์มาจากฆาลิลาย, ปรนิบัติพระ
๕๖ องค์. ในพวกนั้น, ก็มีมาเรียมักดาลา, แลมาเรียแม่ของยา
โกโบ, แลโยเซ, แลแม่แห่งลูกเซเบดาย.
๕๗ ๏ ครั้นถึงหัวค่ำแล้ว, มีเสรฐีคนหนึ่ง, มาแต่บ้านอะริมา
๕๘ ธายชื่อโยเซฟ. แลคนนี้เปนสิษแห่งพระเยซูดว้ย. แลท่าน
เข้าไปหาปีลาต, ขอศภพระเยซู. แล้วปีลาตสั่งให้ส่งศภนั้น
๕๙ ให้. แลเมื่อโยเซฟเอาศภลงแล้ว, ก็พันดว้ยผ้าบ่านสอาษ,
๖๐ แล้วก็เอาไปใส่ในที่ฝั่งศภอันใหม่ของตน, ที่ได้เจาะไว้ใน
หิน. แลเอาหินใหญ่มาปิดประตู, ที่ฝั่งศภนั้น, แล้วก็ไป.
๖๑ ฝ่ายมาเรียมักดาลา, แลมาเรียคนอื่นนั้น, ก็นั่งอยู่หน้าที่
ฝั่งศภ.
๖๒ ๏ ครั้นวันพรุ่ง, วันทัดวันเตรียมมา, พวกปะโรหิตใหญ่,
๖๓ พวกฟาริซะย, มาพร้อม, กันสู่ปีลาตว่า, ท่านเจ้าข้า, ข้าพเจ้า
ทั้งหลายลำฦกขึ้นได้ว่า, คนฬ่อลวงนั้น, เมื่อยังมีชีวิตรอยู่
๖๔ ได้ว่า, เมื่อสามวันล่วงไปแล้ว, เราจะขึ้นเปนใหม่. เหตุฉนี้,
ท่านจึ่งสั่งให้เฝ้าที่ฝั่งศภจนถึงวันสาม. เกลือกว่า, ลูกสิษ
ของเขาจะมาในกลางคืนลักเอาไป. แล้วว่าแก่คนทั้งหลาย
ว่า, เขาเปนขึ้นมาจากตายแล้ว. แลความหลงที่ปลายนั้น,
๖๕ จะร้ายกว่าต้นอีก. ปีลาตบอกเขาว่า, ท่านมีพวกเฝ้าอยู่, ท่าน
๖๖ จงไปทำให้หมั้นคงตามจะได้. ฝ่ายเขาไปทำให้ที่ฝั่งศภนั้น
หมั้นคง, ติตราที่หินนั้น, แล้วตั้งคนเฝ้าดว้ย.

๏ บท ๒๘ ฯ

๏ ครั้น สิ้น วัน ซะบาโต, ใก้ล รุ่ง เช้า ใน วัน ต้น ขวบ อาทิตย์, ๑
มาเรีย มักดาลา, แล มาเรีย คน อื่น นั้น, มา จะ ดู ที่ ฝั่ง ศภ. แล นี่ ๒
แนะ, ก็ เกิด แผ่นดิน ไหว เปน อัน มาก. ด้วย ว่า, ทูต แห่ง พระองค์
เจ้า ลง มา จาก สวรรค์, มา กลิ้ง หิน จาก ประตู, แล นั่ง บน หิน
นั้น. อินทรี แห่ง ทูต นั้น, เหมือน หนึ่ง ฟ้า แลบ. แล เสื้อ ท่าน ก็ ๓
ขาว เหมือน หิมะ. ฝ่าย คน ที่ เฝ้า อยู่ นั้น, ตัว สั่น ด้วย ความ กลัว ๔
ท่าน, แล เปน เหมือน คน ตาย แล้ว. ฝ่าย ทูต สวรรค์, ก็ บอก แก่ ๕
หญิง นั้น ว่า, ท่าน อย่า กลัว เลย. ด้วย ว่า, ท่าน หา พระเยซู ผู้ ต้อง
ตรึง กางเขน นั้น. พระองค์ หา อยู่ ที่ นี่ ไม่, พระองค์ เปน ขึ้น มา แล้ว, ๖
ตาม ซึ่ง พระองค์ ตรัส ไว้ นั้น. มา เถิด ดู ที่, ๆ พระองค์ เจ้า อยู่
นั้น. แล้ว จง ไป เร็ว, บอก แก่ ลูก สิษ ของ พระองค์ ว่า, พระองค์ ๗
เปน ขึ้น มา จาก ตาย แล้ว. แล นี่ แนะ, พระองค์ ไป ก่อน ท่าน ถึง
ฆาลิลาย, ที่ นั่น ท่าน จะ เหน พระองค์. นี่ แนะ, เรา บอก แก่ ท่าน
แล้ว. แล ผู้ หญิง เหล่า นั้น, ก็ ไป จาก ที่ ฝั่ง ศภ นั้น โดย เร็ว, ทั้ง ๘
กลัว ทั้ง ยินดี เปน อัน มาก. แล วิ่ง ไป จะ บอก แก่ พวก สิษ ของ
พระองค์. ฝ่าย เมื่อ ไป่ จะ บอก พวก สิษ ของ พระองค์ นั้น, ก็ นี่ ๙
แนะ, พระเยซู มา ปะ เขา, ตรัส ว่า, จง จำเริญ เถิด. ฝ่าย ผู้ หญิง
นั้น, ก็ มา กอด พระ บาท พระองค์, แล นมัศการ แก่ พระองค์. พระ ๑๐
เยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, อย่า กลัว, จง ไป บอก แก่ พวก พี่ น้อง
ของ เรา ว่า, เรา จะ ไป ยัง ฆาลิลาย ก่อน, ที่ นั่น เขา จะ เหน เรา.
๏ ฝ่าย เมื่อ ผู้ หญิง ไป นั้น, นี่ แนะ, มี ลาง คน แต่ พวก ที่ เฝ้า, ๑๑
เข้า ไป ใน เมือง, บอก แก่ พวก ปะโรหิต ใหญ่, บันดา เหตุ ที่ เกิด

๑๒ นั้น. แล เมื่อ เขา ประชุม กัน กับ ผู้ เถ้า ผู้ แก่, แล ได้ ปฤกษา กัน
๑๓ แล้ว, ก็ เอา เงิน มาก ให้ แก่ ทหาร, สั่ง เขา ว่า, ท่าน ทั้งหลาย จง
บอก ว่า, พวก สิษ ของ พระองค์ มา ใน เวลา กลาง คืน, มา ลัก พระ
๑๔ องค์ ไป เมื่อ เรา หลับ อยู่. ถ้า แม้น ความ นี้ ทราบ ถึง หู เจ้า เมือง,
๑๕ เรา จะ กล่าว เอา ใจ ท่าน, แล จะ รับ ประกัน ท่าน ทั้งหลาย. ฝ่าย
พวก ทหาร, ก็ รับ เอา เงิน กระทำ ตาม เขา สั่ง. แล คำ นี้ ก็ ฦๅ ไป
๑๖ ใน พวก ยูดาย ตราบ เท่า ทุก วัน นี้. ฝ่าย ลูก สิษ สิบเบ็ด คน นั้น,
ก็ ออก ไป ยัง ฆาลิลาย ถึง ภูเขา, ที่ พระเยซู ได้ กำหนด ไว้ แก่ เขา
๑๗ นั้น. เมื่อ ได้ เหน พระองค์, ก็ ไหว้ นมัศการ พระองค์, แต่ ลาง คน
๑๘ สงไสย. แต่ พระเยซู มา ตรัส แก่ เขา ว่า, ฤทธานุภาพ ทั้ง สิ้น,
๑๙ ใน สวรรค์ ก็ ดี, ใน แผ่นดิน ก็ ดี, ยก มอบ ไว้ แก่ เรา แล้ว. เหตุ
ฉะนี้, ท่าน ทั้งหลาย ออก ไป สอน บันดา ประเทศ ให้ เปน สิษ, ให้
เขา รับ ศีล บัพติศมา, ใน นาม แห่ง พระบิดา, แล แห่ง พระ บุตร,
๒๐ แล แห่ง พระ วิญาณ บริสุทธิ์. สอน เขา ให้ ถือ รักษา สาระพัด,
ที่ เรา ได้ ตรัส สั่ง ไว้ แก่ ท่าน ทั้งหลาย. แล นี่ แนะ, เรา จะ อยู่
กับ ท่าน ทั้งหลาย, ทุก วัน กว่า จะ สิ้น โลกย์ นี้. อาเมน. ฯะ